SHELL SCOTT

RI SERİSİ POLİS ROMANLARI SERİSİ

HAYDUTLAR ŞEHRİ

POLİS ROMANLARI SERİSİ: 7

HAYDUTLAR ŞEHRİ

Çeviren : Gülten Suveren

Bu kitap CEYLAN YAYINLARI MÜESSESESİ tarafından 1967 Eylül ayında Ceylan Yayınları Matbaasında Elektronik Justowriter dizgi makinelerinde dizilmiş ve Roland Ofset makinelerinde basılmıştır.

Kapak Baskısı ve Lâke:

CEYLAN YAYINLARI
MATBAASI

Cağaloğlu, Tasvir Sok. 1/1
- I S T A N B U L -
Tel: 22 83 63

BİRİNCİ BÖLÜM

Uyandığım zaman etraf karanlıktı. Başımın zonklaması yetişmiyormuş gibi her nefes alışımda sağ tarafıma bir bıçak saplanıyordu. Bir müddet hareketsiz kalarak, nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Sonra burnuma hafif bir eter ve lizol kokusu geldi. O vakit beyaz üniformalı hemşireyle lüzûmundan fazla neşeli bir insan olan doktoru hatırladım. Birdenbire tepem attı.

Beni, Beacliff Hastahanesinin 48 numaralı odasına yatırmışlardı. Hiddetimden içim içimi yiyordu. Benim gibi bir hafiyenin hastahanede ne işi vardı? Shell Scott'a böyle oyun oynanır mıydı? Gitgide hırslanıyordum. Bu hastahaneye düşmeme sebep olan serseriler beni bir hayli tartaklamışlardı. Yalnız bir şeyi hatırlıyamıyordum. Serserilerini bana musallat eden sıska suratlı Jim Norris'i öldürmeğe muvaffak olmuş muydum acaba? Nihayet kararımı vererek, yatağın baş ucundaki lâmbayı yaktım ve zile basarak, hemşireyi çağırdım.

Fakat hemşire yerine Doktor Greeley geldi. Bu fazla neşeli ve sadist ruhlu doktordan hiç hoşlanmamıştım. Zira Doktor Greeley'i hastahaneye getirildiğim zaman görmüştüm. Bu adam, vücûdümün orasını burasını dürtüştürüp epeyi canımı yakmıştı.

Boyum bir seksenbeştir. Doksan sekiz kilo ağırlığında olduğumu da düşünürseniz, doktorun dürtüştürecek ne kadar bol yer bulduğunu anlar-

sınız. Üstelik doktor, vücûdümde morarmamış bir yer bulamamıştı. Buna da pek sevinmişti melun.

İşte serseri, yine karşıma dikilmiş otuz iki dişini göstererek, gülümsüyordu. "Oh, oh, oh! Bu akşam nasılsınız bakalım, Mr.Scott?"

-"Nasıl olduğumu bilmiyorum," diye cevap verdim. "Fakat ben berbat haldeyim."

Tatsız, tatsız, güldü. "Önce öleceğinizi sanmıştım. Ama yanılmışım. Vücûdünüz çok sağlam. Çok talihlisiniz doğrusu. Sadece dimağınız sarsılmış. Bir de kaburganız çatlamış. Basit... çok basit." Bir kahkaha attı. "Vücudunuzdeki şiş ve çürükleri hesaba katmıyorum tabii."

Ciddileşerek dudaklarını büzdü. "Dört, beş gün elbiseye ihtiyacınız olmayacak, Mr.Scott. Dinlenmeniz lâzım."

-"Lüzûmlu olan başka şeyler de var. Onun için hastahaneden çıkacağım, doktor."

Artık kaşları çatılmıştı. "Doğrusunu isterseniz, ben bu kazaya bir manâ veremedim."

-"Bunun bir kaza olmadığını söyledim size. Birkaç serseri beni yakalayıp pestilimi çıkardılar. Epeyi tartakladılar beni. Hattâ arabayla beni ezmeğe bile kalktılar."

-"Seacliff'de serseri yoktur, Mr.Scott."

Pis pis güldüm. "Siz öyle bilin, doktor. Bu kadar serseriye hiç bir yerde rastlamamıştım. Galiba haydutlar bu şehre tatile gelmişler. Yakında birkaç tanesi hastahanenize yatacak. Yâni size epeyi iş çıkacak. Doktor ne zamandan beri buradayım ben? Günümü şaşırdım."

Doktor Greeley, "Pazartesi gecesi sizi arabanızın içinde baygın bulmuşlar," dedi. "Hemen hastahaneye getirdiler. Bugün Çarşamba... Daha doğrusu Çarşamba gecesi. Sizi tedavi edip

müsekkin ilâçlar verdik... Saat yedi şimdi. Arabanızı da hastahanenin parkına koyduk."

Demek aradan iki gün geçmişti. Bu arada mühim şeyler olmuştu belki. Hattâ bir cinayet daha işlenmiş olabilirdi. "Doktor, elbisemi istiyorum."

Adam, çenesini kaşıdı. "Sizi zorla tutmama imkân yok, Mr.Scott. Fakat bir doktor olarak şunu belirtmek isterim. Hemen hastahaneden çıkmanız çok tehlikeli sonuçlar doğurabilir. Göğsünüzü flasterle sıkı sıkı sardım. Fakat, sert bir darbe çatlak kaburganızın kırılıp ciğerinize batmasına sebep olabilir. Bunun manâsını anlıyorsunuz tabii. Sonra dimağınız da sarsılmış. Kafanızın arkasına bir yumruk yerseniz ölebilirsiniz. Böyle şeylerin olmasını istemeyiz değil mi?" Yine neşelenmişti.

-"Kat'iyen istemeyiz, Doktor. Lütfen elbisemi verin."

Omuzunu silkti. "Heh, heh, he... Artık cenazenizi başkaları kaldırır." Çok iç açıcı bir adamdı doğrusu.

Birkaç dakika sonra gri gabardin elbisemi ve siyah ayakkabılarımı giymiştim. Başımda da saçlarımın rengini andıran beyaz bir sargı vardı. Fakat daha hazır değildim. "Doktor Greeley," dedim. "Elbisemi, arabamın anahtarlarını filan aldım. Yalnız tabancam yok."

-"Ne?"

-"Otuz sekizlik Colt'umla bir de kılıfı..."

-"Ah... Evet, unutmuştum. Vezneden geçerken silâhınızı da alabiliriz."

Biz de öyle yaptık zaten. Hesabımı görünce genç bir hemşire içinde tabanca kılıfı bulunan bir kutuyu bana verdi. Kılıfı taktım ve tabancanın şarjörünü açarak baktım. Daha beş kurşunum vardı. Namluya kurşun sürmemiştim. O namussuz-

ları tabanca çekmeme imkân olmamıştı ama onları tekrar göreceğimden emindim.

Hastahanenin ön kapısından çıkarak merdivenlerde durup caddeye bir baktım. Sokak lâmbaları yanmıştı. Bu yüzden yarım blok ötede duran adamı da gördüm. Gazete okumuyordu o. Elektrik direğine dayanmış duruyordu. Hastahanenin biraz ilerisinde de mavi bir Chrysler park etmişti. Arabada biri oturuyordu ama kadın mı erkek mi olduğunu seçemedim.

Belki de arabada hastasını bekleyen bir adam vardı. Belki! Ama ben her ihtimali düşünerek kılıftaki 38'liği biraz yukarıya çektim. Bir sigara yakarak beklemeğe başladım. Zira bu sahil şehrinde geçirdiğim o belâlı günü hatırlamıştım. Betty'nin güzel yüzü ve Lilith'in nefis vücûdü gözlerimin önünde canlandı. Emmett Dane ve Clyde Baron'u düşündüm. Bu iş çok tuhaf başlamıştı...

İKİNCİ BÖLÜM

Hamilton binasının ikinci katındaki büroma çıktığım zaman masamdaki mektupları gördüm. Bunların içinde en fazla dikkatimi çeken de Emmett Dane'in yollamış olduğu kartti tabii. Kartı okuduktan sonra eski dostumun bana iş vermek niyetinde olduğunu anladım. İş beni pek alâkadar etmiyordu doğrusu. Yalnız o güzel sahil şehrini tekrar görmek ve Emmett Dane'le ahbaplık etmek hoşuma gidecekti.

Dane, kimseye benzemeyen bir insandı. Elli beş yaşına gelmesine rağmen bir çocuk gibi meraklıydı o. Üstelik fevkalâde hareketli bir adamdı. Otuz yaşındayım ben. Buna rağmen Emmett Dane'in benden daha canlı ve hareketli olduğunu itiraf etmeliyim. Kendisiyle 1960 senesinde bir cinayet yüzünden tanışmıştık. Dane'in evi civarında bir adam öldürülmüştü. Dane'in katilolduğunusanmıyordu kimse. Ama kendisi töhmet altında kalmamak için beni tuttu ve nihayet ben eski bir sabıkalı olan katili yakaladım. Serseriyi müebbet hapise mahkûm ettiler.

Aslında mühim bir hadise değildi bu. Fakat bu sayede Dane'le tanışmıştım. Kendisinden çok hoşlandığımı da söylemeliyim. Dane, Seacliff şehrinde emlâkçılık yapar. Serveti bir milyon dolardan fazladır. Fakat onu görecek olsanız buna inanmazsınız.Dane, eski bir gömlek ve bir blucingiyerek şehirde dolaşır yahut sahilde oturup dinlenir.

Dane, mektup yazmasını da sevmez. Buna

rağmen bana her hafta bir kart yollamayı adet edinmiştir. Son gelen kartı alarak, tekrar okudum:

'Buz dolabında bira var. Viskinin buzu da hazır. Üşüyecek olursan ateşli bir sarışın bulabiliriz. Buraya gel, bir içki içelim. Şehir namussuzlarla dolu. Senden bile çirkin onlar. Kızıl Haç bizlerden kan istiyor. Kan bağışı başlıyor. Onun için oyuncağını da getir! '

Kartı cebime atıp diğer mektupları açmağa lüzûm görmeden çekmeme soktum. Sonra alt gözü açarak oyuncağımı çıkardım. Kılıfı koltuğumun altına takıp 38'liği de içine yerleştirdim. Dane'in kartına çok memnun olmuştum. Zira Los Angeles'den uzaklaşıp biraz deniz havası almam iyi olacaktı.

Kalkıp kapıya doğru yürüdüğüm sırada telefon çaldı. Önce durakladım tabii. Sonra aklım başıma gekdi, içimden telefona bile küfür sallıyarak büromdan çıktım.

Büromun biraz ilerisindeki odada Hazel adında bir santral memuru vardır. Bu kız binada herkesi tanır ve dışarıdan bizi arayanlar olunca dahili telefonlara bağlar. Hazel, beni görünce elini salladı. "Shell, seni arıyorlar. Nereye gidiyorsun?"

Durdum. "Karşındaki adam artık hafiye değil, güzelim. Shell Scott, deniz havası almak için sahile indi."

-"Fakat seni sahilden arıyorlar. Seacliff şehrinden biri telefon etti ve..."

-"Seacliff mi? Buradan konuşabilir miyim?"

Ben telefonu açar açmaz biri, "Shell," dedi. "Ben Emmett Dane. Hemen Seacliff'e gelebilir misin?"

-"Tabii, Em. Zaten ben de yola çıkmak üzereydim. Neredeyse beni bulamıyacaktın."

-"Öğleden sonra ikide burada olabilir misin?"

Saatime bir göz attım. "Tabii. Ne var kuzum. Kartından pek bir şey anlıyamadım. Telaşlanacak bir şey yazmamışsın."

-"O kartı attığım zaman telaşlanacak bir mesele yoktu. Fakat şimdi iş değişti. Beni ziyaret ettiğin zaman konuştuklarımızı hatırlıyor musun Shell? Sana gangsterlerin kanunî işlere para yatırdıklarını söylemiştim. O arada başka bir mevzu daha açılmıştı. Ed Whist'i hatırlıyor musun?"

-"Evet, kendisiyle senin evinde tanışmıştık. Akşam yemeğinde sanırım."

-"Tamam. Ed, iki gün evvel denizde boğulmuş. Ben bunu biraz evvel öğrendim. Ed Whist'in bir kazaya kurban gittiğini sanmıyorum. Zaten sana telefon etmemin sebebi de bu. Buraya geldiğin zaman her şeyi izah edeceğim. Ha, unutmadan söyliyeyim. Oyuncağını da yanına al."

-"Üzülme," diye cevap verdim. "Yanımda o. Hemen yola çıkıyorum. "Emmett'e 'Allaha ısmarladık' dedikten sonra Hazel'e bir müddet büroya uğramıyacağımı söyleyip oradan ayrıldım.

Üstü açık siyah Cadillac'ıma atlıyarak, Seacliff'in yolunu tuttum. Hızla arabayı sürerek, bir taraftan da Emmett Dane'in bana anlatmış olduklarını düşünüyordum. Arkadaşım öyle kolay kolay heyecanlanan bir tip değildi. Bilâkis, kendisi çok soğuk kanlıydı. Bu hesaba göre Seacliff'de çok mühim bir şey cereyan etmekteydi.

Emmett'i en son altı ay evvel görmüştüm. Kendisi o vakit bana Cinayet Sendikasından bahsetmişti. O tek başına veya guruplar halinde çalışan sabıkalıları kasdetmemişti. Bahsettiği devlet içinde devlet sayılan iyi teşkilâtlandırılmış ve büyük çapta iş gören bir sendikaydı. Dane, çok gezip görmüş bir insan olduğu için o vakit söyle-

diklerine itiraz etmemiştim. Zaten ben de böyle bir teşkilâtın Amerika'da büyük çapta iş çevirdiğini sabıkalı ahbaplarımdan işitmiştim. Hattâ birkaç hadise yüzünden onların nasıl çalıştıklarına da şahit olmuştum. Gangster Sendikasının siyasî çevrelerde adamları vardı. Onlar işçi sendikalarına da nüfûz etmeye çalışmaktaydılar. Hattâ hükûmette adamları olduğu bile söyleniliyordu.

Saat ikiye gelirken 101 numaralı yoldan saptım ve aşağıda uzanıp giden Seacliff şehrini gördüm. Dane, sahilde büyük bir beyaz evde oturuyordu. Zaten sahil yolu da bu evin önünden geçmekteydi. Sahildeki bütün evlerin arkaları bu yola bakıyordu. Fakat Dane, nedense bunda da komşularına uymamıştı. Emmett Dane'in oturma odası sokağa bakmaktaydı. Misafir odası da öyle. Evin arka kısmını da tamamiyle kendisine ayırmıştı. Yatak odası hemen hemen denizin üstünde gibiydi. Arkadaşım sahile çarpan dalgaların sesini dinliyerek uyumasıı seviyordu.

Arabamı bahçeye sokup park ettikten sonra arka taraftaki verandaya geçtim. Dane'in orada oturmuş bira içtiğini tahmin etmekteydim. Yanılmamışım.

Beni görünce güneşten iyice esmerleşmiş yüzünde bir tebessüm belirdi. Ayağa kalkarak, "Artık herkes karısını kızını saklasın!" diye bağırdı. "Bahriye silâhendazları karaya çıktılar! "

Verandanın parmaklığından eğilerek elimi sıktı. Kır saçlı, iri yarı bir adamdı o. Yüzü bir hayli çizgiliydi ama güçlü kuvvetli olduğu için kimse onun yaşlı olduğunu kabul edemezdi. "Seni gördüğüme çok memnun oldum, Shell. Ne içersin Bira mı? Viski mi?"

Onun kadar çevik olduğumu göstermek için parmaklıktan verandaya atladım. Masanın yanındaki koltuklardan birine çöktüm. "Galiba bir sarışın-

dan bahsetmiştin."

-"Buraya gelmen için numara yaptım. Maalesef sarışın bekleyip bekleyip seni göremeyince çıldırdı. Tedavi olması için bir tımarhaneye yolladım onu."

Yanındaki buz dolu büyük kaptan bir bira tenekesi alıp açarak bana uzattı. "Shell, bir dakika beni dinlemeni rica edeceğim. Seni buraya çağırmamın sebebini izah etmek istiyorum. Burada tatsız şeyler olmakta. "Saatine bir göz attı. "Neyse daha otuz dakika vaktimiz var."

-"Ne için?"

-"Yarım saat sonra tatsız bir ziyaretçi gelecek." Birdenbire ciddileşti. "Geçen sefer seninle namussuzlardan bahsetmiştik. Onların nasıl çalıştıklarını bana anlatmıştın. Hatırladın mı?"

Dane'in neyi kasdettiğini anlamıştım tabii. Gangsterler kanunsuz yollardan kazandıkları paraları yatıracak yer arıyorlardı. Bunun için de kanuna uygun işleri seçiyorlardı tabii. Fakat bu namussuzlar, doğru dürüst hareket etmesini de bilemiyorlardı. Onun için işe tehditle, can yakmakla, hattâ icabında cinayetle başlıyorlardı.

Başımı sallayınca Dane, devam etti. "Burada da böyle bir iş olduğunu sanıyorum, Shell. Yalnız serseriler çok dikkatli davranmışlar. Onun için halâ durumdan emin değilim." Seacliff Gelişme Birliği" denilen bir teşkilât var. Kısa adıyla 'Seaco' denilen bu teşkilât burada bir nayli arazi satın aldı. İşte şüpheyi çekecek bir şey yok. Adamlar önce sahil kenarındaki satılık olan araziyi almışlar. Ondan sonra da arazilerini satmak istemeyen mal sahiplerini bulup yüksek fiat teklifine başlamışlar. Böylece bazı araziyi bedelinin iki mislini ödemek suretiyle ele geçirmişler. Buraya kadar da işte bir tuhaflık yok. Böyle şeylere emlâk işlerinde sık sık rastlanır."

-"Doğru," diye mırıldandım. "Ben de şüpheyi çekecek bir şey göremedim."

-"Ben de öyle sanıyordum, Shell. Birkaç gün evveline kadar vaziyet normaldi. Yalnız Seaco, buraya bir hayli para yatırmıştı. Pazarlık yapan adamları insanda iyi intiba bırakıyordu. Dürüst insanlara benziyorlardı onlar. Bir kaçıyla tanıştım ben. Onlar ağır başlı iş adamları olabilirlerdi. Neyse, Seaco, ne kadar toprak bulduysa satın aldı. Geriye küçük evlerle büyük topraklar kalmıştı. Seacliff'de evi olan bir sürü orta halli insan var. Büyük topraklar da üç kişinin elinde."

-"Sen de onlardan birisin değil mi?"

-"Evet, şehirdeki büyük topraklar Clyde Baron, Lilith Manning ve bana ait. Seni Baron'la da Manning'le de tanıştıracağım bugün. Yâni Seaco gurubuyla mücadele edecek sadece üçümüz kaldık. Bir de sen varsın. Seaco'nun temsilcisi Baron'la da benimle de konuştu. Fakat biz topraklarımızı satmağa yanaşmadık. O sırada Miss Manning, burada yoktu. Daha sonra başka bir adam gelip Baron'la konuştu. Benimle de iki saat kadar kaldı. Son derece terbiyeli ve nazik bir insandı. Hem karşısındakini ikna etmesini de biliyordu o. Arazimi satmak arzusunda olsaydım,Zimmermann adındaki adamın teklifini hemen kabul ederdim. Kendisi bana topraklarımın bedelinin iki mislini bile teklif etti."

-"Peki, neden satmadın?"

Dane, omuzunu silkerek birasını içti. "Ben hayatımdan memnunum. Burada epeyi arazi ve emlâkim var. Emlâktan aldığım gelir rahat rahat yaşamama yetip artıyor. Hem satacak olsam paranın mühim bir kısmı vergiye gidecek. Sonra öldüğüm vakit malımın Elanor'la Janie'ye kalmasını istiyorum. İşin en mühim kısmına geliyorum. Zimmermann'la son görüşmemizde teklifini hiç bir su-

rette kabul edemiyeceğimi bildirdim. Yakışıklı, genç bir adamdı o. Fakat kararımı öğrenince yüzü allak bullak oldu. Yakışıklığından eser kalmadı. Yanımdan ayrılırken, 'Pek alâ, Dane,' dedi. 'Bunu kendin istedin.' Tüylerimin diken diken olduğunu itiraf etmem lâzım."

-"Adamın adı neydi?"

-"Zimmermann. Bundan sonra da Seaco'nun usulleri değişiverdi. İki gün önce iri yarı ve tıpkı gorile benzeyen bir adam gelip bütün arazimi almak istediğini bildirdi. Burada hiç olmazsa yedi, sekiz yüz bin dolarlık arazim var. Serseri bana ikiyüz elli bin dolar teklif etti. Kendisiyle alay ettim tabii. Bunun üzerine serseri küstahlaştı. Ortada gülünecek bir şey olmadığını ve bir daha böyle bir şeye kalkışmamamı söyledi. 'Başına gelecekleri bilsen gülmezdin,' dedi. 'Hem ben Zimmermann gibi yumuşak başlı da değilim.' Evet, böyle söyledi."

-"Peki sertleşmeğe kalktı mı?"

-"Bana el sürmedi. Sadece konuşması sertti. Ben de sinirlendim tabii. Basıp gitmesini aksi takdirde kendisini denize atacağımı bildirdim. Gülmeğe başladı. Ama bunu yapabileceğimi sanmıyordum doğrusu. Neyse, o serserinin konuşması gözlerimi açtı. El altından tahkikat yaptım. O zamana kadar olanlardan haberim yoktu. Bana kalırsa şehirde durumu bilen kimse de yok zaten. Ama artık her şeyi anladım." Kalkıp eve girerek elinde büyük bir haritayla döndü. Bunu masanın üstüne sererek ilâve etti. "Şu hale bak! "

Seacliff'in haritasıydı bu. Sahildeki küçük kareler dikkatimi çekmişti. Küçük şehrin merkezinde de birkaç siyah kare gördüm.

Dane, "Bu siyah kareler son iki ay içinde Seacliff'de satılan araziyi gösteriyor," diye izah etti. "Gurubun ne kadar sür'atli çalıştığını anlı-

yorsun değil mi? Star gazetesinin muhabirlerinden Betty de bana bu hususta bir hayli yardım etti. Genç kadında fikrime iştirak ediyor. Satış senetlerini, tapuları filan o tetkik etti." Susup yüzüme baktı. "Betty'nin sana da yardım edeceğini sanıyorum. Çok kabiliyetli bir gazeteci o. Biraz sinirli ama hoş bir kadın. Kızımmış gibi seviyorum onu."

Bu sözlerden Betty'le tanışmam gerektiğini anlamıştım. Dane, durup dururken kimseyimethetmezdi. Dane, bir kere evlenmiş ve birkaç sene sonra da ayrılmıştı. Küçük kızı Janie'yi de annesi almıştı. Adam, onlardan hiç bahsetmezdi ama Elanor'la artık yirmi yaşına gelen kızı Janie'yi özlediği belliydi.

Dane, eliyle haritayı işaret etti. "Serseriler taktiği değiştirmişler. Artık tehditle herkesin malını elinden almağa başlamışlar. Sahildeki evlerden biri de Tom Fellows'a aitti. Kendisi evini satmamağa kararlıydı. Fakat geçen gün kendisine sokakta tesadüf ettim. Sol kolu alçıdaydı. Evini satmış. Bana bir şey söylemek istemedi. Sadece bir an evvel emlâkimi satarak buradan uzaklaşmamı tavsiye etti. Hale Prentice adındaki ahbabım da çaresiz evini satmış. Zira iki serseri onu ziyaret edip karısıyla iki çocuğunu sormuşlar. Hale, satmadığı takdirde karısıyla çocuklarına bir şey olacağını hissetmiş tabii."

-"Namussuzların şiddete baş vurdukları anlaşılıyor. Fakat bu işi halletmez ki... Şimdilik muvaffak olabilirler. Ama sonları iyi olmıyacaktır. Nasıl olsa herkes durumu anlıyacak."

Sözümü kesti. "Sandığın gibi değil, Shell. Kimse durumun farkında değil. Serseriler bol para vererek şehrin bir kısmına sahip oldular. Kimse onların namussuz olduğunu bilmiyor. Zaten son birkaç gün içinde şiddet kullanmağa başladılar. Hem tehdit edilmiş olan şahıslar bu işin

sadece kendi başlarına geldiğini sanmaktalar. Yâni hadiseleri birbirine bağlıyamamışlar. Shell, bu namussuzlar şehri ellerine geçirmek istiyorlar."

-"Neden? Yoksa kumları uranyum mu zannettiler? Ama belki de sen fazla vesveselisin."

Dane, cebinden bir kırmızı kalem çıkararak, haritanın üstüne büyük bir daire çizdi. "Şu kısımda bir sürü boş arsa vardı, Shell. Sahipleri bunları elden çıkarmışlar. Yalnız Ed Whist, orada oturuyordu. Adamcağız kendisine güzel bir ev yaptırmıştı. Yüz bin dolar harcamıştı bu ev için. Seaco, bu evi de istemiş ama Ed satmamış. Şimdi o evde Ed'in dul kalan karısı oturuyor." İçini çekti. "Ed'in balık tutarken boğulduğunu söylediler bana. Güya bir dalga onu kayanın üstünden alıp sürüklemiş. Ed de elbisesi ve çizmeleri yüzünden kendisini kurtaramamış. Boğulup gitmiş. Fakat Ed'le ben sık sık balığa çıkardık. Hem gidip denizin ortasındaki kayaları tırmanmazdık. Kumların üstüne oturur oltalarımızı suya atardık. Arkadaşım, milyon verseler bile o kayalara çıkmazdı. Zira, denize düşüp boğulabileceğini söylerdi."

-"Karar vermekte acele etmiyor musun? Sahildeki bir evi ele geçirmek için cinayet işlenmesi bana saçma gözüktü."

-"Bunu yapmağa mecburum." Omuzunu silkti. "Belki de Ed'i çok sevdiğim için bitaraf olamıyorum. Neyse sen bu işle meşgul olacaksın, Shell. Şu Seaco teşkilâtının iç yüzünü de anlarsın."

-"Pek alâ. Teşkilâtın patronu kim?"

-"Bunu kimse bilmiyor. Serseriler bir araya gelip bir şirket kurmuşlar. Kanun bir şirket kurulduğu zaman, sadece üç müdürün adının belirtilmesini ister. İki müdürün adını bilmiyorum.

Yalnız üçüncü direktör Jim Norris. Sana kalırsa patron da o. Zira kendisi Seaco'yu kuranlardan biri ve Beachcomber Otelinin de sahibi. Her halde o oteli bilirsin."

-"Evet." Otelin kokteyl salonuna sık sık giderdim ama Norris'le hiç karşılaşmamıştım. Yalnız onun kirli işlere girip çıkmış biri olduğu malûmdu. Dane, "Biri, bu şehirde fazla arazi aldı," diye devam etti. "Bunda bir acaiplik yok. Fakat ben şirketin milyonlarca dolar harcamasının sebebini anladım. Serseriler sahilin yarısını ellerine geçirdiler. Diğer yarısı da Baron, Miss Manning ve bana ait. Miss Manning, en zenginimiz ve onun arazisi benimkinden fazla. İkinci ben geliyorum. Üçüncü de Baron. Seaco, bütün sahili ele geçirmek istediğine göre önce üçümüze saldıracaktır tabii. Bu iş başladığı zaman Lilith Manning, doğudaydı. O sert serseri benimle konuştuktan sonra Baron'la temasa geçip olanları anlattım. O da Lilith'e telefon etti. Genç kadın, hemen New York'dan döndü ve üçümüz baş başa verip bu işi konuştuk. İyi etmişiz. Zira Zimmermann, hemen Lilith'in evine gidip türlü türlü dil dökmüş ve onun arazisini satın almak istemiş. Kadın da satmamış tabii. Neyse, beni ziyaret eden sert serseri gidip Baron'u ve genç kadını da tehdide kalkışmış. Ha, unutmadan söyliyeyim. Biraz evvel Baron'a telefon edip senin geleceğini haber verdim. Sert misafirimiz gittikten sonra Miss Manning 'in evinde toplanacağız." Saatine bir göz attı. "Bir kaç dakikamız kalmış."

Ben de bileğime baktım. "İkiyi yirmi yedi geçiyor."

Dane, kaşlarını çattı. "Serseri, dün de bana uğradı. Bugün saat iki buçuğa kadar karar vermemi söyledi. Teklifi kabul etmediğim takdirde canıma okuyacakmış. Daha fazla beklemeğe ta-

hammülleri yok anlaşılan." Susup kulak kabarttı. "Galiba bir araba sesi duydum."

Kalkıp verandanın yan tarafına giderek caddeye baktım. Siyah bir Buick köşede durdu. Arabanın içinde iki veya üç kişi vardı sanırım. Yerime döndüm. "Seni görmeğe gelmişler."

Dane'in yüzü allak bullak olmuştu. "Pek alâ, Shell. Sen eve gir, bekle. Yatak odamdaki pencereden bizi seyret. Perdeler seni görmelerine mâni olacaktır. Serseriyle kâbil olduğu kadar konuşacağım. Bu arada sen de kararını verirsin."

-"Pek alâ." İçeriye girdim. Yatak odası bir hayli genişti. Sağ tarafta bir şey kımıldar gibi geldi bana. Fakat bakınca aynadaki aksimi fark ettim. Yaklaşıp pencerenin önünde durdum. Buradan biraz evvel Dane'le oturduğumuz koltukları görebiliyordum. O sırada iri yarı bir adam terasa doğru geldi. Benim gibi o da merdiveni çıkmayıp, parmaklığın üstünden atladı. Nazik bir tavırla, "Merhaba, Mr.Dane," dedi. "Aman sıcaktan bittim! Buzların arasında yatan biralar insanın ağzını sulandırıyor. Bana verecek biranız var mı?"

Serserinin sesi tatlıydı. Fakat tipi hiç de hoşuma gitmemişti. Bir yetmişbeş boyunda vardı o. Üstelik omuzları da Buick arabanın önü kadar genişti sanırım. Güneşten kızarmış yüzü bana pişmemiş bir bifteği hatırlattı. Bu bifteğin gözleri, burnu ve iri dişleri vardı. Araziyi elde etmek için kuvvete baş vuran şirket tam bu iş için uygun birini seçmişti. Bu serseri adeleden ibaretti.

Ahbabımın kaşları çatılmıştı. "Kapta altı teneke bira var." Fakat adama ikram için doğrulmadı bile."

Namussuz, biraz tereddüt ettikten sonra eğilip bir teneke bira aldı. Bir an onun parmağıyla tenekeyi açacağını zannettim. Fakat o da nor-

mal insanlar gibi bira açacağını kullandı. Birkaç yudum içtikten sonra arkadaşıma döndü. "Mr.Dane, teklifimizde israr ediyoruz. Hem fiatı kırmak niyetinde de değiliz. Söylediğim gibi bu işi düşündünüz mü?"

-"Evet, düşündüm. Yalnız senin adını hatırlamıyorum."

-"İsmim Smith... Bob Smith."

-"Tamam. Nasıl oldu da aklımdan çıktı Mr.Smith, bu işi uzun uzun düşündüm. Yalnız topraklarımın iki yüz elli bin dolardan fazla ettiğini biliyorsun."

Serseri bir iskemle çekip, Dane'in karşısına oturdu. "Olabilir fakat bir daha fazla vermek niyetinde değiliz. Araziye baktık. Bu ancak iki yüz elli bin eder." Deminki nezaketinden eser kalmamıştı. "Hem bunu düşünüp üzülmemelisin. Hayatta en mühim şey sıhhattir. İnsanın sağlığı dolarlarla ölçülmez. Onun için parayı bırakıp canını kurtarmağa bak."

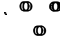
-"Emlâkimi sizin gibi... .lere satacak değilim. On milyon da verseniz hava alırsınız."

Dane, birdenbire sinirlenmişti. Smith'in yüz adeleleri gerildi. Yerinden doğrularak, "Beni dinle, babalık," diye homurdandı. "Ağzını açıp salya akıtmaktan vazgeç. Çaresiz satacaksın. Hem arkadaşların da satıyor değil mi? Artık seninle komşu olduk. Bu sabah birkaç yüz metre ötedeki evi de aldık." Namussuz, Ed Whist'in evini kasdediyordu.

Arkadaşım buna dayanamadı sanırım. Bağırarak yerinden fırlayıp serserinin yüzüne yumruk atmağa kalktı. Ama Smith, oralı bile olmadı. Elinin tersiyle Dane'in yüzüne bir tokat patlattı. Bizimki sendeleyip yere düştü. Fakat kolay kolay mücadeleden vazgeçeceğe benzemiyordu. Haykırarak tekrar kalktı.

İri yarı serseri de ayaktaydı. Elini ceketinin içine atıp bir tabanca çıkardı. Aklı sıra bunu Dane'in kafasına indirecekti. Her şey bir kaç saniyenin içinde olup bitmişti. Camı kırıp çıksam bile işe vaktinde müdahale edemiyeceğimi anlamıştım. Onun için 38'liğimi çekerek namluyu çevirdim ve koca gorili sağ omuzundan vurdum.

Namussuz parmaklığa arkasını vermişti. Aslında 38'lik bir kurşun insanı 45'lik kadar sarsmaz. Fakat serseriye kâfi gelmişti bu. Kurşun omuzuna saplanınca sendeledi ve ayakları parmaklığa çarptı. İri yarı goril parmaklıktan aşağıya yuvarlanıverdi. Başını beton zemine vurduğu zaman çıkan tüyler ürpertici sesi tarif edemiyeceğim...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ben de koşa koşa yatak odasından geçip verandaya çıktım. Güç belâ yetişip Dane'in aşağıya atlamasına mâni oldum. Zira arkadaşım hızını alamamıştı.Gidip serseriyi tartaklamak niyetindeydi. Baygın adama ilişmemesi için, yakasına yapışarak, "Sakin ol," dedim. "O goril bir müddet kendisine gelemiyecek."

Dane, hiddetten titriyordu. "Köpek...Alçak köpek." Bu sözleri en az sekiz defa tekrarladı. Bildiği bütün küfürleri unutmuştu sanırım.

Ayak sesleri aksetti. Gorilin ahbapları silâh sesini duymuş geliyordu. Emmett'i dürttüm. "Sâkin ol, dostum. Senin köpeğin kardeşleri geliyor."

Geri çekilip duvara dayanarak beklemeğe başladım. Tabancamı da serserilerin geçeceği tarafa çevirmiştim. Bir adam koşarak köşeyi döndü ve yerde baygın yatan gorili görünce durakladı. O uzun boylu sıska bir adamdı. Kafasının tepesinde hiç saç kalmamıştı. Elinde de kocaman bir 45'lik vardı. Kısa bir adam da onu tâkip etmekteydi. O namussuzun da oyuncağı vardı. Demek silâh sesini duyunca harp başladığını sanarak harekete geçmişlerdi.

38'liği öndeki serseriye çevirip, "Dur!" diye bağırdım. Tabancasını kaldırarak döndü ve burnuna çevrilmiş 38'liği görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. Ömründe silâh görmemiş gibi bakıyordu enayi. Başka bir şey söylememe lüzûm kalma-

dı. Parmakları gevşedi ve 45'lik yere düştü. Kısa boylusu bana yan dönmüş duruyordu. Silâhını da sıkı sıkı tutmaktaydı. Henüz karar verememişti sanırım.

Tatlı tatlı, "Seni vurmak zorunda kalacağım, ahbap," diye mırıldandım. Onun tabancası da sıskanın ki gibi yere düştü.

Sıska dayanamadı. "Bu alçak Renner'i silmiş."

Gülümsedim. "Hayır, henüz kimseyi silip süpürmedim. Haydi, arkadaşınızı sırtlanıp buraya getirin. Gürültü istemem."

Çaresiz, gorili kaldırıp oflıya puflıya terasa çıkardılar. Dane de gidip oyuncakları topladı. Dönüp, "Ben Betty'e telefon edeceğim," diye söyledi. "Bu işi öğrenmek istiyecektir o."

-"Bu arada polisleri de çağırsan fena olmaz."

Arkadaşım içeriye girince Sıska'ya baktım. "Renner konuşacak halde değil. Onun için durumu sen izah edeceksin. Kimin hesabına çalışıyorsunuz? Hem dümeniniz nedir?"

Sıska, kendisini toplamıştı. "Biz Renner'i arabayla buraya kadar getirdik. Kendisinin ne istediğini bilmiyorum. Sen de onu vurdun."

Anlaşılmıştı. Serseri bana numara yapacaktı. 38'liği yine burnuna çevirdim. Büyülenmiş gibi kaldı. Bu gencin silâhlara karşı büyük bir saygısı vardı doğrusu. Birkaç dakika sonra bir arabanın evin önünde durduğunu duydum. Uzaktan da bir siren sesi aksetmekteydi.

Topuklu ayakkabılar beton zeminde tok sesler çıkardı. Bir kadın köşeyi dönerek, terasa doğru yürüdü.

Bazı kadınlar vardır. Merdivenleri dörder dörder atlasalar da vücûtlarının hiç bir tarafı kımıldamaz. Ama basamakları çıkan genç kadın bu

cinsten değildi. Bir altmış boyunda vardı sanırım. Sırtına bol ceketli bir tayyör giymişti. Bu yüzden de onun vücûdünün biçimini kestirmek çok zordu. Mamafih benim tecrübeli gözlerim onun bir hayli cazip olduğunu sezmişti tabii. Hem tayyörün içinde ne olursa olsun insan kadının yüzüne bakmaktan bir şeyi farkedemiyordu..

Genç kadının yüzü güneşten koyulaşıp bal rengini almıştı. Siyah çerçeveli gözlüğü de gözlerinin güzelliğini gizliyememişti. Bir kaplanınki gibi sarı gözleri vardı onun. Çıkık elmacık kemikleri ve etli dudakları bu yüze ayrı bir cazibe vermekteydi. Dalgalı siyah saçlarını da arkaya taramıştı. Onun için kusursuz profili de ortaya çıkmıştı.

Genç kadın, beni süzdü. "Ne oluyor?"

Dane, "Bu iri yarı kö... yâni adam üstüme hücûm edip beni devirdi," diye homurdandı. Shell de onu zımbalayıverdi. Betty, görecektin onu. Bir kurşunda serseriyi terastan aşağıya attı."

Betty, dudaklarını büzerek beni kötü kötü süzdü. Bir şey söylemedi ama tebessüm de etmiyordu. Nedense onun tatlı tatlı gülümsiyeceğini sanmıştım. Yanılmışım. Mamafih ben otuz iki dişimi de göstererek sırıtmaktaydım.

Dane, olanları anlatırken o da küçük bir deftere not aldı. Siren sesi de yaklaşıp kesildi. Araba evin önüne gelmişti sanırım. Biraz sonra da iki polis eğlenceye iştirak ettiler. Polislerin ikisi de üniformalıydı. Biri yirmi beş yaşında ince, uzun bir adamdı. Diğeri ise otuz, otuz beş yaşlarında dev gibi bir komiserdi.

Basamaklardan çıkarlarken, komiser, "Ne oluyor burada?" diye gürledi. "Sen mi telefon ettin, Dane?" Adamın gözlerinin etrafı uzun geceler uyumamış gibi morumsu bir renk almıştı. Bir zamanlar adeleli olan vücûdü de yemek ve

içkiye düşkünlükten gevşeyip yağlanmıştı sanırım. Epeyi küstah halliydi o. Genç memur da aksi bir mahlûka benziyordu. Parmaklığa dayanıp elindeki tabancayla oynamağa başladı. Açıkçasını isterseniz onları pek gözüm tutmamıştı. Tercih hakkı bana verilseydi bu polisleri seçmezdim doğrusu.

Dane, başını salladı. Sonra ben olanları anlattım. Komiserin adı Carver'di. Diğerinin isminin Blake olduğunu da o arada öğrendim. Neyse ben her şeyi izah ettikten sonra Blake, sağlam kalan serserilerin bileklerine kelepçeleri geçirdi. Carver'de Renner'in omuzundaki yaraya bir göz attı. Nihayet gelip karşıma dikildi. "Bu adam Dane'in kafasına tabancasıyla vurmak mı istedi?"

-"Evet. Bütün bildiklerimi size anlattım. Her halde Dane'in topraklarını elinden almak için bu oyunu düşündüler. Onu tehdit edip gayelerine erişeceklerini sandılar."

Omuzunu silkerek beni kötü kötü süzdü. "Bana akıl öğretmeğe kalkma, ahbap. Sadece olanları anlat. Karar vermek bana düşer." Sonra omuzunu tutmuş duran Renner'e baktı. Serserinin parmakları kan içinde kalmıştı. "Söyle bakalım. Neden buraya geldin?"

Renner, önce komiseri süzdü. Sonra da canımı almak istermiş gibi bana baktı. Ama ağzını açıp bir kelime bile söylemedi. Carver, sualini tekrarladı. Yine cevap çıkmayınca elini kaldırarak serseriyi tokatlamağa koyuldu. Sâkin sâkin tokatları yapıştırıyordu.

Fakat bunun da tesiri olmadı. Renner, gözlerini kısmış bekliyordu. Nihayet, şişko polis, "Bu işi merkezde anlarız," diye söylenerek gorili çekti. Ellerini arkada kavuşturup kelepçeyi taktı. Gorilin omuzundaki yaralardan kan akıyordu.

Ağzımı açıp konuşacağım sırada Betty,

atıldı. "Bunu da hikâyeme ilâve etmemi ister misin, Carver? Polis teşkilâtımızdan Carver her zaman olduğu gibi yine..."

Carver, gorili bırakıp döndü. "Sen burada ne yapıyorsun be! Neden geldin? Yoksa bu kadını sen mi çağırdın, Dane?"

Dane, adamın küstah tavrına aldırış bile etmedi. "Evet, bu hadise olur olmaz Betty'e telefon ettim. Yoksa kanûna aykırı bir şey mi bu?"

Carver, omuz silkti. Diğer polis de üç serserinin tabancalarını almıştı. İte kaka serserileri ön taraftaki polis arabasına götürdü. Carver de yanıma yaklaşıp cebinden çıkardığı küçük bir defteri açarak, "Demek sen hususî hafiyesin?" diye sordu.

-"Evet." Cebimden hafiyelik lisansımı çıkarıp gösterdim.

-"Burada ne yapıyordun sen?"

Kaşlarımı çattım. Ben de nezaketi bir tarafa bırakmıştım. "Sana ne... Hem bunun hadiseyle ne ilgisi var?"

Kızacağını sanıyordum fakat o sırıttı. "Sorana kadar bunu bilemezdim tabii. Kızma, ahbap, kızma."

Dane, araya girdi. "Kendisini ben davet ettim, Carver. Biraz dinlenmesi için çağırdım onu. Kendisi eski dostumdur. Serseriler buraya geldikleri zaman Scott bana yardım etti. O olmasaydı ölecektim."

Carver, düşünceliydi. "O serserininDane'e hücûm ettiğine inanıyorum. Onu vurman lâzım mıydı? Serseriye mâni olmak için başka bir şey yapamaz mıydın?"

Açıkçasını isterseniz bu adam sinirlerime dokunmağa başlamıştı. Ben de onu taklit ederek küstah bir tavır takındım. "Hayır, başka çare yoktu. Zira zaman müsait değildi."

-"Tabancanı bir görelim bakalım."

38'liğimi kılıfına koymuştum. Fakat çıkarıp uzattım. Silâhın şarjörünü çıkarıp kurşunlara baktı. Sonra 38'liği bana iade etti. "Dikkatli olmalısın, ahbap. Her fırsatta tabancana sarılmağa kalkma. Seacliff, sakin bir şehirdir.Biz tabancayla onu bunu vuran insanlardan hoşlanmayız."

-"Ya öyle mi? Bunu bilmiyordum.Yani tabanca kullanacak yerde serserinin Dane'in kafatasını parçalamasına müsaade mi etseydim?"

-"Ne demek istediğimi biliyorsun, ahbap."

-"Hayır, hiç bir fikrim yok.Hem adım Scott."

Yine sırıttı. Dönüp Dane'e baktı. "Şikayet edecek misin?"

Ben atıldım. "Şikayet edecek olan biri varsa o da benim. Hem o serserilerin sabıkalı olduklarından da eminim. Hepsinin de 45'likleri vardı. Onun için..."

Carver, kaşlarını çattı. "Sabıkalıların silâh taşımasının yasak olduğunu ben bilmiyor muyum sanki? Vazifemi bana öğretmeğe mi kalkıyorsun sen?"

-"Allah aşkına sus!" diye bağırdım.Zira bir kaç dakika daha konuştuğu takdirde onun komiser olduğunu unutup saldıracaktım. "Şikâyetimi hemen imzalamamı ister misiniz?"

-"O kadar acelesi yok.Bugün imzalaman kâfi. Yalnız ikinizden biriniz merkeze gelip kâğıtları imzalayacaksınız!"

Soracak başka bir şeyi kalmadığı için verandadan inerek yürüdü. Omuzunun üstündende bana seslendi. "O Colt'a dikkat et. Seacliff'de sert insanları yaşatmayız."

Dönüp Dane'e ve onun yanında duran genç kadına baktım."Derdi nedir bunun?"

Dane, içini çekti. "Her zaman aksidir o.

Dünyanın kendisinin aleyhine dönmüş olduğunu sanır. Yardımcısı da bir hayli küstahtır ama Carver kadar konuşmasını sevmez. Burada onlara 'Kardeşler' derler. Halbuki akraba bile değiller. Yalnız daima bir arada gezerler."

Betty de "Mr. Scott," diye mırıldandı. "Polisler gitti. Artık rahat rahat konuşabiliriz. Adamı vurmanız şart mıydı?" Gözlüğünün üstünden bana bakıyordu.

Birdenbire sinirlendim. "Allah aşkına kaç defa bunu izah edeceğim ben...."

Dane araya girdi. "Bu ara münakaşa kalkışmayın kuzum. Shell, hemen tetiğe asılmasaydı o serseri kafamı parça parça edecekti, Betty."

Genç kadın ilk defa tebessüm etti. Gülümsediği zaman çok cazip oluyordu doğrusu. O ciddi hali kalmamıştı. "Affedersiniz, Mr. Scott. Ben tabanca oyunlarından hoşlanmam da..."

-"Yanılıyorsunuz. Biz tabanca oyunu filân yapmadık. Zaten bu tip işlerden ben de hoşlanmam." Gülümsedim. Artık dost olsak."

Nedense yuzundeki tebessüm silindi. Halâ bana bakıyordu ama gözlerinde tuhaf bir ifade belirmişti. "Şey tabii..." devam edemedi.

Bu kadının çekindiği bir şey vardı galiba. Veya utanmıştı o. Bu duruma bir mana verememiştim. Belki de ömründe ilk defa tabanca ve yaralanmış bir adam görüyordu.

Betty, "Artık ben gideyim," diyerekDane'e bir göz attı ve telâşlı telâşlı basamakları indi. Biraz sonra bir arabanın hareket ettiğini duydum.

Dane içini çekti. "Otur dakonuşalım, Shell. Sana Betty'den bahsedecektim ama vakit olmadı. Betty'nin kocasını Vietnam'da öldürdüler. Aradan aşağı yukarı bir sene geçti sanırım. Fakat Betty, bir türlü kendisini toplıyamadı. O günden beri de erkeklerle ahbaplık etmiyor. Bu arada silâhlardan

da nefret ediyor tabii. Aslında bu hatalı bir görüş ama ne kadar israr ettiysem de faydası olmadı. Yani nasihat kâr etmiyor. Kendi kendine karar verip hareket tarzını değiştirmesi lâzım."

Susup bana baktı. "Neyse bunu bırakalım. Tahminime ne dersin? Pek hayale kapılmamışım değil mi?"

-"Hayır," diye cevap verdi. "Sen haklısın. Bu şehirde bir takım dolaplar dönüyor."

Saatine baktı. "Geç kaldık, Shell. Seni Baron ve Miss Manning'le tanıştırmam lâzım."

Lilith Manning'in ismini duymuştum. Zaten Manning'lerin adı California'da herkes tarafından bilinirdi. Seacliff şehrinin ve California eyaletinin sayılı zenginlerindendi onlar. Mrs. Manning ölmeden evvel servetinin büyük bir kısmını Seacliff şehrine bırakmıştı. Hastahaneler, umumi plajlar, konser salonu ve bir de müze yaptırmıştı o. Manning'e ait bir sürü emlâk Lilith Manning Vakfı tarafından idare edilmekteydi. Mrs. Manning'in ölmeden evvel gerçekleştirdiği bu vakfın müdürlerinden biri de Dane'di.

Arabama binip yola çıktık. Bir ara arkadaşım, "Lilith, çok tuhaf bir kız," diye mırıldandı. "Bütün ömrü New York'daki hususi okullarda ve Avrupa'da geçti. Kendisi daha dört gün evvel Seacliff'e geldi. Ben de kızla o vakit tanıştım. Bu rezaleti konuşmak için Baron'la beni yemeğe çağırdı. Bana kalırsa o hiç bir zaman burada oturmak istemiyecek. Ancak tatsız bir hadise olduğunu öğrenince geldi."

-"Baron'la Manning'i tehdit ettiklerini söyledin. Kız Seacliff'den hoşlanmadığına göre neden evini filân satıp buradan uzaklaşmamış?"

-"Serseriler Baron'a da kıza da emlâkin yarı değerinde bir teklif yapmışlar. Ama ben de aynı şeyi düşünerek, üzülüyordum, Shell. Baron'un top-

rakların satacağını sanmıyordum. Zira kendisi buraya yerleşmiş. Sonra bir çok yerlerde aza. Benim gibi o da Manning vakfının müdürlerinden. Hem Baron, bir hayli cesur bir insandır. Benim gibi haydutları Seacliff'den atmak istiyorlar. Miss Manning de Seaco gurubundan hoşlanmadığını söyledi.Ama şirket arazisine mukabil ona bol para verirse ne yapar bilmem. Zaten bir kadını tehdit etmek daha kolaydır. " Gözlerini yola dikerek sustu. "Biliyor musun ikisi de Seaco'yla anlaşacak olurlarsa geriye bir ben kalacağım.O namussuzlar aşağı yukarı bütün şehri ellerine geçirecekler. Buna ne dersin Shell? Gangsterlere ait birşehir.."

-"Herhalde haydutlar buraya yerleşip idari işlere de el atacaklardır, Emmett."

Arkadaşım, "Bu iş Seacliff'de olursa yandık," diye söylendi. "Zira Gangster Sendikası işin çok kolaylıkla halledildiğini düşünerek, başka şehirlere de el atacaktır."

Manning malikanesi şehrin beş, altı kilometre dışındaydı. Bir tepenin üstüne inşa edilmiş olan beyaz ev daha ziyade bir şatoya benziyordu. Malikânenin parkdan daha geniş olan bahçesi çok bakımsızdı. Çimler uzamıştı. Bunların çoktan beri kırpılmadığı belliydi. Hem ev de boyansa fena olmayacaktı.

-"Ev pek bakımsız kalmış, Emmett."

Dane, "Burada kimse oturmuyor ki," diye cevap verdi. "Lilith döneli bir kaç gün oldu. Bekçi haftada bir gelip malikaneyi gözden geçiriyor.Ama anlaşılan o da pek bir şeye aldırmamış. Ah, işte Baron!"

Arabayı bahçe yolundan geçirip evin önünde durdurdum.Ancak o vakit evin yan tarafından çıkmış bize yaklaşan adamı görebildim.Epeyi uzun boyluydu o. Cadillac'a yaklaşıp Dane'e gülümsedi. "Nerede kaldın, Emmett? Artık senden ümidi

kesmiştik.

Arabadan indik. Dane,"Sizi tanıştırayım," dedi. "Clyde, dostum Shell Scott. Shell Clyde Baron."

Clyde Baron kırkbeş yaşında şakakları ağırmış, epeyi yakışıklı bir adamdı. Vücûdu biraz yağlanmıştı ama uzun boylu olduğu için pek bariz değildi bu. Omuzlarının çok geniş olduğunu da farketmiştim

Dane, sordu. "Lilith evde mi?"

Baron, "Arka tarafta o." diye mırıldandı. "Havuzun yanına bir masa koydurtmuş. Sandöviç filân hazırlatmış." Bana bakarak, gülümsedi. "Lilith yemek pişirmesini öğrenmemiş. Üstelik sandöviç yapmasını bile beceremiyor. Fakat buzlu bira var."

Dane onun kolunu tuttu. "Geciktiğimiz için özür dilerim. Ama mühim bir hadise oldu. Sana anlatacağım."

Çakıllı yoldan ilerliyerek, evin arkasına doğru gittik. Baron gülümsedi. "Havuzun başında biraz dinlenirsiniz. Lilith bütün parasına rağmen hiç de şımarık ve kibirli değildir."

Ondan sonra Lilith'i gördüm. Usulca Dane'ı dürterek, "Neden bana vaziyeti haber vermedin," diye fısıldadım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nedense Miss Manning'i ben başka türlü tahayyül etmiştim.Kızın müthiş zengin olduğunu ve hususi okullara devam ettiğini biliyordum.Onun Seacliff'e hiç uğramaması da fazla hareketli bir hayattan hoşlanmasından ileriye geliyor sanıyordum.Yani bence Miss Manning, aksi suratlı kırk yaşlarında gudubet bir şeydi.

Meğer yanılmışım. Zira onun kırkına basmasına en az onbeş sene lâzımdı.Hem öyle asık suratlı da değildi.İlk gördüğüm şey onun siyah mayosu oldu.Bu mayo ikinci bir deri gibi genç kızın vücûdüne yapışmıştı. Ben ondan 'Genç kız' diye bahsediyordum ama belki de evlenip ayrılmıştı o. Zira bu tip zengin aileye mensup kızlar evlenip ayrıldıktan sonra kocalarının ismini taşımazlar ve eski soyadlarını alırlardı.Bir yetmiş boyunda vardı sanırım. Gözümü onun vücûdundan alamıyordum. Bu mahlûkun hiç kemiği yoktu galiba. Uzun sarı saçları çıplak omuzlarına dökülmüştü. Saçları mısır püskülünden farksızdı.

Bizi görünce havuzdan çıkmış bir eliyle lâstik başlığını çıkarmış bekliyordu.

Yanına yaklaşıp durduk. Lilith, "Merhaba, Emmett," dedi. Sonra menekşe rengi gözlerini yüzüme dikti."Her halde siz Shell Scott'sunuz."

Neyse şaşkınlığım geçmişti. "Merhaba, Shell Scott benim. Nasılsınız?"

Lilith, tatlı tatlı gülerek, "Emmett'in bir hafiye getireceğini biliyordum," diye devam etti.

"ama korkarım size haksızlık ettim. Zira dedektif denilince aklıma parmak izi bulmaya çalışan kabak kafalı sıska adamlar gelir." Tebessüm ederken inci gibi dişleri gözüküyordu. "Sizin gibi iri yarı birinin geleceğini sanmamıştım."

-"Açıkcasını isterseniz Miss Manning ben de sizin gibi şaha.. şey yani siz de tahminlerime hiç uymadınız."

Gözlerini süzdü. "Bir sandöviç almaz mısınız?"

Baron "Lilith!" diye bağırdı. "O sandöviçler yenilecek gibi değil."

Ben atıldım. "Bir sandöviç rica edeceğim."

Miss Manning güldü. Baron da başını iki tarafa salladı. "Sonra kabahati bende bulmayın, Mr. Scott. Sandöviçlerin iyi olmadığını söyledim."

Birlikte havuzun yanındaki büyük masaya gittik. Sandöviçler hakikaten çok kötüydü ama ben dört tane yedim.

Ben sandöviçleri bira yardımıyla mideme indirmeğe çalışırken Dane de onlara olanları anlattı.

İkisi de ilgiyle dinlediler tabii. Nihayet Baron, fikrini açıkladı. "Samimi konuşmak lâzım gelirse bu vaziyetin beni korkuttuğunu söylemeliyim... Ben... Ben tabanca taşıyan insanlarla ahbaplık etmeği sevmem." Bana döndü. "Sizi kasdetmiyorum. Mr.Scott. Bilâkis bize yardım edeceğiniz için çok memnunum. Şu... Şu serserileri kasdediyorum. Benimle konuşan adam iriyarıldı. Hem bir hayli de küstahtı.." Susup yutkundu. "Fakat onların bu kadar cür'etkâr olduklarını bilmiyordum. Böyle bir şey olabilmesi beni çok şaşırttı."

Dane, başını salladı. "Shell'e de anlattım bunu, Clyde. Bana Seacliff'de oturanlar durumun farkında değiller. Şimdiye kadar korkutulan insanların başlarına gelenleri başkalarına söylemeğe ce-

saret edememişler. Yani Seaco denilen şirket veya teşkilât sinsi sinsi çalışarak bir sürü insanı korkutmuş ve ellerinden evlerini almış. Yalnız neden böyle hareket ettiklerini bilemiyorum?Neden bu teşkilât şehri ele geçirmek istiyor dersin?"

Baron dudak büktü. "Orasını ben de anlıyamadım, Emmett."

Dane haritasını da yanına almıştı. Bunu açıp masaya yaydı. "Clyde son satılan arsa ve evleri buraya işaretledim. Daha doğrusu haber aldıklarımı işaretledim. Satılan yerler ya sahilde ya da şehrin merkezinde. Öyle kenar mahalleyle alâkadar olmamış, Seaco. Sahildeki arsa ve evlerin hepsini bir arada değerlendirecek olursak.. aşağı yukarı Yedi milyon dolar eder sanırım. Bunun yarısını o teşkilât ele geçirmiş, diğer yarısı da bizim. Yani sen, Lilith ve ben yarı araziyi elimizde tutuyoruz. Hatırlıyor musun, iki üç sene evvel bu sahili iş sahası hudutlarına sokmağa kalkmıştık. Belediye teklifimizi kabul etmemişti."

Baron, şaşırdı. Adamın ağzı açık kalmıştı. Bu yüzden Lilith, "Ne oldu?" diye sordu. "Neden bu kadar telâşlandınız?" Ben de vaziyetten bir şey anlıyamamıştım doğrusu.

Dane bana baktı. "Bunu sana anlatmağa vakit bulamadım, Shell. Yalnız Baron vaziyeti biliyor. Lilith de anlayacaktır sanırım. Sahildeki arazi iş sahası hudutlarına dahil edildiği takdirde fiatlar birdenbire yükselecektir. Hem de yükselme nisbeti de müthiş olacak. Yani bin dolarlık bir yer hemen üç, dört bin dolara fırlıyacak."

Hayretle, "Yani yedi milyon dolar birdenbire yirmi sekiz milyona mı yükselecek?" diye bağırdım.

-"Tabii. Hattâ topraklar bölünmez ve büyük otel ve han yapılacak şekilde parsellenirse bu kıyıdaki arazinin fiatı kırk milyon dolara bile çı-

kabilir. İşte Seaco teşkilâtı da bu yüzden bu toprakları ele geçirmeğe çalışıyor sanırım."

-"Doğru işde milyonlar döndüğüne göre..."

Baron da kendisini biraz toplamıştı. "Emmett, iş sahasının sahile kadar genişleme imkânı olduğunu biliyorum.Bunda çok haklısın." Acı acı güldü. "Bu takdirde de topraklar kimin elindeyse zengin oldu demektir.Onun için ne pahasına olursa olsun emlâkımızı satmıyalım."

Dane başını salladı. "Doğru. Yalnız mühim olan bu değil. Bu serserilerin şehre gelip zor kullanarak bizi topraklarımızdan çıkarmalarına müsaade etmemeliyiz.Arsa fiatları yükselirse biz kârlı çıkacağız. Fakat kazandığımız parayı harcamaya vakit bulamıyacağız sanırım. Zira bir gangster teşkilâtıyla uğraşmamıza ve başa çıkmamıza imkân yok. Şimdiden onlara bir darbe indirmeliyiz. Aksi takdirde onlar daha kuvvetlenecekler.O vakit bir şey yapmamıza imkân kalmıyacak. Seacliff, küçük bir şehir. Şimdiye kadar biz kendi kendimize geçinip gittik. Buraya turist filân uğramadı. Fakat sahile bir kaç otel yaptıracak olursak tatile çıkan bir çok vatandaşımızı buraya çekebiliriz."

Baron, "Haklısın," diye tasdik etti.

-"Evet Clyde. İşe şu iş sahası hudutlarından başlıyalım.Sen Belediye Reisini iyi tanırsın. Polis Müdürüyle de ahbapsın. Hem benden daha fazla nüfûzun var . Lilith'le beraber esaslı bir tahkikat yapabilirsiniz."

Lilith, gülümsedi. "Tabii." Fakat bu durumdan sıkılmış olduğu belliydi. Zira üç, dört milyon dolar için uğraşıp yorulmak istemiyordu. Dönüp beni süzdü. "Siz bir şey söylemiyecek misiniz Mr.Scott? Buraya geldiğinizden beri ağzınızı açmadınız."

Dudak büktüm. "Açıkçasını isterseniz Em-

met'in anlattıklarına benim aklım ermiyor. Zira'dedektifler serserileri kovalar. Böyle arsa alım satımıyla uğraşmazlar. Yalnız Mr.Baron'a bir şey sormak istiyorum. Bu şehrin belediye reisi nasıl bir adam. Buraya gelip etrafı karıştıran bir teşkilâtın arasında mühim biri var demektir. Zira bir haydut çetesi de olsa bilmediği yere gelerek, ona buna kafa tutmağa cesaret edemez. Demek Seaco şirketinin güvendiği biri var. Belki de Belediye Reisi onları koruyordur."

Baron, düşünceli düşünceli çenesini kaşıdı. "Bu hususta size pek yardım edebileceğimi sanmıyorum. Polis Müdürü Thurmond'u iyi tanırım. Kendisi pek kafalı değildir ama çok çalışkan ve dürüst olduğuna yemin edebilirim. Kendisi böyle bir şey olduğunu duyarsa hemen tedbir almağa kalkacaktır. Yalnız Polis Müdürünün emrinde çalışan adamları pek bilmiyorum."

-"Pek alâ, o halde ben işime bakayım. Önce Jim Norris denilen adamı bir göreyim. Kendisini tanıyor musunuz?"

Lilith, lâkayıt bir tavırla cevap verdi. "Hayır."

Baron kaşlarını çattı. "O adamın sabıkalılarla ahbaplık ettiğini duymuştum. Onlarla sıkı fıkıymış. Beachcomber Otelini üç ortak işletiyormuş.Jim Norris'in iki ortağı da hapishaneden çıkmış galiba."

On, on beş dakika daha konuştuk. Hepimiz ümitliydik. Zira vaziyet hakkında epeyi malûmatımız vardı ve neler yapacağımıza karar vermiştik. Ben serserileri yakalayıp içeriye tıktıracaktım. Meğer ne kadar yanılmışım.

Nihayet, kalkıp arabaya doğru gittik. Dane ve Baron öndeydi.Ben de onları takip etmekteydim. Lilith, yaklaşıp beni kolumdan tuttu. Baron ve arkadaşım uzaklaştılar. Ben de dönüp onun ne is-

tediğini anlamağa çalıştım. Gözlerimin içine bakıyordu. "Böyle tatsız bir iş yüzünden tanıştığımız için üzgünüm, Mr.Scott. Ama yine de karşılaştığımıza memnunum tabii. Belkigeleceksefer şartl'ar bu kadar... bu kadar sıkıcı olmaz."

-"Ben de öyle olacağını ümid ederim. Neyse sizi ararım."

Manâlı manâlı tebessüm etti. "Pek alâ. Ben de havuza gireyim bari. Bize yardım edeceğinize sevindim. Zira becerikli bir insana benziyorsunuz."

Bu sefer de ben sırıttım. "Hangi hususta."

Beni süzdü. "Galiba her hususta beceriklisiniz, Mr.Scott. Haydi güle güle..."

-"Allaha ısmarladık Miss Manning."

-"Bana 'Lilith' demenizi tercih ederim. Daha doğrusu 'Sizli bizli' konuşmayı kaldıralım."

-"Allaha ısmadık Lilith."

-"Güle güle Shell." Dönüp yürüdü. Ben de arkasından baktım tabii. Bu cazip mahlûkun yürümesi de şiir gibiydi.Kalçalarını kıvıra kıvıra giderken işi gücü unutuverdim.Lilith, bu sefer başına deniz şapkasını giymeğe lüzûm görmeden gidiphavuzun kenarında durdu. Sonra suya atladı. Veya öne doğru eğildiği için yer çekimi kanunu galip gelmişti. Zira Lilith'in göğüsleri bir hayli biçimli ve iriydi.

Ben de aptal aptal bakmaktan vazgeçerek ağzımı kapattım ve Cadillac'a gittim...

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dane'i evine bıraktığım zaman, "Kaçta döneceksin, Shell ?" diye sordu.

Saat henüz üç buçuktu. "Her halde altıda veya yedide dönerim. Önce polislerle konuşacağım. Sonra da senin bahsettiğin adamları ve Norris'i göreceğim.Şehire şöyle bir göz atacağım,"

-"Seacliff'i değişmiş bulacaksın.Akşam yemeğini evde yeriz değil mi?"

-"Tabii. Neyse dönüşte görüşürüz."

-"Bir dakika." Eve girip biraz sonra elinde bir zarfla çıktı. Bunu arabanın koltuğuna bırakıp gülümsedi. "Seninle para işini konuşmadık . Fakat şimdilik bu seni idare eder sanırım."

-"Allah aşkına, Emmett! Buna ne lüzûm vardı? Şimdi para düşünmenin sırası mı?"

-"Haydi bas," diye cevap verdi. "Benim de paraya ihtiyacım yok zaten. Bununla bir duble bira içersin." Dönüp uzaklaştı.

Şehrin merkezine doğru giderken zarfı açtım. İçinden on bin dolarlık bir çek çıktı. Doğrusu bununla iyi bira içilirdi.

Polis merkezi üçüncü sokakla Elm Caddesinin kesiştiği köşede yayvan bir binaydı. Polis Müdürü Wallace Thurmond odasında oturmuş püro içiyor ve gazete okuyordu.

Beni görünce eliyle oturmamı işaret etti. Oturup dikkatle ona baktım. Bu adam bana hiç de yabancı gelmemişti.Orta boylu, güçlü kuvvetli bir insandı.Kahverengi saçları iyice seyrelmişti.Soluk

yüzü ve uçuk gri gözleri yüzüne sevimsiz bir ifade veriyordu.Onun iyi niyetli ve konuşkan bir adam olduğuna kanaat getirmiştim.Fakat kendisini kime benzettiğimi bir türlü çıkaramadım.Gazetesini bırakınca ona dedektif lisansımı gösterip kendimi takdim ettim.

-"Scott! Sen..Sen elli dokuz senesinde şu Dane hadisesini halleden hafiye değil misin:"

-"Elli dokuz değil altmış." Birdenbire hatırladım onu. Bu adam o vakitler polis müfettişiydi. Dane'in suçsuz olduğunu ispata çalışırken tanışmıştım onunla. Gülerek, "Merhaba! " dedim."Önce seni tanıyamadım."

O da tebessüm ederek elini uzattı. "Biraz şişmanladım, Scott.Sonra saçlarım da döküldü. Buraya neden geldin bakalım."

-"Bazı şeyleri öğrenmek istiyorum.Fevkalâde bir hafızan var doğrusu."

-"Teşekkür ederim.Bu işte hafızaya ihtiyaç var. Yine Dane'in hesabına mı çalışıyorsun?"

Baron ve Lilith'i düşünerek, "Aşağı yukarı öyle," diye cevap verdim. "Buraya getirilen serserilerden şikâyetçi olduğuma dair ifade verip kâğıtları imzalayacağım. Hem bu arada onlarla da konuşmak istiyorum.Acaba kabil mi?"

-"Onlar burada değil, Scott. Serserileri içeriye tıkmıştık ama biraz evvel avukatları gelip kefalet parasını yatırdı. Biz de mecburen onları tahliye ettik."

-"Ne..Ne yaptınız..."

Gözlerini kısıp yüzüme bakarak tekrarladı. "Biraz evvel avukatları geldi.Onları tutmanıza imkân olmadığını sen de bilirsin."

-"Nasıl olur?" Serseriler buraya geleli ancak bir saat oldu. Bu arada...."

Sözümü kesti. "Bir dakika Scott. Seninle bu tatsız işi konuşmak istiyorum. Komiser Car-

ver bana olanları anlattı. Renner'in ifadesini de aldım. Fakat senin ifaden de lâzım. Hadiseyi senin ağzından da duymak isterim."

Gözlerim ateş saçıyordu. Fakat kendimi zorlıyarak sakin sakin konuşmağa başladım ve istediklerini anlattım. Bu arada Dane'den öğrendiğim şeyleri de sıraladım. İş sahasının genişlemesinden, Seaco'nun şiddet kullanmasından, Renner'in Dane'i devirmeğe kalkmasından bahsettim.

Sözlerimi bitirince Thurmond, soluk gözlerini yüzüme dikti. "Demek işin iç yüzü bu. Renner. Dane'le konuşmava gittiğini ve ortada bir şey yokken Dane'in kendisine saldırdığı söyledi. O da kendisini müdafaa etmek zorunda kalmış tabii. O sırada da biri kendisini vurmuş.Kendisine ateş edeni de nereden ateş edildiğini de görmemiş. Sadece omuzuna kurşunu yiyince kendisinden geçmiş. Carver de bana senin sözlerini tekrarladı. Yani senin iddianı anlattı."

Sesinin tonu ve takındığı tavır hoşuma gitmemişti.Ayağa kalktım ama o aldırış bile etmedi. "Senin hikâyen Carver'in anlattığının eşi.Buna rağmen ortada şahit yok.Yani o serseri bir şey iddia ediyor, sen başka bir şey söylüyorsun. Otur.Kanunlara uymamız lâzım. Bir insanın haklarını elinden alamayız.Otur dedim."

Neredeyse saldıracaktım . Fakat yine kendimi zorlıyarak oturdum. "Pek alâ ne olacak şimdi?"

Kaşlarını çattı. "Orasını ben de bilmiyorum. Bana bir delil gösterebilir misin? Anlattığın şeyler hayal mahsulüne benziyor.Ben Seaco'nun şehri geliştirmeğe çalıştığını duydum. Hepsi o kadar. Hem şimdiye kadar kanunsuz iş yaptıkları da görülmedi."

-"Evlerini satan şehirlilerden hiç biri şikâyet etmedi mi?"

-"Hayır, kimse gelmedi bana:Bu çok mühim bir mesele, Scott. Bana bu hususta küçük bir delil getirirsen adamların hepsini içeriye tıkarım.Zaten yeni bir hapishane yaptırdık.Ama sen delil bulana kadar elim kolum bağlı. Bunu iyi bil."

-"Peki adamların sabıkalarının olup olmadığını tespit ettin mi?"

-"Onlar Seacliff'de bir suç işlememişler. Daha F.B.I. dan da haber alamadım."

-"Yakında onların sabıkalı olduklarını öğrenirsin. Bir şey daha soracağım.Ed Whist'in ölümünde bir tuhaflık var mıydı? Yani adam belki de kazara boğulmamıştır demek istiyorum."

-"Ciddi mi söylüyorsun, Scott?"

-"Tabii. Otopsi yaptınız mı?"

Hayretle yüzüme baktı. "Otopsi mi? Buna ne lüzûm var? Kimse ihtiyar Whist'i öldürmek istemezdi ki..Ne demek istiyorsun sen." Bir hayli şaşırmıştı doğrusu.

-"Whist'in karısı evini Seaco şirketine satmış bugün. Yani şimdiye kadar kanuna aykırı gelmeyen şirket Whist'in evini alıvermiş. Bu iş midemi bulandırdı."

Gözlerini yüzümden ayırmıyordu. Devam ettim. "Son zamanlarda şehire sabıkalıların geldiğini duydun mu? Yani başka şehirlerde veya eyaletlerde çalışan serseriler buraya doluşmuş olabilirler."

Kendisini toplıyarak güldü."Seacliff'denmi bahsediyorsun sen? Los Angeles'e alışıksın, Scott. Seacliff, sakin ve temiz bir şehirdir.Yazları sineklerden başka hiç bir şey canımızı sıkmaz."

Ayağa kalktım. "Öyle olsun. Salıverdiğin üç serserinin bana büyük bir sevgi beslediklerini sanıyorsun değil mi? Kabil olduğu takdirde onlar iki kaşımın arasına bir delik açmayı tecrübe edeceklerdir."

Thurmond'un inadı tutmuştu. "Hususi hafiyeler de birbirlerine benziyorlar. Hepsi de hayalperest. Nedende hepiniz pireyi deveyapıyorsunuz."

Yaklaşıp gözlerimi yüzüne dikdim. "Doğru.. Doğru. Sen haklısın. Serseriler o 45'likleri neden taşıyorlar dersin? Bana kalırsa onlarla dişlerini karıştırıyorlar! Ne dersin?"

Bir müddet sesini çıkarmadı. Nihayet "Görüştüğümüze memnun oldum Scott," diye mırıldandı.

-"Ya...?" Kapıya doğru gittim. Tam odadan çıkacağım sırada aklıma bir şey geldi. Boşuna vakit kaybettiğimin farkındaydım ama yine de dayanamıyarak sordum. "Bir sey daha var. Jim Norris'in Seaco'yu idare ettiğini söylüyorlar. Doğru mu bu?"

-"Olabilir. O adamın ismini duydum."

-"Norris'in başı belâya girmiş mi hiç? Yani kanuna karşı gelmeğe kalkısmış mı?"

-"Burada bir hadise çıkarmadı o. Hoş başka yerlerde bir şey yaptığını da duymadım."

-"Merhaba ahbap! Demek merkeze uğrayabildin." Ses arkamdan gelmişti ama ben konuşan adamı tanımıştım tabii.

Döndüm. "Merhaba Carver. Doğrusu bu işte bana çok yardım ettin. Renner, bir kurşunla kafa tasımı parçalayacak olursa kendisini sorguya çekmeği unutma sakın."

Carver, kaşlarını çatarak pis pis beni süzdü. "Yoksa yine bana işimi öğretmeğe mi çalışıyorsun, ahbap?"

-"Hayır sadece sana bir şey söyliyeceğim. Bana bir daha 'Ahbap' diyecek olursan fena kızacağım. O vakit de iddia ettiğin kadar sert olup olmadığını anlamağa çalışacağım tabii."

Nedense kızmadı. Sırıtırak, "Bas git, Scott," dedi. Yanımdan geçerek Thurmond'a yak-

laştı.

Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra oradan ayrıldım. Zira bir dakika daha beklediğim takdirde Seacliff Polis Teşkilâtına saldıracağımı sezmiştim. Hem bir, iki kişi değil kaç polis varsa hepsini tepelemeğe kalkışacaktım. Merkezden çıkarken, Polis Müdürü Thurmond'un bana yardım etmiyeceğini de anlamıştım.

Yarım saat kadar şehrin merkezinde oyalandım. Dane, haklıydı. Çok değişmişti burası. Altı ay evvel şehir sakin ve herkes güler yüzlüydü. Yabancılara yardım etmeği bir borç biliyorlardı. Ama artık öyle değildi. Yüzlerdeki tebessümler silinmişti. Zaten şehire bir sürü yabancı doluşmuştu. Hem onlar başka eyaletlerden gelen turistlere de benzemiyorlardı.

Barlarda geyiren erkeklerle kafalarını kaşıyan fazla boyalı ve bayağı halli kadınlar vardı. Sokak köşelerinde bekleyen sert gençler gelip geçen kızlara açık saçık lâflar atıyorlardı. Bu arada birkaç da yaşlı adama rastladım. Bu şık giyinmiş lâkayıt tavırlı ve ancak büyük şehirlerde tesadüf edilen adamların Seacliff'de ne yaptıklarını anlıyamamıştım.

Yarım saat içinde iki tütüncüye uğrayarak, sigara aldım. Bu arada artık tütüncülerin kumarbazlığa kalktıklarını da öğrendim. Her iki dükkânın sahibi de müşterek, bahis için benden para aldılar. Sonra bazı yerlere de bir kollu haydut denilen kumar makinelerinin yerleştirilmiş olduğu dikkatimi çekti. Evet, şehir tanınmaz hale gelmişti. Hattâ Los Angeles'li bazı sabıkalılara bile rastladım. Bir esrar satıcısı, bir dolandırıcı ve Sammy, adında bir elmas hırsızını görünce kat'i kararımı verdim. Haydutlar bu şehri basmışlardı. Cebimde on bin dolarlık bir çekle elimi kolumu sallayarak, dolaşmam doğru olmıyacaktı. Onun için zarfın

üstüne Los Angeles'deki bankanın adını yazıp postahaneye girdim. Zarfı pullayıp posta kutusuna attım.

Nihayet bir bara girerek, susuzluğumu gidermek için bir bira ısmarladım. Etrafıma bakınırken kasa hırsızı James Petey Petarson'u görmez miyim! Bu serseri Los Angeles'de çalışırdı. Kendisiyle birkaç defa karşılaşmıştık. Onun içki ve kadına düşkün olduğunu biliyordum. Başka bir şeye merakı yoktu. Kendisiyle düşman değildik. Belki ağzını arayarak bir şeyler öğrenebilirdim. Hususi hafiye olduğumu biliyordu o. Kendisine bir kötülük etmeğe kalkışmadığımın da farkındaydı. Yanına oturup serseriye içki ikram ettim. Sonra konuşmağa başladık. "Burada ne işin var, Petey? Sen Los Angeles'den ayrılmak istemezdin?"

Omuzunu silkerek, içki kadehine uzandı. "İnsan nerede rahat ederse oraya yerleşmelidir." Çirkin yüzü ifadesizdi.

Devam ettim. "Biraz evvel Buzcu Sammy'le Bodur Erensh'i gördüm.Galiba bütün Los Angelesliler buraya akın etmişler. Burada alâkanızı çeken bir şey mi var?"

Beni süzerek,"Seacliff"in tam tatil yapılacak bir yer olduğunu duyduk da ondan," diye mırıldandı.

-"Sen tatilde misin?"

-"Öyle. Los Angeles fazla sıcak olmaya başladı benim için. Burasının serin olduğunu duyarak, yola çıktım. " Gözlerini kıstı. "Senin Seacliff'te olduğunu biraz evvel söylediler. Bir iş peşindeymişsin yine. Ne istiyorsun, Scott."

-"Jim Norris hakkında bir şey biliyor musun?"

-"Senin istediğin gibi bir şey bilmediğimden eminim."

-"Para versem..."

İçini çekti. "Bir kaç papel işime yarar tabii. Fakat hiç bir şey bilmiyorum. Sadece o adamın ismini duydum.Hepsi o kadar."

-"Duyduğuma göre kendisi bu şehrin ileri gelenlerindenmiş."

-"Ben de öyle duydum, Scott."

-"Teşkilâtın en nüfûzlu adamı o mu?"

Omuz silkti. "Pek sanmıyorum."

Petey'den başka bir şey öğrenmem kabil olmadı.Yalnız kendisi Los Angeles'de bir kuyumcu soyduğu için tası tarağı toplayıp oradan uzaklaşmıştı. Seacliff'in kendisi gibi kanundan kaçan adamların sığınabileceği bir yer olduğunu biliyordu. Petey, ya Gorgon barında ya da Beachcomber Otelinde içiyordu. Aradığım takdirde kendisini oralarda bulabilirdim.İçki için bana teşekkür etti.Ben de oradan ayrıldım.

Gidip Dane'in bahsettiği adamları buldum. Onları yakalayıp konuşmanı yarım saatimi aldı. Önce Tom Fellows'a gittim.Kırkbeş yaşlarında gözlüklü, ufak tefek bir adamdı. Kırık kolu halâ alçıdaydı ve gözlerinden korkusu okunuyordu.Bütün ısrarıma rağmen bana bir şey söylemek istemedi. Sadece evini sattığını ve bu arada düşüp kolunu kırdığını belirtti.Hale Prentice daha konuşkandı. Daha doğrusu biraz daha cesurdu sanırım.Evini 4o bin dolara sattığını fakat asıl değerinin seksen beş bin dolar olduğunu söyledi.Ama üç adam onu ziyaret edip evi satmadığı takdirde karısıyla çocuklarının başına bir şey gelebileceğini söylemişti.Adamları tarif edince onu ziyaret edenlerin Renner ve iki arkadaşı olduğunu anladım.

Hale Prentice ve ailesi şehirden uzaklaşmak niyetindeydiler. Ne Prentice ne de Fellows polise baş vurmuşlardı. Seaco'yu şikâyet ettikleri takdirde her şeyin düzeleceğini söylememe rağmen beni dinlemediler.Serseriler onlarıngözlerinikor-

kutmuştu anlaşılan. Beşe çeyrek kala kendimi Star gazetesinin önünde buldum. Betty'nin içeride olabileceğini düşünerek, binaya girdim.

Star günlük bir gazeteydi. Matbaa makineleri üst kattaydı. Zemin katında da Yazı İşleri Müdürü ve muhabirler çalışıyorlardı. Neyse adamlardan biri bana Betty'nin odasını işaret etti. Kapıyı açıp içeriye girince genç kadının ayakta durmuş gözlerini uğuşturduğunu gördüm. Gözlüğünü çıkarmıştı. Kalın gri ceketini de iskemlenin arkasına geçirmişti. Betty önce beni görmedi.

-"Merhaba," dedim. Birdenbire irkilerek başını kaldırdı.

Betty'le ilk karşılaştığım zaman onun bir hayli cazip olduğunu düşünmüştüm. Ama onu gözlüksüz görünce yine de şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Bir kaplanınkini andıran çekik sarı gözleri yüzüne bambaşka bir hava vermekteydi. İnsan gözlerini bu yüzden alamıyordu. Ama nazarlarım yine de aşağıya doğru kaydı. Betty, ceketini çıkarmakla iyi etmişti. Zira incecik bluz omuzlarının biçimini ve dimdik göğüslerini pek gizliyemiyordu. Buna memnun olmuştum doğrusu.

Betty'nin yüzü de vücûdu da bambaşka bir hal almıştı. Acaba kendisi nasıldı? Zira bu kadın Dane'in evinde bana bir hayli soğuk davranmıştı. Bana kalırsa o neş'eli bir mahlûk değildi.

Betty, beni görür görmez gözlüğünü takıp gri ceketini de giydi ve hemen masanın başına geçip oturdu. Buna üzüldüm tabii. Mamafih, hafifçe tebessüm etmekteydi o.

-"Dane, iş hususunda bana yardım edebileceğinizi söyledi. Acaba Mrs. Whist'i neredebulabilirim? Bütün aramama rağmen o kadınla konuşmağa muvaffak olamadım."

Betty, "Mrs. Whist, Kızıl Haç teşkilâtında azadır," diye cevap verdi. "Biliyorsunuz kan bağışı

için yeni bir kampanya açıldı. Mrs.Whist de teşkilâta yardım ediyor. Zavallı böylece derdini unutmaya çalışıyor. Her halde kendisini Ana caddedeki büyük Kızıl Haç çadırının yanında bulacaksınız. O çadırda mikrofonlar ve oparlörler var. Halkı kan bağışına çağırmak için mikrofon ve oparlörlerden faydalanacaklar. Zaten Emmett de bana telefon ederek sizin uğrayabileceğinizi söyledi. Ben, iş sahasının genişlemesi meselesiyle de biraz meşgûl oldum. Bu hususu biliyorsunuz değil mi?"

Masasının kenarına iliştim. "Size bunu soracaktım zaten. Bazı haydutların bir şehire girip mühim miktarda araziyi ellerine geçirdiklerini ve arsa fiatlarını arttırıp büyük kâr sağlamak istediklerini düşünelim. Onlar herşeyden evvel arsa fiatlarının yükseleceğinden emin olmak isteyeceklerdir değil mi? Bu hesaba göre de haydutların birine tazyik etmeleri veya rüşvet vermeleri ve istediklerini yaptırmaları gerekmez mi? Şimdi söyleyin bakalım. Gangsterler bu iş için kimi kandırmış olabilirler?"

Tereddüt etmeden cevap verdi. "Gangsterler iş sahasının genişletilmesi için önce Belediye meclisine bir dilekçe vermek zorundadırlar. Bu dilekçe Belediye meclisi tarafından İmar Müdürlüğüne yollanır. Fakat bazan buna lüzûm görülmez. İmar Müdürlüğünde en önemli şahıs müdürün kendisidir tabii. Belediye meclisinde de belediye reisi ve bir kaç aza vardır. Yani Belediye Reisiyle bir kaç azayı kandırınca mesele kalmıyacaktır."

-"Bu iş çoktan olmuş sanırım. Çok teşekkür ederim. Anlattıklarınıza dayanarak gidip bir kaç kişiyle görüşeceğim. " Masadan indim. "Demek Mrs. Whist, Kızıl Haç çadırının yanındaki platformda. Biraz evvel Ana Caddeden geçerken platformu görmüştüm zaten. Emmett, bana kan kampanyasından bahseden bir kart göndermişti ama ben

onun şaka yaptığını sandım. Yeni bir usul mü bu?"

-"İlk defa tecrübe ediliyor bu. Seacliff'in ileri gelenleri oparlörlerle şehirlilerden kan istemenin hoş bir şey olmadığını ileriye sürdüler. Fakat sonunda bunu tecrübe etmeğe karar verdik. Eğer bu usul muvaffak olursa aynı şeyi California'nın bütün şehirlerinde yapacaklar." Birdenbire gülümsedi. Tebessüm ettiği zaman o kadar güzeldi ki...

Dayanamıyarak bunu kendisine söyledim. "Betty, güldüğün zaman ne kadar güzel olduğunu bilemezsin. Bu tebessümün..." Birdenbire ciddileşti. O samimi halinden eser kalmamıştı.Ben de onunla senli benli konuşmaya kalktığıma pişman oldum. Mamafih yine de ümidi kesmemiştim.

-"Rica ederim, Mr. Scott."

-"Arabamla seni evine bırakabilir miyim?"

Dudağını ısırarak beni süzdü. "Evim bu civarda."

-"Buraya bak Betty," dedim. "Ben karın deşen Jack veya Landru değilim. Onun için dehşete kapılmış gibi hareket etmen manâsız. Seni ısıracak değilim."Sırıttım. "Yani müsaaden olmazsa böyle bir şeye kalkışmam. Hem Mrs.Whist'i de tanımıyorum ben. Onu bana gösterirsen..."

Birdenbire kararını verdi. "Pek alâ gidelim."

Binadan çıkıp Cadillac'a gittik. Binmesi için arabamın kapısını açtım. Geçip oturduktan sonra yüzüme baktı. "Galiba sen kibar bir erkeksin." Bana ilk defa böyle hitap ediyordu.

-"Hemen böyle karar vermemelisin, Betty. Ben başkalarının tenkidinden çekindiğim için nazik gözükmeğe çalışıyorum belki.Eğer kendimden emin olmasaydım belki de arabanın kapısının üstünden atlıyarak içeriye girmeni teklif edecektim."

Bir an onun yine surat edeceğini sandım.

Fakat hafifçe gülümsiyerek arkasına yaslandı. "Bu kadar kabalık da duymamıştım doğrusu."

Sağa sapıp Ana Caddeye çıktım. Dört blok kadar gidince Kızıl Haç Platformuyla çadırının bulunduğu köşeye geldik. Platform üçüncü ve dördüncü sokaklar arasında kalan bloku boydan boya kaplamıştı. Platformun üstü de tenteyle kaplıydı. İçeride çalışıyorlardı sanırım. İki büyük oparlör üçüncü ve dördüncü sokaklara doğru çevrilmişti. Fakat o ara konuşan yoktu.

Arabayı köşeye park ettim. Betty, "Kampanya henüz başlamadı," diye izah etti. "Öbür gün başlıyacak bu. Kızıl Haç şimdiye kadar böyle bir şey yapmadı. Mamafih fena fikir değil. Star için bir seri makale hazırladım. Muvaffak olduğumuz takdirde büyük şehirlerde de böyle kampanyalar yapılacak." Arabadan çıkıp platforma yaklaştık.

Betty, başıyla işaret etti. "Mrs. Whist içerde olmalı. Her halde son hazırlıklarla meşgul o."

Platformun bir tarafını kontrplak bölmelerle ayırmışlardı. İçeriye girince bir erkek ve üç kadının duvardaki raflara şişeler dizdiklerini gördük. Betty, masanın başında oturan kadını göstererek, fısıldadı. "Mrs.Whist o." Ufak tefek, kır saçlı bir kadındı. Önündeki etiketleri gruplara ayırmakla meşgûldü.

Yanına yaklaştım. Betty, bizi tanıştırıp, benim Emmett Dane hesabına çalışan bir hafiye olduğumu söyledi. Ben de "Sizinle görüşmem kabil mi acaba?" dedim. "Kocanızdan bahsetmek istiyordum. Ama bu bahsi açmak istemiyorsanız mesele yok. Sizi rahatsız etmem doğru olmaz."

Kadın içini çekti. "Ziyanı yok, Mr.Scott. Ne isterseniz sorabilirsiniz."

-"Emmett, evinizi Seaco'ya sattığınızı söyledi."

-"Doğru... O hadiseden sonra o evde oturamıyacağımı anladım. O adamlar beni görmeğe gelip hemen evin parasını verebileceklerini söylediler. Göz açıp kapayana kadar bu iş olup bitti."

-"Seaco'nun temsilcisi daha evvel de Mr. Whist'le sizi görmeğe gelmişti değil mi?"

-"Evet, Mr.Scott. O şirketin adamları iki kere geldi. Ed'le konuştular onlar... Fakat kendisi evi satmak istemedi. Bir hayli sinirlenmişti. Zira adamlar kocamı tehdide kalkmışlardı. Her halde Mr.Dane, bunu da anlatmıştır size."

-"Acaba bu işte bir... bir tuhaflık..."

Mavi gözlerini yüzüme dikti. "Ed'in ölümünde bir tuhaflık olup olmadığını mı anlamak istiyorsunuz? Bana kalırsa bunda bir acaiplik var. Kocam boğulmuş olabilir. Fakat o kayalardan yuvarlanıp denize düştüğünü sanmıyorum."

-"Polise bir şey söylemediniz değil mi?"

-"Yok, yok, onlarla konuştum. Ed'in bir kazaya kurban gitmemiş olduğunu iddia ettim. Seaco şirketinin bizleri zorla evlerimizden atmağa çalıştıklarını söyledim... Polis, bu işle meşgûl olacağına söz verdi."

Bu sözleri duyunca durakladım tabii. Ben kadının polislerle konuşmamış olduğunu sanmıştım. Zira polis Müdürü kimsenin Seaco'dan şikâyet etmediğini iddiaya kalkışmıştı. "Siz kiminle konuştunuz. Polis Müdürü Thurmond'la mı?"

-"Hayır merkezde bir komiserle konuştum. Adı Carver'di galiba. Evet, evet, Carver..."

Beni bir düşünce almıştı. Başka şeylerden de bahsettik ama kadıncağız bana fazla yardım edemedi. Sadece kocasının hüviyetini tespit etmesi için polis onu çağırmıştı. Ed Whist'in parça parça olmuş yüzünü gören kadın fenalık geçirmişti. "Ed'in yüzü mosmordu. Mr.Scott.Çürümüş ve

parçalanmıştı."

Adamın yüzünü kayalar parçalamış olabilirdi. Ama serserilerin yumruk ve bıçaklarıyla Ed'in yüzünü parça parça etmeleri de kabildi tabii. Kadına teşekkür ettim. Betty de onunla biraz konuştuktan sonra ayrıldı birlikte yürüyüp arabama geldik.

Genç kadın Cadillac'a biner binmez, "Ed, Whist'i öldürmüşler mi acaba?" diye sordu.

-"Bilmiyorum. Fakat bir toprak parçası için adamı temizlemelerini de pek aklım almıyor. Ama bizim bilmediğimiz bir çok husus var, Em, bu işlerin Jim Norris adında birinin kafasından çıktığını söyledi. Buna ne dersin, Betty?"

-"Norris'in o şirketin kurucularından olduğunu biliyorum. Hepsi o kadar. Fakat o adamın bir haydut çetesini idare edecek kadar becerikli ve cesur olduğunu sanmıyorum. Hem böyle bir işi tertiplemek için kafa ister."

-"Beachcomber Otelinin ortaklarından biri değil mi o? Böyle bir yeri idare edebilmesi için biraz kafası olması lâzım."

-"Yok canım. Mukavelede onun ismi var. Hepsi o kadar..Otel ve lokantada hissesi olduğunu inkâr etmiyor.Fakat bana kalırsa orasını diğer ortaklar idare ediyor. Bunu da her işte öne sürüyorlar. Jim Norris de kendisini bir şey sanıp böbürleniyor."

Bana evinin yerini tarif ettikten sonra arkasına yaslanıp bir sigara yaktı.

-"Neden Seaco teşkilâtıyla bu kadar ilgileniyorsun?" diye sordum.

-"Ben Emmett'in tarafını tutuyorum tabii. O çok iyi bir insan. Hem kimse gangsterlerle sabıkalıların yaşadığı şehire doluşmasını istemez. Bu gidişle gangsterler bütün şehri ellerine geçirecekler. Sonra fevkalâde bir hikâye bu..Tabiî ga-

zetenin sahibi Mr. Josephson bunları bastırtmadı. Kendisi birini gücendirmekten korkuyor." Yine hiddetlenmişti.

-"Yoksa Norris'i gücendirmekten mi korkuyor?"

-"Olabilir."

Arabayı oturduğu apartmanın önünde durdurdum. Hemen kapıyı açıp atlamaya kalktı. Kolunu tuttum. "Acelen nedir? Nereye gidiyorsun böyle?"

Elimden kurtulup arabadan indi ve kapıyı kapattı. "Eve gidiyorum. Ne zannettin..."

-"Bilmem. O kadar sür'atle hareket ettin ki belki canın koşmak istiyordur diye düşündüm. İstersen bir tur at gel." Ben gülerek konuşmuştum. Fakat onun kaşları çatılıverdi.

-"Konuşacak bir şey kalmadığı için arabadan indim."

-"Nereden biliyorsun. Belki de bir şey bulurduk. Bir tecrübe edelim mi?"

-"Hayır, hayır, hayır."

-"Bir kere reddetmen kâfiydi Betty." Yine gülümsedim. "Beni içeriye davet edipçılgınlar gibi sevişmek niyetinde olmadığını anladım zaten. Onun için sana iyi geceler dilerim. İyi geceler Betty."

-"İyi geceler, Mr.Scott."

-"Yine neden ciddileştin. Bana 'Shell' diye hitap edemez misin?"

Sesini çıkarmadı. "Pek alâ bu gece bir uluma duyarsan sakın korkma. Ben eski kurtlardanım, mehtabı görünce dayanamıyarak ulurum."

Nihayet dayanamıyarak güldü. "Ne saçma sapan şeyler söylüyorsun. Mamafih istediğinkadar uluyabilirsin. Ben erkenden yatıp uyuyacağım. İyi geceler, Shell."

Neyse ismimi ağzına almıştı. Epeyi ilerleme kaydetmiştim doğrusu. Sekiz, on sene sonra sa-

mimiyeti iyice ilerletecektik her halde. Arabaya atlayıp gaza bastım. Artık Jim Norris'i ziyaret etmem gerekiyordu...

O O

O

ALTINCI BÖLÜM

Arabamı Beachcomber otelinin önünde durdurdum. Buraya bir kaç defa gelmiştim. Hem çok sevdiğim bir yerdi burası. Şehrin deniz kenarındaki tek lokanta, bar ve oteli buydu. Otel binası epeyi küçüktü. Fakat sahildeki iki odalı evlerin sayısı epeyi fazlaydı. Bunlardan birini günde yirmi dolar vererek kiralamak kabildi. Arka tarafta da bir tenis sahası ve yüzme havuzu vardı. Küçük evlerde kalanlar da yemeklerini otelin salonunda yiyorlardı.

Saat epeyi ilerlemiş olduğu için ben de yemek salonuna girdim. Smokinli bir garson başıyla beni selâmladı. "Hoş geldiniz efendim."

-"Hoş bulduk. Mr. Norris'i görmek istiyorum."

-"İsminizi rica edebilir miyim?"

-"Shell Scott."

Bu garsonu ilk defa görüyordum. Seacliff'e son gelişimde yoktu o. Hem adam da beni ilk defa görüyordu sanırım. Fakat biri ismimi ona söylemiş olacak ki birdenbire gözleri açıldı. Adımı elindeki küçük deftere yazmaktan vazgeçerek beni uzun uzun süzdü. Neden sonra aklı başına geldi. "Mr. Norris'in burada olup olmadığını bilmiyorum, Mr. Scott . Gidip bakayım."

Salondan çıkıp gitti. İki dakika sonra geri gelerek, "Çok özür dilerim," diye mırıldandı. "Fakat Mr. Norris burada yokmuş."

-"Otele ne zaman gelir?"

-"Bilmiyorum, efendim."

-"O halde ben barda bekliyeyim."

Garson hafifçe kaşlarını çattı. "Masa ayırttınız mı, Mr. Scott?"

-"Bar sandalyesine oturmak için masa ayırtmak mı lâzım?"

-"Şey..Usullerimizde bazı değişiklikler yaptık."

Yanından geçip yürüdüm. Beni durdurmağa yeltenmedi tabii. Yemek salonuna girmekten vazgeçmiştim. Sağ taraftaki kemerli kapıdan girdim. Tam köşedeki U biçimindeki bara gidip bir iskemleye oturdum. Bar bir hayli loştu. Gizli oparlörlerden tatlı bir müzik sesi etrafa yayılıyordu. Barda yirmi beş, otuz kişi vardı. Ekserisi de pencerenin önündeki masalara yerleşmiş denizi seyretmekteydi. Barmen Wes, bir bardağı parlatmakla meşgûldü. Kendisiyle epeyi ahbaplığımız olmasına rağmen beni tanımadı. Nihayet bir viski ısmarladım. O vakit yanıma yaklaştı ve gülümsedi. "Vay, Scott. Azgın kurt! Nerelerdesin sen?"

-"Los Angeles'deydim Wes."

-"Tatilde misin?"

-"Hayır, Wes. Bir işin peşindeyim. Yine eskisi gibi adam avlıyorum. Seacliff'i böceklerin bürüdüğünü duydum. Onun için filit makinemi alıp geldim."

Civarda oturanlar bu sözlerime aldırış etmediler. Fakat tam karşımda oturmuş bira içen biri neredeyse boğulacaktı. Bira dublesini bara bırakarak, sinirli sinirli öksürdü.

-"Şehir epeyi değişmiş, Wes. Neler oluyor kuzum?"

Barmen göz ucuyla bira içen müşteriye baktıktan sonra, "Bir şey olduğu yok," diye cevap verdi. "Her zamanki gibi." Bir hayli endişelenmişti.

-"Yapma Wes. Sen buradan hiç ayrılmadığın için değişikliği farketmemişsin. Ama ben altı ay evvel buradaydım. Şehirde bir sürü çirkin suratlı serseri türemiş. İnsan neredeyse Al Capone'un teşkilatının güneşlenmek üzere buraya geldiğini sanacak."

Wes, yalandan güldü. Sonra benden uzaklaşarak barın öbür ucuna gitti. Birasını bitiren adam da kalkıp yanımdaki iskemleye çöktü. Pis pis beni süzerek, "Adın Scott mu?" diye sordu

-"Evet. Senin adın nedir."

-"Ne yapıyorsun burada?"

-"Susadım."

-"Sinirlenme. Kibar kibar bir sual sorduk sana. Renner'i zımbalayan sen misin?"

-"Zımbalamadım. Sadece omuzuna bir delik açtım. Anlaşılan burada haber çabuk yayılıyor."

-"Kötü haberler hemen duyulur Scott."

-"Kötülük neresinde bunun?"

-"Senden alâ kötü haber mi olur!" Beni süzdü. "Hem burada ne işin var?"

Ona aldırmadım bile. Elimi sallayarak Wes'i çağırdım. "Kadehim boşaldı, Wes."

Yaklaşıp bana ve yanımda oturan adama baktı. "Bir buzlu viski bir de bira mı?"

-"Sadece bir duble viski Wes. Bira istemez."

Yanımdaki adam iskemleden inip uzaklaştı. Wes'e döndüm. "Kim bu serseri?"

-"Joe Frye o."

-"Burada mı çalışıyor?"

-"Hayır, burada oturuyor. Zaten sabahtan akşama kadar da bardan çıkmaz."

-"Norris'in ahbabı mı?"

-"Öyle sanıyorum. Onları sık sık bir arada görüyorum."

Viskimden bir yudum aldım. Frye geri

gelerek, koluma dokundu. "Haydi gel."

-"Nereye gideceğiz?"

-"Norris'i görmek istemiyor muydun?"

Serserinin peşine takılarak, yemek salonuna girdim. Erken olduğu için ancak birkaç masada müşteri vardı. Tam kapının solundaki masada iki adam oturmuş elleriyle istakoz yiyorlardı. Biri kabak kafalı namussuzdu. Diğeri de ufak tefek sıska serseri. Dane'in bahçesinde gördüğüm adamlar iştahla atıştırmaktaydılar. Yalnız Renner ortada yoktu.

Frye, onların yanından geçerek dipteki masaya doğru yürüdü. Büyük masaya bir göz attım. Üç kişi oturuyordu orada. Duvara dayanmış olan adam gözlerini bana dikmişti.Diğerlerinin arkası dönüktü. Ben o tarafa giderken sıska serseri beni işaret ederek bir şeyler söyleyip güldü. Ama ben durmadım. Onlara dönüp tatlı tatlı sırıtmak da içimden gelmedi doğrusu.

Büyük masaya yaklaşınca arkasını duvara dayamış oturan adam, "Beni mi arıyorsun?" diye sordu.

-"Jim Norris isen mesele yok."

-"Norris benim. Otur bakalım."

Masadaki tek boş iskemleyi çekerek, oturdum. Ben serserilerin ayağına gitmeyi sevmem. Zira onlar kendi yerlerinde vaziyetlerinden emindirler. Onlarla başa çıkmak kolay olmaz. Oturduğum için arkamda kalan kabakla arkadaşının neler yaptıklarını göremiyordum. Masadaki diğer iki adam bana aldırış bile etmediler. Her halde Norris'in muhafızlarıydı onlar.

Norris, pek uzun boyluya benzemiyordu. Yalnız tıknazdı. Pahalı bir terzinin elinden çıkmış olan koyu mavi elbisesi omuzlarının genişliğini büsbütün ortaya koymuştu. Serseri pembe bir gravat takmıştı. Sivri bir burnu incecik dudakları vardı.

Vücûdü toplu olmamakla beraber yüzü bir hayli sıskaydı. Üstelik çenesi de sivriydi. Jim Norris'in yüzü kemikten yapılmış gibi duruyordu. Gözleri açık maviydi ve bir hayli kanlıydı. Üstelik kırmızımsı kahverengi kirpiklerinin diplerinde de kepeğe benzer beyaz beyaz bir şeyler vardı. Bu gözler çok yorgundu. İnsan onun fazla kitapokuyarak,gözlerini yorduğunu sanabilirdi. Fakat ben bu serserinin ömründe bir kitap bile okumamış olduğunu biliyordum. Norris hayatında sadece At Yarışları dergisini okumuştu.

Dudaklarını büzerek "Pek alâ," diye homurdandı."Pek alâ. Ne var? Beni gördün.Ağzın biraz lâf yapsın."

-"Burada olmadığını iddia edilen bir insanın bu kadar telâşlanmasına şaştım doğrusu."

-"Ben oteldeydim. Ama beni arayan her enayiyle konuşmak adetim değildi.Ziftlenene kadar kimseyle çene çalmasını sevmem."

-"Duyduğuma göre Seaco şirketi sana aitmiş."

-"Ne..Ne? Hayır, şirket benim değil. Bu centilmenler gibi benim de o şirkette hissem var."

Eliyle masadaki adamları işaret.etti. Doğrusu onların centilmenlikle alâkalarıyoktu. Sağımda oturan bir ata benziyordu. Evet, aç kalmış bir beygirden farsızdı. Üstelik atlar sevimli olur. Ben bu serserinin sevimli bir tarafını da görmemiştim. Kocaman bir burnu, sarkık dudakları vardı. Ensesini de kıl bürümüştü.Her halde bir yele sahibi olmak istediği için ensesindeki saçları uzatıyordu. Diğeri ise iri, yarı korkunç bir mahlûktu. Hem tebessüm ediyordu o. Dişleri kazma gibiydi. Bana kalırsa o her adam öldürüşünde silahın kabzasına bir çentik yapacak yerde testere gibi tırtıllı dişlerine bir çizgi çekiyordu. Ön dişleri

tamamiyle tırtıllıydı. Burnu da yassılaşmıştı. Tam manâsıyla dövüşe düşkün bir orangutandı o. Serserilerin ikisi de gözlerini bana dikmişti.

Norris devam etti. "Öyle de olsa ne lâzım gelir yani?"

-"Bir çok insan senin çalışma tarzından şikâyetçi, Norris."

-"Vah! Vah! Çok üzüldüm. Ama yapabilecek bir şey yok. Ben dürüst bir iş adamıyım. İnsanlar evlerini satmak istiyor. Biz de tıkır tıkır para sayıp evi alıyoruz. Böyle şeyler her gün oluyor."

-"Tabii," dedim. "Meselâ ben de cebime yüz bin dolar koyup buraya gelebilirim ve paraları önüne atıp birkaç kâğıt imzalatarak, oteli satın alabilirim. Kanuna aykırı olmaz bu."

-"Tamam işte biz de öyle yapıyoruz."

-"Daha sözümü bitirmedim.Oteli satmak istemediğini farz edelim. O vakit de senin kollarını kırar, dişlerini döker, oteli bana satana kadar seni tartaklarım. Buna da kanuni bir iş nazarıyla bakarsın değil mi? Hattâ seni temizleyip oteli varisinden satın almam da mümkün."

Yüzü morardı aptalın. Dişlerini sıkarak söylendi. "Beni dinle, Scott. Seninle kat'i konuşma zamanı geldi. "Kafası boş olduğu için kelime bulmakta güçlük çekiyordu. "Buraya...Buraya gelmen..." Neyse kelimeyi bularak pis pis güldü. "Buraya gelmen münasebetsizlik. Eğer bir parça aklın varsa bu kapıdan çıkar ve bir daha otele uğramazsın. Hattâ Seacliff'i terkedersin. Gitmediğin takdirde başına türlü türlü şeyler gelebilir."

-"Meselâ Ed Whist'in başına gelen şey gibi..."

Bu sefer fena halde kızdı. Soluk mavi gözleri neredeyse yuvalarından uğrayacaktı. Nihayet derin bir soluk aldı. "Hayır öyle bir şey değil.

Whist bir kazaya kurban gitti. Sen birdenbire ölecek olursan bunun kaza sayılmıyacağındaneminim. Konuşman bitti mi?"

Ben oralı bile olmadım. "Hayır, henüz başladım. Bu işi başaramıyacağını söylemeğe geldim, Norris. Arsa spekülâsyonu yapmak için sahildeki araziyi ele geçirmeğe çalışabilirsin. İş sahası hudutlarını genişletmek için elinden geleni yapabilirsin." Gözleri kısılıverdi. "Zor kullanarak, dört beş kişiyi şehirden atabilirsin. Ama bütün şehri kaldıracak değilsin ya. Hattâ birkaç kişiye rüşvet versen bile olmaz bu. Polisleri kandırman bile kâfi değil."

Yumruklarını sıktı. "Benim polislerle işim yok. Şehirde nüfûzlu dostlarım var." Aç beygirle sırıtan orangutanı süzdükten sonra kapının yanında oturan iki serseriye baktı.

Aklı sıra beni tehdit ediyordu. "Ne yaptığın duyulmadığı için biraz başarı sağlamışsın. Fakat senin oyunlarını bir çok insan öğrendi artık. Bu arada bütün şehir de işi haber alacak tabii. Onun için senin yerinde olsam biraz düşünürdüm. Bir şey daha söyliyeceğim. Dane'in evine yaklaşayım demeyin. Seni de adamlarını da fena halde tartaklarım."

Dudak büktü. "Tabii Renner gibi onları da vurursun değil mi? Ama bizimle başa çıkmak için bir makineli bile sana kâfi gelmez. Madem açık açık konuştun, ben de sana samimi fikrimi söyliyeceğim. Sen her halde gözüktüğünden daha aptalsın, yanında kaç adamın var? Yoksa buraya bir orduyla mı geldin? Etrafına bir baksan fena olmaz."

Yemek salonuna bir göz attım. Sıska serseriyle kabak halâ istakoz yiyorlardı. Onların yanındaki masada da sert suratlı iki kişi oturuyordu. Sağ taraftaki büyük masaya da fazla süslü dört

serseri çökmüştü. Salonda başka kimse yoktu. Bir de bizim masadakileri ilâve edince on bir kişiye karşı olduğumu anladım. Üstelik serserilerin hepsi silâhlıydı tabii.

Norris, sinsi sinsi gülerek, "İçeride bir tek müşteri bile yok," dedi. "O gördüklerinin hepsi ... ama hepsi benim dostum."

-"Bundan da arkadaşlarının çirkin mahlûklar olduğu ortaya çıkar. Fakat şiddet kullanarak herkesi korkutacağını sanıyorsan çok yanılırsın. Hele artık bu iş de duyuldu. Çıldırdınsa bir diyeceğim yok tabii. Böyle bir işe ancak bir deli kalkışabilir."

-"Şu budalaya kapıyı gösterin çocuklar."

Aç-beygir'le Orangutan bir ağızdan, "Peki patron," diye bağırdılar.

Onlar ayağa kalkarken Norris, beni süzdü. "Yoksa sessiz sedasız çıkıp gitmeyi mi arzu edersin?"

-"Sessiz sedasız gitmeyi isterim tabii."

Bir kahkaha attı. Zira benim gözümü korkuttuğunu sanıyordu. Korkmamıştım. Yalnız boş yere tartaklanmak da işime gelmiyordu. Kafamı kırdıkları takdirde elime bir şey geçmiyecekti. Ayağa kalktım.

Norris, "Bir şey daha söyliyeceğim, Scott. diye homurdandı. "Şehirden uzaklaşmanı tavsiye ettiğim zaman çok samimiydim. İşimize burnunu sokacak olursan-kafana kurşunu yersin." Ayağa kalkarak, yanıma yaklaştı. Onun tıknaz olduğunu sanmıştım ama bu kadar kısa olacağı aklıma gelmemişti doğrusu. Serseri en fazla bir elli beş boyundaydı. Yani bücürdü o. Elini koluma dayayarak, tatlı bir sesle ilâve etti. "Senden bir istediğim yok, Scott. Açık konuşuyorum. İşime karışmıyana ilişmem ben. Başıma belâ olmazsan rahat edersin."

Ağzımı kapatmam yerinde olacaktı. Fakat

bu serserinin Dane'i hırpalaması için Renner'i yolladığını hatırlıyarak birdenbire sinirleniverdim. "Saçmalama Norris. Bizim iyi geçinmemize imkân yok. Yaşlı adamları dövüp ihtiyar kadınları tehdit eden serserilerden hoşlanmam ben. Onun için pençeni kolumdan çek. O gorillerini de bana musallat etme."

Norris, geri çekildi. "Pek alâ, Scott. Sen bilirsin." Ben dönüp yürüdüm. Masadaki namussuzlar da ayağa fırladılar. Fakat Norris onlara mani oldu. "Onu rahat bırakın, kaz kafalılar!"

Yemek salonundan çıkınca smokinli garson karşıma dikildi. "Arabanız Cadillac mıydı?"

-"Evet, tenteli siyah Cadillac."

Duvardaki telefona gidip ahizeyi kaldırarak bir şeyler söyledı. Ben de salondakilere bir göz attım. Serserilerin hepsi yerlerindeydi. Zaten beni takip edeceklerini sanmamıştım.Fakat onları masalarında görünce yüreğim ferahladı.

Garson, omuzuma dokundu. "Özür dilerim, Mr. Scott. Fakat park yerindeki telefon bozulmuş. Onun için gidip arabanızı park yerinden almanız icap edecek."

-"Pek alâ. Teşekkür ederim."

Otelden çıkıp otuz metre kadar yürüyerek park yerine geldim. Burasını iyice aydınlatmışlardı. Hemen bir düzine araba arasından benim siyah Cadillac'ı seçtim. Etrafıma bakındım. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Sadece bir müşterinin arabasını park yerine soktular. Üniformalı bir genç ışıkların yanında duruyordu. Yaklaştığımı görünce "Çok özür dileriz efendim." diye mırıldandı."Telefon arıza yaptı. Her halde yarım saat içinde bunu

-"Ziyanı yok. Yalnız otel garsonlarından biri arabamı alıp kapıya kadar getirebilirdi." Birdenbire aklım başıma geldi. Bu kadar lüks

bir yerde arabaları kapıya getirecek bir kaç genç neden yoktu? Kafamda bir alarm zili çaldı. Bu işte bir tuhaflık olduğunu sezmiştim. Arkaya baktım. Otelin önünden kalkan araba parka girip ışıklarını söndürmüştü.

Daha ben bunun ne manâya geldiğini anlıyamadan etraf simsiyah oldu. Parkın tenis kortunun ve otelin bütün ışıkları sönüverdi.

Birdenbire parka giren arabanın hareket ettiğini duydum. Direksiyondaki serseri beni ezmek niyetindeydi anlaşılan. Bir şey göremiyordum ama motör sesi yaklaştığı için kendimi yana atıp kaçmayı denedim. Arabanın çamurluğu bacağıma çarptı ve yere yıkıldım. Araba şiddetli bir fren yaparak, durdu.

Yere düşürken omuzumu çarpmıştım. Bacağımın ve omuzumun acısı dayanılacak gibi değildi. Buna rağmen doğrulmağa çalıştım. Beton zeminde ayak sesleri aksetti. Ellerimi yere dayayarak, kalkmaya gayret ederken, biri yanıma sokularak kafama korkunç bir darbi indirdi. Bir matrak olacaktı bu. Buna rağmen bayılmadım. Serseri ceketimin yakasına sarılarak, beni ayağa kaldırdı. Artık gözlerim de karanlığa alışmıştı. Norrisin masasında oturan neşeli orangutanı tanıdım. Ona saldırmak için sağ yumruğumu kaldırdım. Ama benden daha sür'atliydi o. Yumruğu bir balyoz gibi yüzüme indi. Ondan sonra bir şey hatırlıyamadım...

YEDİNCİ BÖLÜM

Manning Hastahanesinin basamaklarında durup sigaramı bitirdim. Mavi Chrysler halâ köşede duruyordu. Diğer adam da bir şey yokmuş gibi elektrık direğine yaslanmış bekliyordu. 38'-liğimi kılıfından çıkarıp sağ cebime soktum. Silâhı sıkı sıkı tutarak basamakları indim. Tam sokağa çıktığım sırada mavi Chrysler'in kapısı açıldı ve bir adam indi. Yanıma yaklaşarak, "Scott," dedi. "Bir dakika seninle konuşacağım."

Ben boyda genç bir adamdı o. Hem bir hayli de yakışıklıydı. Şimdiye kadar rastladığım serserilere de benzemiyordu. Ama serserilerin bir çoğu son derece kibar hallidir zaten.

Onu pis pis süzdüm. "Ben kimseyle konuşmak istemiyorum."

Ama beni bırakmak niyetinde değildi o. İsrar etti. "Sadece bir dakikanı alacağım. Hem senin menfaatini düşündüğümden de emin olabilirsin."

-"Nedense herkes benim menfaatimle meşgûl." Arkadaki arabaya bir göz attım. Neyse boştu bu.

Adam arabanın kapısını kapatarak yaslandı. Sabırsızlanmağa başlamıştım. "Pek alâ konuş bakalım. Yalnız yanıma pek sokulmanı tavsiye etmem. Canın yanabilir."

Dikkatle beni süzerek "Allâh aşkına elini cebinden çek," diye mırıldandı. "Hırsız polis oyunu oynamıyoruz." Gülümsiyerek ellerini havaya

kaldırdı. Sonra döndü. Bir pantalon ve kısa kollu bir gömlek giymişti. "Görüyorsun ya silâhım filân yok. Zaten ömrümde tabanca taşımadım."

-"Hastahaneden çıkacağımı neden anladın? Her halde bütün gece burada beklemek niyetinde değildin."

-"Norris, seni çok merak etti, Scott. Senin sıhhatinle çok ilgileniyor o. Onun için doktor Greeley'le konuştu. Senin ne vakit hastahaneden çıkacağını sordu. Doktor Greeley de biraz evvel Norris'e telefon edip senin hemen çıkacağını söylemiş. Doktor böyle yakın bir arkadaşını haberdar etmeği uygun bulmuş.".

-"Anlaşıldı..Anlaşıldı. Haydi ağzındaki baklayı çıkar bakalım. Hem sen kimsin?"

-"Adım Zimmermann. Norris'inyanındaçalışıyorum."

Zimmermann. Demek Dane'in bahsettiği nazik tavırlı namussuz buydu. Dane'in arazisini satması için elinden geleni yapmıştı o.

Namussuz devam etti. "Norris sana vaziyeti bildirmemi istedi, Scott. Hayat sandığın kadar basit değil. Senin canını biraz yaktılar. Talihin varmış. Ölebilirdin de..Seni sağ bıraktılar. Zira bu ara temizlenmen tatsız dedikodulara sebebiyet verebilirdi. Sadece buradaki polisler değil Los Angeles Emniyet Teşkilâtı da ayağa kalkardı. Zira orada bir sürü arkadaşın olduğunu biliyoruz. Bu yüzden başımıza bir iş açılmasını istemedik. Fakat bu arada bizi rahatsız etmeğe kalkarsan iş değişir. O vakit ister istemez seni gebertiriz. Hem cinayete kaza süsü vermek da kabil. Onun için canımızı sıkma. Gördün mü bak! Her şey ne kadar basit."

-"Doğru," diye homurdandım ." Gangsterlerin dediklerini yaptıktan sonra kimsenin canı yanmaz. İşleriniz de yolunda gider. Yalnız Norris,

bu işin uzun sürmiyeceğini bilmiyor mu? Kendisine her şey'i anlattım. Şiddet kullanmaktan vazgeçmediği takdirde olabilecekleri söyledim."

Düzgün dişlerini göstererek, güldü. "Bunun sana ne faydası oldu sanki? Norris'e neler söylediğini de biliyorum. Sen yanılıyorsun dostum. Şehirlilerin binde biri bile işin farkında değil. Evet, biz Seacliff'de bazı şeyler yaptık. Bunu öğrenmiş olabilirsin. Hoş belki de işin iç yüzünden haberin yok. Yalnız bilsen de bilmesen de sana faydası dokunmıyacak bunun. Zira bir şey yapabilecek vaziyette değilsin. Başına gelenlerden sonra bu şehirde kalmasan iyi edersin. Bu kadar budalalık yeter.Biraz da kafanı kullan."

Dişlerimi sıktığımın farkında değildim. Çenemdeki adeleler şişince aklım başıma geldi. Zimmermann'ın yakasına yapışarak, onu kendime doğru çektim. Başını geriye attıysa da kollarını kullanmaya kalkışmadı. "Beni dinle! Belki bazen kafam iyi çalışmıyor. Bazı bakımlardan aptal sayılabilirim. Ama Norris, beni şehirden çıkartmaya çalışırken bir hata yaptı. Gorilleri kafama vurarak, beni büsbütün budalaya çevirdiler. Onun için artık kafam bir şey almıyor. Belki Norris, tatlılıkla beni yola getirebilirdi. Yalnız itilip kakılarak, yola gelecek bir insan değilim. Başıma matrakla vurunca yumuşamam. Bilâkis büsbütün inadım tutar." Serseriyi arabasına doğru ittim. "Git patronuna söyle. Saklanacak bir delik bulsun. Zira onu sağ bırakmak niyetinde değilim."

Halâ karşılıklı duruyorduk ve ben yakasını bırakmıştım. Bir an onun üstüme atılacağını sandım. Zira Zimmermann'ın yüzü pek değişmişti ama, dudakları bir çizgi halini almıştı. Gözlerinde buz gibi bir ifade belirmişti. Artık biraz evvelki gibi yakışıklı değildi o. Karşımda yılan gibi bir mahlûk vardı.

Fakat en fazla dikkatimi çeken onun sağ eli oldu. Serseri elini kaldırarak koltuk altına attı. Doğrusu tabanca taşımaktan hoşlanmıyan bir adamın böyle hareket etmesine şaştım. Halâ yüzüne bakıyordum ama Zimmermann'ın elini de gözetlemekteydim. Serseri tabancasını takmadığını hatırlıyarak büsbütün sinirlendi ve yumruğunu sıktı. Nihayet kendisini zorlıyarak biraz gevşedi.

Artık sakin sakin konuşabiliyordu. "Scott, boş yere canını yakacağız. Biraz kafanı kullan. Bak seninle konuşmak için buraya kadar geldim. Kötü niyetle hareket ederek hastahaneden çıkar çıkmaz seni zımbalayabilirdik, değil mi? Hem kimse bizden şüphelenmezdi. Seni vurduktan sonra gaza basar buradan ayrılırdım. Scott, sen şimdiye kadar beni görmedin. Benimle ilk defa konuşuyorsun."

Bir şey söylemedim. Yüzüne bakıyordum.

Devam etti. "Ben bir iş adamı, bir avukat veya bir dükkân sahibi olabilirdim. Yani beni başka bir yerde görsen şüphelenmek aklına bile gelmezdi. İşte gelece sefer de karşına benim gibi iş adamına benzeyen biri çıkabilir. Veya Norris, gorillerinden birini yollar. Sen durumu nasıl anlıyacaksın. Hepimiz seni tanıyoruz. Seni hemen bulup temizlemek bir mesele değil. Biz belki on kişiyiz... Belki de yüz... Senbizleri görünce tanıyabilecek misin?"

Kaşlarımı çattım. "Buna lüzûm yok. Bundan sonra rastlıyacağım herkesten şüpheleneceğim. Hem senin yüzünü de unutacak değilim dostum. Sonra Norris'in yüzü de gözlerimin önünden gitmiyor."

-"Öyle mi? Kafanı parçalamamızı istemiyorsan Norris'e yaklaşmazsın. Bundan sonra Beach comber Otelinin yakınından bile geçeyim deme." O sırada ayak sesleri aksetti. Ben hemen arabanın

arkasına doğru yürüdüm. Buradan hem Zimmermann'ı hem de yaklaşan serseriyi kollayabilecektim. Anlaşılan Norris'in öbür adamı direğin altında durmaktan sıkılmıştı. Zimmermann, gülümsiyerek, "Nasılsın Bob," dedi. Adam, durup bir müddet Zimmermann'la konuştuktan sonra uzaklaştı.

Yakışıklı serseri de arabasının kapısını açtı. "Şimdiye kadar Bob'u da görmemiştin değil mi Scott? Tanımadığın bir sürü adamımız var. Onun için bas! Bu gece şehri terket. Burada kalırsan hemen geberip gideceksin. Bizimle mücadele edemezsin sen." Motörü çalıştırdı ve Chrysler uzaklaştı.

Ben kaldırımda durup arabanın arkasından baktım. Sonra arka tarafa bir göz attım. Ortada kimsecikler yoktu. Yarım blok gidip hastahanenin parkından arabamı çıkardım. Fakat oradan ayrılmadan evvel bagajı açarak içindeki aletlere göz attım. Cadillac'ın bagajında on bin dolarlık alet edavat vardı. İşe başladığım zaman enfra ruj lambasından, elektronik aletlere kadar her şeyi ihtiyacım oluyordu. Neyse kimse bunlara el sürmemişti.

Arabaya atlayıp iki blok ötedeki garaja kadar gittim. Cadillac'a benzin koyarlarken ben de Emmett'e telefon ettim.

Hastahaneden çıktığımı duyunca çok şaşırdı. "İyi misin Shell?"

-"Fena değilim. Vücûdüm sızlıyor ama ayakta durabiliyorum. Ne var ne yok?"

-"Mühim bir şey olmadı. Renner'in yerine başka birini yolladılar bana. Serseri fikrimi değiştirip değiştirmediğ mi sordu. Kendisine evime girmeğe hakkı olmadığını ve defolup gitmesini söyledim. O zaman namussuz senin hastahanede olduğunu anlattı."

Dane, ne olduğunu sorunca kısaca vazi-

yeti izah ettim. Derin bir nefes aldı. "Çok müteessirim, Shell. İstersen bu işten çekilebilirsin. Açıkçasını istersen seni kabahatlı bulmam."

-"Peki sen ne yapmak niyetindesin, Emmett?"

İçini çekti. "Dün gidip bir tabanca aldım. Martılara ateş etmeğe başladım fakat henüz hiç kuş vuramadım."

Onun çok cesur olduğunu ve yılmayacağını biliyordum. "Buraya bak Emmett," dedim. "Sen martılardan başka bir şey vurmağa kalkışma. Baron ve Lilith ne alemde? Onları ziyaret eden olmuş mu?"

-"Bilmıyorum, Shell. Lilith'e Baron da endişeliler. Whist'in ölümü, Renner'in yaralanması ve senin başına gelenlerden sonra onlar da korkuya kapıldılar sanırım."

-"Polislerle konuştun mu?"

-"Evet. Lilith, Baron'la merkeze gittiğini söyledi bana. Anlaşılan uzun uzun Polis Müdürüyle konuşmuşlar. Baron, adamın harekete geçmesini temin etmiş. Thurmond, şehirdeki serseriler hakkında tahkikata başlamış. Yalnız henüz kimseyi hapise atacak kadar bir şey öğrenememiş."

-"Ben ona bu fırsatı vereceğim. Önce Norris'i şikâyet edeceğim. O zaman da Norris, kefaleti ödetip hapisten çıkmak zorundakalacak tabii. Emmett, biraz sonra senigörmeğe geleceğim.Fakat daha önce Lilith ve Baron'la konuşmak istiyorum. Baron'u nerede bulabilirim?"

-"Her halde Ana Caddedeki bürosundadır. Gece sekize kadar bürosunda çalışır o."

Dane'a 'Allaha ısmarladık' diyerek telefonu kapattım. Rehberden Baron'un numarasını bulup kendisini aradım. İsmimi söyleyince çok şaşırdı. Uzun uzun sıhhatimi sordu. Kendini görmek istediğimi belirtince hemen gelmemi söyledi.

Diamond binası, Kızıl Haç çadırının bir blok ilerisindeydi. Arabayla geçerkenkaldırımdaki insanlar dikkatimi çekti. Tabii kampanya başlamıştı ve herkes kan bağışı için gelmişti. Belki onlara yardımım dokunurdu. Zira damarlarında bir damla kan bile kalmaması icap eden bir sürü serseri tanıyordum.

Diamond Binasına gidip yedinci kata çıktım. 712 numaranın kapısını vurdum. Baron'uncaddeye bakan bürosu üç odadan ibaretti. Adam masasının başından kalkarak, endişeli bir tavırla beni süzdü ve nihayet gülümsedi.

-"Mr. Scott. Size ne oldu Allah aşkına?"

Sırıttım. "Norris'in adamları beni biraz tartakladılar. Yani şehirden ayrılmam için beni iknaya çalıştılar. Fakat ben tartaklanmaya gelmem. Bu yüzden de şehirde kalmağa karar verdim tabii."

Yüzünü buruşturarak gözlerini kapattı. "Hastahanede olduğunuzu duyunca bu işi Norris'in sebebiyet verdiğini sezmiştim zaten. Buradan ayrılmanız doğru olur, Mr. Scott. En iyisi hepimiz buradan ayrılıp...."

-"Öyle şey olmaz!" diye atıldım. "Daha bir kaç dakika evvel alçağın biri basıp gitmemi söyledi . Seninle aynı gaye uğruna mücadele ettiğimizi sanıyordum, Baron." Artık nezaketi bir tarafa bırakmıştım.

Sinirli sinirli dudaklarını yaladı. "Tabii.. Doğru..Fakat sen Seacliff'e geldiğinden beri işler büsbütün karıştı. Açık konuşacağım.Olan şeyler sinirimi bozdu. Korkuyorum ben."

-"Ben de korkuyorum, Baron. Fakat Fellows, Prentice ve senin gibi adamların dehşete kapılması beni daha fazla korkutuyor. Daha işin başında teslim olmaya kalktınız."

Baron,"Hayır," diye cevap verdi. "Diğer-

lerini bilmiyorum ama ben teslim olmadım. Yalnız başıma bir şey gelmesini istemiyorum. Bak sana ne yaptılar. Parayı severim ama hayatım her şeyden kıymetli. Hem yapabileceğimiz bir şey de yok. Hattâ polisler bile bir şey başamadılar."

-"Doğrusu bu çok garip. Bana kalırsa şimdiye kadar bir sürü serserinin içeriye tıkılması gerekirdi. Bu...."

Sözümü kesti. "Sandığın gibi değil, Scott. Benim avukat olduğumu unutma. Thurmond, pek akıllı sayılmaz ama kendisi elinden geleni yapıyor. Daha şimdiye kadar onun eline bir ip ucu geçmemiş. Mrs. Whist, Lilith ben ve sen gidip serserileri şikâyet etmişiz. Fakat bir delil gösterememişiz. Mrs. Whist, durumdan şüphelendiğini söylemiş. Lilith'le ben de kat'i bir şekilde konuşamadık. Zannedersem Emmett de bir ip ucu bulamamış. Bu vaziyette polisin bir şey yapmasına imkân yok."

-"Peki Perentice'le Fellows?"

-"Emmett, onların başına geleni anlattı bana. Fakat Mr. Prentice şehirden ayrıldı. Mr. Fellows, kimsenin kendisini tehdit etmediğini ileri sürüyor. Yani elimizde bir tek delil veya şahit yok. Bu arada senin bir ip ucu bulacağını sanıyordum."

-"Bunu bulmuş sayılırım."

-"Öyle olduğunu ümid ederim. Bu serseriler çok akıllı."

-"Norris'den çok akıllı serseriler tanırım ben. Zaten bu adam bana pek zeki gibi gelmedi. Bana kalırsa teşkilâtın başında başkası var. Norris, öyle büyük çapta işlere girişebilecek bir tip değil."

-"Haklısın. Her halde Norris'in akıllı ahbapları var."

-"Bu gece Norris'in akıllı dostlarından

biriyle tanıştım.Fakat o serseri de diğerlerinden pek farklı değil. Hepsi havadan para kazanmak isteyen budalalar.Sadece para düşünüyorlar. Başka bir şeye aldırdıkları yok. Ne yapmak niyetindesin, Baron? Bu adamları uzaklaştırmayı istemek bir şey ifade etmez. Sen, Lilith, Dane, ben ve bir kaç kişi birleşirsek onları vakit geçmeden durdurabiliriz.İş işten geçtikten sonra mücadeleye kalkışmanın faydası yok. Baron, sen bu şehrin en sayılan insanlarından birisin. Miss Manning'in ismi herkesi harekete geçirmeğe kâfi sanırım.İkiniz birleşirseniz şehirliler sizleri dinleyecektir." Ayağa kalkıp odada gezinmeğe başladım. "Seni rahatsız etmek istemezdim. Böyle nutuk atmasını da sevmem. Fakat bu iş o kadar basit ki. Bir kaç kişi birleşip harekete geçeriz. Star'da da bu hususta bir kaç yazı çıkması kâfi. Böylece bu belâyı başımızdan atarız."

Başını salladı. "Haklısın galiba, Scott.Evet, evet, çok haklısın."

-"Lilith ne alemde?" diye sordum. "Kendisi bu mesele hususunda ne düşünüyor."

-"Bilmiyorum. Bugün kendisini görmedim. Dün bir hayli üzülmüştü. Tekrar şehirden uzaklaşmayı düşünüyordu.Bu hadiseyi unutmanın daha iyi olacağına kani o. Zaten o hiç bir zaman Seacliff'i sevmemiş."

Baron, haklıydı. Genç kadın New York'a veya Avrupa'ya gider, bu küçük şehrin dertlerini de unutuverirdi. Gangsterler onu bulup tehdit ederek arazisini elinden alamıyacağına göre arsa fiatları yükselince Lilith'in arazisi de daha değerlenirdi tabii. Acaba genç kadın bunu mu düşünmüştü? Yoksa Baron da aynı fikirde miydi? Adama ilk rastladığım gün bana aynı şeyden bahsetmişti.

-"Miss Manning'le konuşacağım," diye mırıldandım.

-"Bu gece mi?"

Saatime bir göz attım. Daha dokuza gelmemişti. "Evet. Her halde evindedir o."

Baron, arkasına yaslanarak, düşünmeye başladı. Birdenbire yüzünde bir tebessüm belirdi. "Aynı nutku ona da tekrarlar," Telefona uzanıp bir numara çevirdi. "Mr.Scott, sen insanlara tesir etmesini iyi biliyorsun."

-"Alo, Lilith, sen misin? Ben Clyde. Mr. Scott, büroma geldi... Evet, kendisi biraz evvel hastahaneden çıkmış. Bizim deve kuşları gibi hareket ettiğimize kâni o. " Baron düzgün dişlerini göstererek güldü. "Evet, hepimiz birleşmeliyiz. Scott'un teklif ettiği gibi Star'da bir kaç yazı çıkarsa .. Buraya gelebilir misin?" Bir müddet dinledi. "Senin evine mi? Pek alâ. Bir dakika."

Telefonu bana uzattı. "Lilith, seninle konuşmak istiyor."

Telefonu kapıp "Merhaba!" diye bağırdım.

Lilith'nin sesi billur gibiydi. "Merhaba, Shell. Başına gelenleri duyunca çoküzüldüm... Hani beni arayacaktın sen?"

-"Şey.. Evet.. Yalnız hastahaneye girmem işleri alt üst etti."

-"Beni görmeğe gelecek misin?"

-"Müsaade ederseniz sizi görmek isterim."

-"Tabii. Ben de seni görmek için can atıyorum. Belki de yarım kalan konuşmamıza devam edebiliriz."

-"Şey... Sizinle bu meseleyi konuşmak..."

Genç kadın bir kahkaha attı. "Aman, bunları bırakın şimdi... Hem neden o kadar resmisin? Haydi gel. Her halde konuşacak bir şeyler buluruz. Beni nerede bulacağını biliyorsun değil mi?"

-"Evet, tepedeki evde."

-"Hayır onu sormadım. Ben havuzdayım. Gel birlikte yüzelim."

Bir hayli şaşırmıştım. Lilith, havuzda benimle neler konuşacağını sanıyordu acaba?"Pek alâ. Hemen yola çıkıyorum."

Telefonu kapatıp ayağa kalktım. "Ben artık gitsem fena olmıyacak. Lilith'in halini görmek istiyorum. Şey..Yani genç kadının fikrini anlamak istiyorum."

Baron hafifçe güldü. Ama bu pek kısa sürdü. Yine ciddileşti. Düşünceli bir tavırla, "Yapılacak en iyi şey gazete vasıtasıyla halkı uyandırmak," dedi. "Bunu bize hatırlattığın için teşekkür ederim. Bir şey elde edemezsek bile halk işin iç yüzünü anlar.Ama bu arada bize iftira davası açmamaları için dikkatli olmalıyız.Gazeteistediğimiz yazıyı koymaktan kaçınırsa bir kaç sütûnu satın alıp büyük ilânlarla şehirlilere durumu açıklarız."

-"Mükemmel," Baron'un cesaretlenerek böyle konuşması hoşuma gitmişti. Ama bu ara pek lâf dinleyecek halde değildim. Bir an evvel buradan çıkıp Lilith'i görmeliydim. Genç kadın her halde yine havuza girmişti.Ama Baron heyecanlanmıştı ve susmak bilmiyordu. Tam beş dakika durmadan neler yapacağını anlattı.

Neyse sonunda söyliyecek lâf kalmadı."Sana teşekkür etmem lâzım Scott. Şimdiye kadar kararsızdım.Fakat artık mücadele etmeyi kafama koydum. Her tehlikeye göğüs gerebilirdim."

Neredeyse bayılacaktım. Fakat güç belâ elinden kurtuldum.Arabama binerken Lilith'i de Baron kadar heyecanlandırıp heyecanlandırmıyacağımı düşünüyordum.

⊙ ⊙
⊙

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Arabamı evin önünde durdurdum. Bahçe kapkaranlıktı. Çıkıp arka tarafa doğru yürüdüm. Ay ışığında etrafı seçebiliyordum.Dikkatle bakınca Lilith'in havuzun başında durduğunu gördüm. Sonra bir su sesi aksetti.Genç kadın suya atlamıştı.

Ben havuzun yanındaki salıncaklı koltuğa gidip oturdum. Önce ona seslenmeği düşündüysem de vazgeçtim. Zira genç kadın havuzdan çıkmış basamakta duruyordu. Çok hoştu doğrusu. Galiba beyaz bir mayo giymişti. Dikkatle baktım.Evet, gümüş, veya beyaz renkli mayogiymişti.Gözlerimi kısarak dikkatle baktım.Lilith, tramplene çıkıp tekrar havuza atladı. Ben de arkama yaslanıp ellerimi koltuğa dayadım.Elime yumuşak bir şey geldi . Tutup kaldırdım. Beyaz bir buluzdu bu. Telâşla kanepeyi araştırmağa başladım. Bir etek, naylon çoraplar, bir kombinezon geçti elime. Boğazım kurumağa başlamıştı.

Lilith de yüzerek havuzun kenarına geldi. "Merhaba. Çok sinsi bir mahlûksun sen. Bir fare gibi usul usul buraya geldiğini fark etmedim mi sanıyorsun?" Bir kahkaha attı. "Sırf senin için tramplene çıkıp atladım.Beğendin mi bari?"

-"Merhaba, evet..Fevkalâde.Şey...Hımm.. Merhaba Lilith."

-"Haydi gel."

-"Buna imkân yok, güzelim. Vücûdumu flasterlerle sardılar. Bir kaburgamı çatlatmışım.

Oraya gelemem..Belki boğulurum."

-"Oh, Shell!" Üzülmüşe benziyordu. "Yazık. Çok yazık. Neyse gel yanıma otur bari." Eliyle betona vurdu. "Hiç olmazsa buraya otur. Konuşuruz. Telefonda benimle konuşmak istediğini söyliyen sen değil miydin?"

Gidip yere oturdum. Lilith'le aramızda otuz santim kadar bir mesafe vardı. Kıkır kıkır güldü. "İyi... Haydi anlat bakalım. Ne istiyorsun?"

Açıkçasını isterseniz o anda konuşmayı hiç istemiyordum. Fakat çaresiz, "Baron'la uzun uzun bu işi görüştük," diye mırıldandım. "Şehriyutmağa kalkan gangsterlere karşı harekete geçmemiz lâzım. Baron, senin şehirden ayrılmak niyetinde olduğunu söyledi."

-"Evet, Seacliff'den sıkılmağa başlamıştım. Ama artık pek gitmek niyetinde değilim." Bana biraz daha sokuldu. Belinden yukarısı suyun üstünde kalıyordu. "Ne dersin, Shell? Burada kalayım mı?"

-"Bu hususta karar vermek sana düşer, Lilith. Yalnız serserilerin bir hayli sert olduklarını da itiraf etmeliyim. Hayatını tehlikeye atmanı istemem."

-"Peki sen kalmamı istiyor musun?"

-"Bunun çok faydası olur. Dane ve Baron'dan daha mühimsin sen. Şehirliler büyük babana ve babana çok hürmet ederlermiş. Çok tanınmış bir aileye mensupsun sen."

-"O halde burada kalayım. Zaten gitmeyi pek düşünmedim. Seacliff'i sevmeğe başladım." Bu kadınlar ne çabuk fikir değiştiriyorlardı.

Yapacağımız işlerden, Star'da çıkacak yazılardan bahsettik. Fakat ben neler söylediğimin pek farkında değildim. Zira Lilith konuşmağa dalmış gibi arada sırada bir adım geriliyor ve tekrar bana yaklaşıyordu. Onun vücûduna baka-

yım derken aklım karışıyordu. Nihayet, iyice dalıp gitmişim. Genç kadının sesiyle kendime geldim. "Shell, beni dinlemiyor musun, Shell?"

Yutkundum. "Şey..Tabii, Lilith. Dinlemez olur muyum hiç. Hepsi bu kadar. Yarın akşam harekete geçeceğiz. Bize yardım etmelisin."

-"Bu gece bir şey yapmıyacak mıyız?"

-"Vakit epeyi geç. Herkes evine döndü.Ben de artık gideyim. Daha bazı işlerim var."

-"Shell, bu kadar soğuk olmana imkân yok. İşi bir tarafa bırak da biraz kendimizden bahsedelim." Susup beni süzdü. "Hattâ hiç konuşmasak da olur. Beni öpmek istemiyor musun?"

Yaklaşıp dirseklerini betona dayamıştı. Yarı belden yukarısı suyun dışarıdaydı. Ben de iyice öne eğilmiştim. Bir santim daha eğildiğim takdirde çatlak kaburgamın ortadan ayrılacağının da farkındaydım. O arada canımın acısını filân unutmuştum. Birdenbire aklım başıma geldi. Sağ tarafıma kaynar kurşun dökmüşlerdi sanki. Lilith'e bakayım derken öyle acaip bir biçime girmiştim ki ne öne eğilmeme ne doğrulmama imkân vardı artık.Bu kaburga kemiği bana çok azap veriyordu. Her halde Adem bile kaburga kemiği yüzünden bu kadar ıstırap çekmemişti. Lilith kendisini öpmeyişime sinirleniyordu galiba. Hoş, benim sinirlenmemin yanında onun hisleri hiç kalırdı.

Neyse, genç kadın daha fazla eğilmeğe niyetim olmadığını sanarak daha da sokuldu. Daha doğrusu havuzdan çıkarak yanıma oturdu. Kolları boynuma dolandı. Etraf epeyi karanlık olmasına rağmen dudakları kolaylıkla dudaklarımı buldu. Daha sonra ben elimden gelen kolaylığı gösterdim. On beş saniye içinde Lilith, beni sırıl sıklam etti. Ama ben bir şeyin farkında değildim.Genç kadının dudakları beni yakıyordu. Bu arada kaburgamın da tekrar kırıldığından emindim.Fakat

dünya bana vız geliyordu.

Lilith, beni uzun uzun öptükten sonra geriye çekilerek, gözlerini kırpıştırdı. Üzülmüşe benziyordu. Galiba onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Bir kaç saniye sonra. "Kaç kaburgan çatladı." diye sordu.

-"Bir tane." Bunu söylerken bayağı mahçup olmuştum. Bir kaburganın lâfı mı olurdu ki.

Uzun uzun beni süzdükten sonra ayağa kalktı. Ben elbisemin ıslandığını filân düşünmüyordum. Gözlerimi bu mermer gibi vücûttan ayırmamaktaydım. Lilith, gidip salıncaklı koltuktan büyük bir turuncu havlu alarak sarındı. Sonra yanıma oturdu.

-"Kaburgan ne zaman kaynıyacak, Shell?"

İçin için kendime küfrü basarak ayağa kalktım. "İstediğim kadar çabuk kaynamıyacak maalesef."

-"Yanıma otur ve benimle konuş."

-"Yok yavrum. Bir daha oraya oturacak olursam kaburgam ortadan ayrılacak. Zaten şehire dönmem lâzım. Yapılacak bir sürü işim var. Tam bir düzine iş."

-"Diğer on birini unut," diye fısıldadı.

Acı acı güldüm. "Keşke bunu yapabilseydim. Neyse Allaha ısmarladık, Lilith."

-"Dur seni geçireyim," Gidip ayaklarına takunyelerini giydi. Birlikte arabama gittik. Tam Cadillac'a atlıyacağım sırada kolumu tuttu. "Bana darılmadın değil mi? Dost olduğumuzu göstermek için beni son bir defa öpmiyecek misin?"

-"Şey..Ben..." Konuşmaktan vazgeçerek uzun uzun öptüm onu. Nihayet genç kadın geri çekilerek yere düşmüş olan havlusunu aldı. Ben de Cadillac'a atlayıp bahçeden çıktım. Jim Norris'e garez olmam için bir kaç sebep vardı. Fakat artık bu serseriden nefret etmeğe başlamıştım. Kaburgamı çatlattığı için ona kin duyuyordum.

Gaza basarak Dane'in evinin yolunu tuttum. Etrafı sis basmıştı. Onun için yolun biraz ilerisini görmek kâbil değildi. Neyse Dane'in evine yaklaştım. Evde ışıklar vardı. Dane'in yatak odasının panjurları örtülmüştü. Tam arabadan ineceğim sırada siyah bir araba görerek, şaşırdım. Gecenin bu saatinde Dane'i görmeye gelen kimdi? Bu işte bir tuhaflık vardı. Arabanın kapısı açıktı ve motörü çalışıyordu. Önde biri bekliyordu. Birdenbire aklım başıma geldi. Cadillac'tan atlıyarak 38'liğimi çekip eve koştum. Arkataraf ageçip verandanın parmaklığından atladım. Kapı aralıktı. Karanlık koridorda biri varmış gibi geldi bana ama bir şey yapamadım. Zira o sırada Dane'in yatak odası kapısının da aralık olduğunu fark ettim. Kapıyı itince yerde yatan ahbabımı gördüm.

Emmett Dane, yerde yatıyordu. Başı benden tarafaydı. Fakat kafa tasının bir kısmı uçmuştu. Akan kanlar yerdeki bej halıyı kırmızıya boyamıştı. Dane ölmüştü. Boşuna oyalanmamalıydım. Bir an evvel katili yakalamam gerekiyordu. O sırada gözüm aynaya ilişti. Arkamda biri vardı. Katil beni görünce geri dönmüştü demek. Elindeki tabancayı havaya kaldırdığını gördüm. Tabanca kabzası kafama indi. Fakat o arada ben katili tanımıştım. Sendeleyerek bir adım attım ve yere yıkıldım. Kalkmak için kendimi zorluyordum fakat bunun bir faydası yoktu. 38'lik elimden düştü. Başıma ikince bir darbe yememek için yuvarlanmağa çalıştım. Onu da başaramadım. Fakat katil tekrar vurmadı bana. Onun koşarak uzaklaştığını duydum. Ayak sesleri gitgide hafifledi.

Ben halâ kalkmaya çalışıyordum. Elimi uzatıp tabancamı almaya yeltendim. Neyse güç belâ silâhı tuttum. Midem bulanıyor, vücûdum sarsılıyordu. Bunlara rağmen ayağa kalkabildim. Dane'in cesedinin yanından geçerek ön kapıdan

çıktım. Ben ön kapıdayken siyah araba hareket etti. Ben de koşarak, 38'liğimi kaldırıp dört el ateş ettim. Fakat araba sür'atle uzaklaştı.

Cadillac'a atlayıp arabasının peşine takıldım. Sisten ancak kırmızı stop lâmbasını görebiliyordum. Ama biraz sonra o kırmızı ışık da kayboldu. Galiba otomobil sağa sapmıştı. Ben de direksiyonu kırarak, sağa saptım. Yerler ıslanmıştı. Araba kayarak, köşede kaldırıma çarptı. Ama ben ayağımı gaz pedalından çekmedim. Kırmızı stop lâmbasıyla aramızda bir blok vardı sanırım.

Cadillac'ın gaz pedalını yere yapıştırdım. Kilometre ibresi yüz yirmiyi gösteriyordu. Önümdeki araba sağa döndü. Fakat aramızdaki mesafe azalmıştı. Ben de köşeyi dönerken, lastikler isyan edermiş gibi gıcırdadı.

Tabancamı kılıfına sokmuştum. Öndeki arabaya yaklaşınca silâhımı çıkardım.O sırada arkadan siren sesi aksetti. Dikiz aynasına bir göz attım. Tepesinde döner kırmızı ışığı olan bir araba peşimden geliyordu. Ben oralı bile olmadım. Gaz pedaline dayanıyordum. Öndeki araba yine sağa saptı. Ben de frene dayandım ve araba yavaşlayınca köşeyi döndüm. Polis otomobili de nedense benim peşimdeydi. Kuvvetli farlar Cadillac'ın içini aydınlatıyordu. Neyse farlar söndü ama ben önümü göremiyecek hale gelmiştim.

Cadillac'ın kaldırıma sürttüğünü hissederek, frene bastım. O sırada arkadaki araba da gelip yanıma sokuldu. Durmamı ihtar ediyorlardı. Aksi takdirde polis arabasına çarpacaktım.

Frene basıp pencereden başımı uzattım. Olan sesimle, "Öndeki arabadaki adam katil! " diye bağırdım. "Allah aşkına onun peşine takılın! "

Sanki sesimi çıkarmamışım gibi yüzüme

bir ışık tuttular. Biri, homurdandı. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen? Bu siste gebermek mi istiyorsun?"

Kendimi zorlıyarak, tabii bir sesle konuşmaya başladım. Fakat hiddetten gözüm dönmüştü. "İçinde iki veya üç adam olan bir arabayı kovalıyordum. Biraz evvel onlardan biri Emmett Dane'i öldürdü." Polis arabasının kapısı kapandı ve biri bana yaklaştı. "Araba bir kilometre ileride. Ama radyoyla diğer polislere durumu bildirebilirsiniz. Katili hemen yakalamamız lâzım. Yoksa katil ve arkadaşları arabayı bırakıp kaçacaklar."

-"Çok heyecanlı bir hikâye bu. Yoksa içkiyi fazla mı kaçırdın ahbap?"

Serserinin sesini hemen tanıdım tabii. Pencereden elimi uzatıp elindeki elektrik fenerini yakalıyarak, onunyüzüne tuttum. Nedense bana mani olmaya kalkmadı. Carver'in şişko yüzünde her zamankinden daha da kötü bir ifade vardı.

-"Bunu bilmem lâzımdı," diye mırıldandım.

Blake de Carver'in yanındaydı. Merakla, "Ne olmuş?" diye sordu.

-"Ne olacak yine Allahın belâsı Scott, bizi rahatsız ediyor." Sesi son derece hiddetliydi. "Bu herifi ne yapacağız bilmem?"

Blake, "Bilmiyor musun?" diye sordu.

-"Allah kahretsin, bilemiyorum."

Onların neden bahsettiklerini anlamamıştım. Carver, ışığı tekrar yüzüme çevirdi. "Buraya bak Scott. Yine bana bir yalan atmağa kalkarsan bu fenerle bütün dişlerini dökerim."

Aslında ben de onun yüzünün ortasına bir yumruk indirmemek için kendimi güç tutuyordum. "Sana doğruyu söyledim. Hoş bunun ne faydası var. Artık olan oldu."

Hemen Blake'e döndü. "Merkeze telefon et.

durumu anlat. Bu işi takip etmemiz lâzım." Sonra bana baktı. "Scott, araba ne tipti? Numarasını aldın mı?"

Gözlerimi kısarak düşünmeğe başladım. Dane'in evinin önünde durduğum sırada farlarım arabanın arkasını aydınlatmıştı. Tabii arabanın plâkasını da görmüştüm fakat numarası bir türlü aklıma gelmiyor. "Dört kapılı siyah bir arabaydı. Zannedersem Chevrolet'di. Hem de son model. Plâkalar California'ya aitti. Fakat numarayı birdenbire hatırlıyamadım."

Blake, nihayet harekete geçti. Polis arabasına gidip radyoyu açarak sözlerimi tekrarladı. Bu arada aklıma bir şey daha geldi.Dane'in yatak odasında gördüğüm adamı tanımıştım. Hastahanenin önünde karşıma çıkıp tabanca taşımadığını anlatan kibar tavırlı adamdı o. Bunu da Carver'e anlatıp kendisini elimden geldiği kadar tarif ettim. "Dane'in evinden çıkan adamın adı Zimmermann sanırım.Fakat bu asıl adı da olmıyabilir.Bu adam Dane'le bir kaç saat konuşup emlâkini satması için israr etmiş. Zimmermann, Seaco'nun temsilcisi olduğunu söylemiş. Bu gece de hastahanenin kapısında beni yakalayıp Jim Norris'in hesabına çalıştığını anlattı."

Blake geri döndü. "Bütün arabalara ve merkeze haber verdim.Fakat elimizdeki malûmatla arabayı bulabileceğimizi sanmıyorum."

Carver, bana döndü. "Arabadan çık, Scott."

Çaresiz indim.Tabancam halâ elimdeydi. Carver, uzanıp silâhı elimden aldı.

-"Bir dakika, Carver," dedim. "Colt'u bana ver."

-"Hayır, başımıza bir iş getirmeni istemem."

Blake'in de tabancasını çekmiş olduğunu görünce şaşırdım. "Ne oluyor böyle? Benden ne

istiyorsunuz?"

Carver, "Sinirlenme ahbap," diye cevap verdi. Cadillac'ın direksiyonuna geçip gaza bastı. Arabayı köşeye park etti. Sonra motörü susturup arabadan indi ve kapıyı da kilitledi.Anahtarı da tabancamı da cebine-atıp geri döndü."Haydi yürü."

-"Bir dakika! Benden ne istiyorsunuz? Hem nasıl olup da hemen peşime takıldınız? Benim yolumu mu gözlüyordunuz?"

Carver'in hiddetle kaşlarını çattığını gördüm. "Bu senin üstüne vazife değil ahbap. Biri Seacliff yolundan geçerken bir silâh sesi duymuş. Biz de Dane'e gidiyorduk. Eve yaklaşınca senin sür'atle oradan uzaklaştığını gördük. Başka sualin var mı?"

-"Evet, sadece bir sual Seacliff yolunda bir sürü ev var. Neden Dane'in evine gittiniz?"

-"Bir kere telefon eden adam bir blok öteden bizi aradı.İkincisi, Dane dün bir tabanca satın almış." İçini çekti."Amatörler bir tabanca bulunca eninde sonunda birini vururlar. Veya vurulurlar. Şimdi doğru söyle Shell. Başka bir araba olduğundan emin misin?"

-"Allah senin belânı versin şişko domuz. Sen....."

Ceketimin yakasına yapışarak beni sarstı. Birdenbire sağ tarafıma bir ağrı saplandığı için inledim. Sonra kendimi toplıyarak ona saldırmağa yeltendim.Nedense birdenbire beni bıraktı."Kusura bakma, senin hırpalandığını unutmuştum. Sadece üstüme saldırmaya kalkışma. Haydi arabaya bin."

Çaresiz dediğiniyaptım.Carver, direksiyona geçti. Biz de Blake'le arkaya oturduk. Komiser içini çekti. "Gidip Dane'e bir göz atalım bari."

Ancak o vakit aklım başıma geldi. Kati-

lin peşine takıldığım için düşünmemiştim. Emmett-in ölümü müthiş sarsmıştı beni . Kolumu kaybetmekten farksızdı bu. Emin olun Emmett'in yaşaması için bir kolumu seve seve verebilirdim.

OO

O

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ceset halının üstündeydi. Emmett, yere düşerken bir kolu altında kalmıştı sanırım. Diğer kolunu da yardım istermiş gibi uzatmıştı. Carver, beni uzun uzun sorguya çekti. Eve girdikten sonra neler olduğunu anlatmamı istedi. Sonra birlikte evi dolaştık ona çıktığım kapıyı gösterdim. Geri döndüğüm zaman Blake de cesedin yanından kalktı.

Durup sevgili dostuma baktım. Büyük bir hiddete kapılmıştım ama o anda bunu düşünecek halde değildim. Müthiş bir üzüntü benliğimi sarmıştı. Bir taraftan da midem bulanıyordu. O anda kararımı verdim. Dane'i öldüren alçağı bulmadıkça Seacliff'den ayrılmıyacaktım.

Carver, koluma dokundu. Tabancam elindeydi. Şarjörü de çekmişti. "Buraya bak, Scott. Tabancada tek kurşun var. Dört kurşunu ne yaptın?"

-"Sahi sana söylemeyi unuttum. Ön kapıdan çıkıp arabanın hareket ettiğini görünce üç dört el ateş ettim. Belki de kurşunlardan biri arabaya isabet etmiştir. Arabadaki serserilerden birinin yaralanıp yaralanmadığını bilmiyorum."

Şarjörü kapatıp tabancayı cebine soktu. Dane'in cesedine bir göz attıktan sonra Blake'e sordu. "Kafatasını parçalayan mermi kaçlık?"

Blake, omuzunu silkti. "Allah bilir."

Siren sesini duymadım fakat kapının önünde bir araba durdu. İki sivil memur odaya daldı. Carver, onlara durumu izah ettikten sonra ko-

lumu tuttu. "Haydi gidelim, Scott." Biz odadan çıkarken memurlar flâşla resim almağa başlamışlardı. .

Merkeze gittik. Polis Müdürü Thurmond, yine gazetesini okuyordu. Kendisi ya siyasete çok düşkündü, ya da resimli romanlardan hoşlanıyordu. Blake ile ben koltuklara oturduk.Carver de amirine yaklaşıp durumu anlattı.

Thurmond, sesini çıkarmadan onu dinledi. Nihayet gözlerini bana dikerek, "Eee?" dedi.

-"Carver, bütün olanları anlattı.Sen istediğin kadar israr et, bu şehirde bir sürü serseri var. Hem ekserisi sabıkalı."

-"Ya öyle mi?"

-"Evet öyle. Profesyonellerin ne şekilde çalıştıklarını bilirim ben. Arabanın kapıları açıktı ve motörü de çalışıyordu.İçeride de ya bir ya da iki serseri vardı. Direksiyondaki adam arkadaşlarının işi bitirip dönmeleri için hazır bekliyordu. Her halde arabayı da bir yerden çaldılar. Plâkalar da çalınmış olabilir. Talihin varsa belki serserilerden birini yakalarsın."

Ama bu sözleri söylerken bile bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Katil ve arkadaşları arabayı çoktan tenha bir yere bırakmış olacaklardı. Bu arada kendi arabalarına binip uzaklaşmışlardı. Birdenbire gözlerimin önünde siyah Chevrolet belirdi. Plâka numarasını hatırladım. Evet numara IR 61245 di.

Bunu da Thurmond'a söyledim. Polis Şefi başıyla Blake'e işaret etti. Genç polis hemen odadan çıktı. Ben bir şeyler olmasını bekliyordum. Thurmond, Carver'e dönerek, "Sen bu işe ne dersin?" diye sordu. "Scott'un anlattıkları doğru mu?"

Carver dudak büktü. "Orasını pek bilmem. Haberi alır almaz Dane'in evine gittik. O sırada

Scott da sür'atle evden ayrıldı. Peşine takıldık tabii. Dane'i öldürmüşler ama Scott'un doğru söyleyip söylemediği malûm değil."

Atıldım. "Ben Chevrolet'in peşine takılmıştım."

Carver, gözlerini yüzüme dikti. "Scott, orada gördüğümüz tek araba senin Cadillac'dı. Hem deli gibi gidiyordun. Ben bir Chevrolet olmadığını iddia etmiyorum. Sadece öyle siyah bir araba görmediğimizi belirtmek istiyorum. Her halde anlattıkların doğrudur. Fakat bunu ispat edecek vaziyette değilsin."

Yerimden fırlayıp şişkonun gırtlağına yapışacaktım ama kendimi zorlıyarak, sinirlerime hakim oldum. Belki de Carver haklıydı. Zira öndeki arabanın stop lâmbasını ben bile pek güç görebilmiştim. Carver de benim peşime takıldığı için daha ileriye bakmak lüzûmunu hissetmemiş olacaktı. Zaten sisten gök yüzü görünmüyordu. Adam haklıydı. Sözlerimin doğru olduğunu ispat edecek bir delil veya şahit yoktu.

Polis Müdürü , "Neyse," dedi. "Bir de senin ifadeni alalım, Scott."

Hastahaneden ayrılmamdan başlıyarak, Zimmermann'la konuşmamı, Dane'le telefon konuşmamı, Baron ve Miss Manning'i ziyaretimi anlattım. "Miss Manning'in evinden çıkınca doğru Dane'e gittim.Gerisini Carver'den dinledin, biliyorsun. Ha,. unutmadan ilâve edeyim. Zimmermann bana Jim Norris'in hesabına çalıştığını söyledi. Dane'i öldüren namussuz da Zimmermann zaten. Veya evde ikinci biri daha vardı. Norris de hastahaneye girmeme sebep olan nazik adam. Artık harekete geçsen fena olmaz sanırım."

Thurmond, yine bir müddet düşündü. "Peki bu sözlerin doğru olduğunu ispat edebilecek misin? Delilin var mı?"

-"Sadece çatlamış bir kaburgam, içine çökmüş kafa tasım var. Bir de namusluyum. Yalan söylemiyeceğimi bilirsin. Bunlar kâfi değil mi? Anlattıklarımı kabul edip harekete geçersen hapishanenin her hücresini doldurursun."

Polis Müdürü yüzünü buruşturdu. "Ya, öyle mi? Yalnız bu işleri senden başka bilen yok. Mamaafih Norris'i yine buraya çağırırız."

-"Yine mi? Yâni sen onu çağırıp konuşmak zahmetine katlandın mı?"

Adamın soluk yüzü hiddetten kıpkırmızı kesildi. "Küstahça kafa tutmandan bıktım, Scott. Evet, Norris'le konuştuk. Tam dört saat sorguya çektik onu. Ben de Norris'den hoşlanmıyorum. Fakat hoşlanmadığım için onu içeriye tıkamam ki. Kendisini bir suç işlemiş olduğuna dair bir delil yok. Sadece sen gelip gelip türlü şeyler iddia ediyorsun. Hepsi bundan ibaret."

-"Peki Miss Manning'le Clyde Baron seni görmeğe gelmediler mi?"

Başını salladı. "İkisi de geldi. Onlar da durumdan şüphelenmişler. Daha doğrusu sen onların şüphelenmesine sebep olacak şeyler söylemişsin."

Yapılacak bir şey yoktu. Bir sigara yakıp arkama yaslandım. Bir saat kadar sorguya çektiler beni. Sonra ifademi yazdırıp bana imzalattılar. Bu arada Polis Müdürü de iki memurunu Norris ve bahsettiğim gorilleri bulması için gönderdi. Zimmermann'ı da arıyorlardı tabii. Fakat onu bulabileceklerini pek sanmıyordum. Zaten Chevrolet'den de ses seda çıkmamıştı.

Nihayet, Thurmond, "Seni serbest bırakacağız, Scott," diye homurdandı. "Yalnız şehirden ayrılma. Nerede kalıyorsun sen?"

Orasını ben de bilmiyordum. Zira Seacliff'e Dane'in misafiri olarak gelmiştim. "Nereye gide-

ceğimi ben de şaşırdım.Dane'de kalacaktım.Ama artık oraya gitmem."

-"Nerede olduğunu bilmemiz lâzım, Scott. Seni merkeze çağırmamız gerekebilir."

-"Pek alâ. Dane'in adresini yaz öyleyse.

Yarım saat sonra Carver, odadan çıkıp gitmişti. Ben kalkacağım sırada içeriye girip benim 38'liğimi Polis Müdürünün masasına bıraktı. Hemen bu fırsattan istifade ettim. "Tabancamı bana verecek misin?"

Biraz düşündükten sonra tabancayı itti.Ben de uzanıp 38'liğimi aldım. Fakat bunu kılıfına sokmadan evvel şarjörü çekerek baktım.Dört boş fişek vardı. Fakat bir kurşun yoktu. Ben namlunun altına kurşun sürmem. Onun içir şarjörde bir boş yer bırakırım. Fakat bu sefer şarjörde iki boşluk vardı. Carver'e baktım. "Sen dört el ateş etmiş olduğumu biliyorsun."

Oralı bile olmadı şişko. "Son kurşunu alıp balistik mütehassısına verdim. Bunu Dane'in kafatasını parçalayan kurşunla mukayese edeceğiz tabii."

Omuzumu silkip 38'liği kılıfına soktum.Odadan çıktım.Carver benimle üçüncü sokağa açılan kapıya kadar yürüdü.

Ayrılırken bana arabamın anahtarlarını uzattı.Onu süzdüm."38'lik kurşun var mı? Boş tabanca benim işime yaramaz."

Kaşlarını çattı. "Bizde 38'lik kurşun ne gezer? Hoş olsaydı da sana vermezdim. Yine ona buna ateş etmeğe kalkarsın.Thurmond, şehirden ayrılmanı istemiyor.Fakat Los Angeles'e dönecek olursan kederinden öleceğini sanmıyorum onun.Bana kalırsa sen bir an evvel cehennem olup git Burası sana yaramıyacak."

-"Bu hususta fikrini sormadım. Zira kafanın çalıştığını pek sanmıyorum. Hem bu şehrin

polislerine güvenmiyorum ben."

Gözleri kısıldı. Dişlerini sıkarak, yine yakamdan tutup çekti beni. "Senin gevezeliğinden sıkılmaya başladım."

Elimi kaldırdım. "Beni bırak, Carver," Neredeyse serseriye bir yumruk atacaktım.

Gözleri parladı namussuzun. "Bana vurmağa kalkarsan ne olacağını biliyor musun?"

-"Evet, bir kaç dişin dökülür. Beni de bırakırsın."

Ceketimi bırakıp sağ tarafa bir göz attı. Ben de baktım. Blake, duvara dayanmış bizi seyrediyordu. Islık gibi bir ses çıkararak, "Haydi bas!" dedi. "Başımı belâya sokma.Canımı sıktığının farkında değil misin? Durma git. Bir an evvel Seacliff'den uzaklaş. Yoksa pişman olacaksın. Bir daha beni rahatsız edersen canına okurum, Scott."

Sesimiçıkarmadım. Nihayet dönüp Blake'in yanına gitti. Ben de oradan ayrıldım.

Bir taksi çevirerek, Cadillac'ının durduğu köşeye gittim. Şöföre beklemesini söyleyip indim ve bagajı karıştırıp mermi kutusunu buldum.Şöförü mahsus savmamıştım. O ara yanımda birinin bulunmasını istiyordum. Tabancayı doldurduktan sonra kalan kurşunları da cebime attım. Bagajı kitleyip şöförün parasını verdim, Cadillac'ın direksiyonuna geçtim.

Biraz dolaşıp peşimde kimsenin olmadığına kanaat getirdikten sonra yine Carver'in arabamı bırakmış olduğu köşeye gittim. Oradan hareket ederek, yolu ağır ağır geçtim. Bir taraftan da iki tarafıma bakınmaktaydım.

Yanılmıyorsam serseriler elimden kurtulup arabayı bir yere bırakmışlar ve kendi otomobillerine atlıyarak, başka bir istikamete gitmişlerdi. Onların Chevrolet'i bir yere bıraktıkla-

rından emin olmak istiyordum. On beş dakika sonra da yanılmadığımı anladım. Walnut sokağında yani Carver'in beni durdurduğu yolun bir kilometre ilerisinde arabayı buldum. Bunun arkasında da bir polis arabası vardı. Bir kaç meraklı da polislerin etrafına toplanmıştı. Ben de Cadillac'ı biraz ileride park edip indim ve yürüyerek, kalabalığa sokuldum.

Evet, benim aradığım Chevrolet'di bu. Dört kapılı siyah renkli bir arabaydı. Plâkasına göz attım. IR 61245'i görünce memnun oldum. Chevrolet'nin arka çamurluğunda bir kurşun deliği vardı. İyi nişan alamamıştım anlaşılan. Arabanın başındaki polis kimseye bir şey söylemek niyetinde değildi ama ben Chevrolet'nin içine bir göz atmağa muvaffak oldum. Araba Manuel H. Mendoza adına kayıtlıydı. Mendoza, Santa Ana'da bir yerde oturuyordu.

Daha fazla bakınmam lüzümsuzdu. Durumu anlamıştım. Cadillac'a atlayıp gaza dayandım. Şehrin dışında bir garaja gelene kadar da bir yerde durmadım. Garajın telefonunu açıp Los Angeles Trafik Şubesinden bir arkadaşımı aradım. Chevrolet'in numarasını vererek, bunun kime ait olduğunu sordum. Telefonun numarasını da bildirip ahizeyi yerine bıraktım. Onun beni aramasını bekledim. Nihayet telefonun zili çaldı. Plâkalar Laguna Beach'da oturan Arthur Seaburn'e aitti. Mesele anlaşılmıştı.

Cadillac'a atlayıp bir motel bulana kadar yola devam ettim. Neyse bana garajlı bir oda verdiler. Cadillac'ı garaja soktuktan sonra soyunup yattım. Fakat hiç uykum yoktu. Önce düşünüp, Dane'in katilini yakalayacak bir usul bulmalıydım. Seacliff'e dönecektim. Fakat şehire gündüz dönecektim tabii. Daha hiç bir şeyi halletmemiştim. Bir de gece vakti serserilerin beni kovalamasını

veya bir köşeye kıstırıp temizlemesini istemiyordum. Neden sonra uyuya kalmışım.

Ertesi sabah saat on birde Seacliff'e döndüm. Kalabalık caddelerde beni vurmağa pek cesaret edemezlerdi. Ama ben yine de dikkatli hareket ediyordum. Ana Caddede kırmızı ışığın değişmesini beklerken, bir taraftan da etrafıma bakınıyordum. Peşime biri takılmış olabilirdi. Köşedeki tütüncü cemekâna bir gazete koymuştu. Gazetenin manşetine baktım. O sırada ışık değişti ve gaza bastım. Ancak biraz gidince aklım başıma geldi. Star gazetesinin baş sahifesinde büyük harflerle 'EMMETT DANE İNTİHAR ETTİ' yazılıydı.

Bir blok ötede durup ilk gazeteciye yaklaştım. Bir Star alıp okudum. E.C. Lane adında biri hazırlamıştı bu yazıyı. Başlıkla yazı pek birbirini tutmuyordu doğrusu. Zira, Dane'i başka birisinin öldürebileceğinden de şüphenilmişti. Fakat böyle bir ihtimalin pek de kuvvetliolmadığınısanılıyordu. Tek başına yaşayan Dane'in bir sinir krizi geçirerek tabancayla intihar etmiş olabileceği düşünülmekteydi. Bu arada Dane'in hayat hikâyesini ve Seacliff'e yaptığı yardımları da yazmışlardı.

Doğru Star gazetesine gittim tabii. Arabayı bırakıp binadan içeriye dalarak Betty'nin odasına girdim. Genç kadın masasının başında oturuyordu. Gazeteyi ona uzatarak, "Bu yazıyı yazan budala kim?" diye gürledim. "Bu münasebetsiz..."

Başını kaldırıp yüzüme baktı. "Oh, Shell." Yüzü bir hayli soluktu. Pek uyumamış olduğu da belliydi. "Ben yazdım onu. E.C. Lane. Benim asıl adım Elizabeth .. Elizabeth Caroline Lane."

Bu sefer tepem attı. Pis pis onu süzdüm. "Sen Dane'in intihar edecek bir tip olmadığını bilmiyor musun? Son derece cesur bir insandı Dane! Ne hakla böyle...."

Dudakları titremeğe başladı."Biliyorum, Shell. Biliyorum. Bu hikâyeyi yazmak bana o kadar güç geldi ki...Bu malûmatı polisten aldım. Onun ölümü bana çok ağır geldi. Emmett'in nasıl öldüğünü bilmiyorum, Shell fakat...."

Sözünü kestim. "Ben biliyorum."

Gözleri büyüdü.Ayağa kalkarak kolumdan çekti. Birlikte odanın gerisindeki kapıdan çıktık. Büyük bir dolap kadar bir yere girdik.Genç kadın kapıyı kapattı. "Konuştuklarımızı kimseninduymasını istemiyorum. Ne demek istiyorsun, Shell?"

-"Sen bu işi polislerden mi duydun?"

-"Evet.Gazeteden bana telefon edip Emmett'in öldüğünü bildirdiler. Ben de sabah erkenden merkeze uğradım."

Yani merkezdeki budalalar sana benden bahsetmediler mi? Dane'in cesedini bulan benim. Cinayet işlendiği sırada ben de eve girdim.Bunun ne demek olduğunu biliyor musun sen?"

Şaşkın şaşkın yüzüme baktı. "Polis senden hiç bahsetmedi, Shell. Olanları bana anlatmaz mısın? Hem Emmett'in öldürüldüğünden emin misin? Belki de bir kaza oldu."

-"Hayır, kızım beni iyi dinle. Emmett Dane'i öldürdüler." Başından başlıyarak işi olduğu gibi anlattım. Polislerle münakaşamı da izah ettim tabii.

Betty, siyah çerçeveli gözlüğünü çıkarmış, yanağına vuruyordu. Bir hayli sersemlemişti."Tuhaf....Çok tuhaf..."

-"Tabii tuhaf. Hem ben uzun uzun Polis Müdürü Thormond'la konuştum. Dane'in öldürülmüş olduğunu söyledim. Hoş kendi polisleri de vaziyeti gördüler ya."

Yutkundu. "Shell, ben de Thurmond'la konuştum.Adam bana pek bir şey söylemedi.Fakatdaha sonra benimle görüşeceğini vaad etti.Daha tah-

kikat bitmemiş.Onun için fazla bir şey bilmiyorlarmış."

-"Bu şehrin polislerinde iş yok kızım. Onlar Emmett'in öldürülüp öldürülmediğini anlamak için en azdan on beş yirmi sene tahkikat yapacaklar.Emin ol şehirdeki İzci Teşkilâtı bile onlardan daha çalışkan. Yalnız Dane'in intihar ettiğini iddiaya kalkışmaları garip. Bunun sebebi nedir acaba?"

-"Her halde bir şey düşündüler."

-"Yok canım! İnsanın düşünebilmesi için kafası olması lâzım. Neyse ben bunun iç yüzünü anlarım."

-"Bana neticeyi bildirirsin değil mi?"

-"Olur. Sana bir şey soracaktım, Betty. Emmett bir kaç sene evvel bir vasiyetname hazırlamış. Servetini kime bıraktığını biliyor musun acaba?"

Betty, kaşlarını çattı. "Ne tuhaf. Benim aklıma gelmedi bu. Her halde parasını da evini filân da eski karısıyla çocuğuna bırakmıştır. Eski karısıyla çocuğu İllinois'de oturuyorlar. Mamafih miras meselesinden pek emin değilim.Ama anlıyacağım bunu." Durup düşündü. "Emmett'in avukatı Ferris Gordon'dur.Ona sorup öğrenirim."

-"İyi. Demek Thurmond, sana daha fazla malûmat vereceğini söyledi. Peki sözünü tutacak mı dersin?"

-"Orasını bilmem, yalnız bir şey olduğu takdirde Star'a bildireceğini söyledi. Hepsi bu kadar."

-"O halde ben de gideyim." Kapıyı açarak dolap gibi yerden çıktım. Betty de peşimden geldi. "Shell!"

-"Efendim."

Yanıma sokuldu. "Sen nasılsın? O gece beni eve bıraktığından beri görmedim seni. Başına

gelenleri duyunca hastahaneye uğradım.Fakat beni içeriye sokmadılar."

Gülümsedim. "Beni düşündüğün için teşekkür ederim, Betty. Galiba odana girince sana 'Merhaba' bile demedim. Merhaba Betty."

Tebessüm etti. "Merhaba,Shell.Böyle bir üzüntün varken ahbaplığı düşünemezdin tabii."

-"Zannedersem son konuşmamızda ben... daha rahattım."

-"Beni serseme çevirdin o gün. Beni arabanla evime bırakmana müsaade ettim.Halbuki kendi arabam Star'ın önünde duruyordu."

-"Araban kahverengi bir Ford du galiba."

-"Evet. Araba bütün gece Star'ın önünde kalmış tabii." Gülümsüyordu ama gözlerinde hüzünlü bir ifade vardı. "Hastahanede fazla canın yanmadı ya, Shell.Fazla ızdırap çekmediğini umarım."

-"Eh, biraz azap çektim tabii, ama şimdi iyiyim." Hakikaten kendimi iyi hissetmekteydim. Sağ tarafım yanıyordu ve başım da ağrıyordu ama başka bir şeyim yoktu. Daha doğrusu hastahaneden çıkalı beri biraz kendime gelmiştim.Norris'i elime geçirecek olursam bütün kemiklerini kıracağım."

-"Norris mi? Ben sana bir araba çarptı sanıyordum."

Kendisine kısaca olanları anlattım.Birdenbire hiddetlendi. "Ne yapacağım biliyor musun, Shell. Bu hikâyeyi olduğu gibi yazacağım. Bir çaresini bulup gazeteye de basacağım."

-"Doğru, Betty. Belki geri döndüğüm zaman sana başka şeyler de anlatabilirim."

-"Polis Müdürünü görmeğe mi gidiyorsun?"

-"Evet, bu arada et kafalı Carver'le budala Blake'i de göreceğim maalesef."

Genç kadından ayrılıp Star binasından çık-

tım. Arabama atlayıp Merkeze gittim. Kapıdan içeriye daldım. Büyük bir aptallık ettiğim o anda aklıma bile gelmedi.

Müracaattaki polis Blake'le konuşmağa dalmıştı. Onlara aldırmadan Polis Müdürünün odasına gittim. Kapı aralık olduğu için masasının başında oturan Thurmond'la deri koltuklardan birine yerleşmiş olan Carver'i gördüm. Bu daha da işime geldi tabii. O şişkoyla da konuşmak istiyordum.

İçeriye girince Thurmond şaşırdı ama sesini çıkarmadı. Elimdeki buruşuk gazeteyi masasına bırakarak, sordum. "Thurmond, dün gece sana anlattıklarımın bir kelimesini bile duymadın galiba. Bu ne biçim iş? Gazeteye bu yalnış haberi nasıl verdin?"

Kapı kapandı. Omuzumun üstünden bakınca Blake'in de içeriye girmiş olduğunu gördüm. Namussuz kapıya dayanmış Carver'i süzüyordu. Yüzünde de tuhaf bir ifade vardı.

Thurmond, bir şey olmamış gibi, "Otur, Scott," dedi. "Sinirlerinin bozuk olduğu anlaşılıyor."

-"Sinirlerim bozuk tabii. Ne olacağını sanıyordun? Bu budalaca işin manâsı nedir? Daha Norris'le konuşmadın mı? Zimmerman ne oldu? O araba....."

Sözümü kesti. "Otur, Scott. Bu işleri teker teker konuşalım."

Koltuğa oturdum. Fakat o kadar hiddetlenmiştim ki yine ayağa fırladım. "Pek alâ teker teker soracağım. Neden gazete Dane'in öldürüldüğünü yazmadı?"

-"Beni dinle, Scott. Biz bu işin intihar olmadığını biliyoruz. Daha doğrusu senin anlattıklarından Dane'in öldürüldüğünü anladık. Ama böyle numara yaptığımız takdirde katil kendisinin yakayı sıyırdığını sanacak. Bize müsaade et. Biraz ça-

lışıp o serseriler hakkında delil toplıyalım."

-"Yani elinde delil yok mu senin?"

Odada tuhaf bir hava esti. Polis Müdürü önce Blake'e sonra da Carver'e baktı. Nihayet gözlerini yüzüme dikti. "Açıkçasını istersen elimizde hiç bir şey yok. Bir delil ister. Senin sözlerin kâfi değil, Scott."

-"Ya o çalınan arabanın plâka numaralarına ne dersin? Ben bu işi profesyonellerin yaptığını söylemiştim. Daha neye ihtiyacın var. Arabayı Santa Ana'dan çalmışlar,Plakaları Laguna'dan yürütmüşler. Direksiyonda bir adam bekliyordu. Yarı yolda arabayı bırakıp başka bir vasıtayla oradan uzaklaştılar.Allah aşkına beni sinirlendirmeyin! Serseriler her şeyi düşünmüşler. Sadece kendilerini takip edecek insanların yolunu kesecek ikinci bir arabaları yoktu!"

Birdenbire sustum.Zira üçü de bana bakıyordu. Nihayet çenemi tutamayıp korkunç bir hata yapmıştım. Profesyoneller takipçilerin eline düşmemek için iki arabayla yola çıkarlar.İlk arabadakiler verilen işi görürler. Meselâ bir adam öldürür veya dükkân soyarlar. Arkadaki araba da onları müdafaa eder. Yani biri serserilerin peşine takılacak olursa ikinci araba gelip onun yolunu keser.Öndeki arabaya yaklaşmaması için elinden geleni yapar. Şöför ön arabadaki arkadaşlarının kaçması için takipçi arabayı oyalar. Bunun da türlü türlü usulleri vardır tabii. Ben katillerin böyle bir iş yapmamasına şaşmıştım. Fakat bağırırken aklım başıma gelmişti. Katiller yardımcı araba kullanmışlardı. Hem böyle yardımcı arabaya başka yerde tesadüf edilmezdi. Namussuzlar benim yolumu kesmek için polis arabasından istifade etmişlerdi. Carver ve Blake beni yakalayıp katilleri takip etmeme mani olmuşlardı.

Kafam allak bullak olmuştu. Bütün bunlar

bir anda kafamdan geçti. Doğrusu tam ağzımı açacak yeri bulmuştum. Bir kaç kelime söyliyerek kendi mezarımı kazmıştım.

Polis Müdürünün o babacan halinden eser kalmamıştı. Hatta o eskisi gibi sakin de gözükmüyordu. Karşımda son derece sert, haşin ve tehlikeli bir düşman vardı...

ONUNCU BÖLÜM

Derin bir nefes aldım. Artık bir çok şeyin manâsını da anlamıştım. Blake, Carver ve Polis Müdürü Thurmond Norris'le iş birliği yapıyorlardı. Norris'in rahat rahat çalışması ve polislere aldırmaması bu yüzdendi demek. Bir kaç kişi Seaco'yu şikâyet etmiş fakat polisler bu şikâyetlere aldırış bile etmemişlerdi. Seacliff. küçük bir şehirdi. Onun için polis teşkilâtında da fazla memur yoktu. Fakat bir şehrin emniyetini, üç beş, memur temin edemezdi ki. Teşkilâtta bir, kaç müfettiş olması lâzımdı. O adamlar neredeydiler? Hoş belki de Thurmond namuslu memurları başından savmak için birer iş icad edip bir yere göndermişti. Hem şimdi polisleri düşünmenin sırası mıydı? Başım belâya girmişti. Bir numara yapıp aptal olduğumu ispat etmedikçe onların elinden kurtulamıyacaktım. Evet, Shell Scott'un hiç bir şeyden şüphelenmeyen koca bir budala olduğunu öğrenmeliydiler.

Aradan ancak bir kaç saniye geçmişti. Thurmond, "Ne oldu, Scott?" diye sordu.

Sırıttım. "Şey .. Thurmond, sana Mendoza ve Seaburn'dan bahsetmediğimi hatırladım. Aklına bir şey gelmesin. Senden bir şey gizlemiş değilim. Yalnız üzüntümden bunları sana haber vermeği unuttum. Her halde o arabayla plâkaların nereden çalındığını bilmemden şüphelendin."

Neyse biraz yumuşar gibi oldu. "Ne olmuş yani?"

-"Şey dün gece seninle konuşurken katillerin arabayı çalmış olabileceklerini söylemiştim. Açıkçasını istersen bana inanmadığını sezdim.Kendi başıma tahkikata karar verdim." Birdenbire sinmem dikkatlerini çekebilirdi. Onun için biraz daha numara yapmalıydım. Yani polis teşkilâtının tembel olduğunu imâ etmeliydim. O vakit bu namussuzlar halâ kendilerine güvendiğimi ve harekete geçmeleri için onlara musallat olduğumu sanacaklardı. Koltukta oturan Carver'e baktım. "Senin komiser pek düşünemiyor. Zannedersem kuş kadar bir beyni var."

Carver, yerinden kalkıp, "Allah belânı versin!" diye gürledi. "Benim hakkımda böyle..." Ama Amiri bir el hareketiyle onu susturdu ve konuşmam için bana baktı.

-"Neyse o siyah Chevrolet'i Walnut yolunda gördüm. Plâka numarasıyla arabanın içindeki kayıt kâğıdına baktım.Sonra Los Angeles Trafik Şubesine telefon ederek plâkanın kime ait olduğunu da anladım."

Thurmond, kaşlarını çattı."Neden gelip durumu bize anlatmadın, Scott?"

-"Chevrolet'in arkasında bir polis arabası vardı.Onun için aynı malumatı almış olduğunuzu düşündüm.Zaten bir hayli de yorgun ve üzgündüm. Gidip yattım." Susup Polis Müdürüne baktım. "Bu da Dane'in öldürüldüğünü göstermez mi? Hem katiller bir hayli zaman önce o plâkayla arabayı çalıp hazırlık yapmışlar. Yani bu cinayeti önceden tasarlamış onlar. Bana daha o intihar hikâyesi için bir sebep göstermedin."

Bana inanmıştı sanırım."Bunu izah edeceğim, Scott.Açıkçasını istersen Dane'i sen de öldürmüş olabilirsin. Senin gibi kafası çalışan bir adam arabayla plâkaları çalıp buraya getirmiş olabilir, Dane'i öldürmeden evvel Chevrolet'i Wal-

nut yoluna bırakmış olabilirsin. Bir terslik olduğu takdirde delil olarak bunu gösterip bizim elimizden kurtulmayı düşünmüş olabilirsin. Polis seni yakalayınca bir Chevrolet'i takip ettiğini, katilin o arabada olduğunu iddiaya kalkabilirsin.Polisler biraz sonra arabayı bulunca da sana inanırlar tabii."

Hayretle, "Bu kadar saçma bir şey duymadım!" diye bağırdım. "Böyle bir münasebetsizlik....."

Polis Müdürü, oralı olmadı. "Ben böyle bir şey yaptığını iddia etmiyorum.Fakat cinayet bu şekilde işlenmiş olabilir."

-"Pek alâ, pek alâ, Dane'i ben öldürdüm. Bu iş için bir makineli kullandım. Yalnız cinayeti neden işlediğim meçhul. Daha doğrusu ben Dane'i sebepsiz yere öldürdüm."

Carver, lâfa karıştı. "Çok komik! Ama kendine o kadar güvenme, Scott. Biraz tahkikat yaparsak her halde bir sebep buluruz. Yoksa şaka ettiğimi mi sanıyorsun." Pis pis beni süzdü. "Seni içeriye tıkmamız için sebep çok, Scott." Dönüp Polis Müdürüne baktı. Ben de baktım.

Beni içeriye atmaları için hiç bir sebep yoktu. Fakat bu namussuzlardan her şey umulurdu. İş Thurmond'a kalmıştı. Belki de o ayak altında dolaşmamam için beni karanlık bir hücreye kapatmayı uygun bulacaktı.

Ayağa kalktım. Beni bırakıp bırakmıyacaklarını bilmiyordum. Yalnız Thurmond'un yüzünde beliren ifadeyi hiç beğenmemiştim.

Polis Müdürü "Otur," diye homurdandı. "Carver haklı. Seni tevkif edebiliriz. Hem Dane öldü. Artık bir müşterin de yok. Sadece ortalıkta dolaşıp herkesi rahatsız ediyorsun."

Thurmond, benim ortalıkta dolaşmamı istemiyordu. Yalnız beni hücreye kapattığı takdirde

ne olacağını bilmiyordu. Belki de bu yüzden başına belâ olacaktım. Ben de numaraya devam ettim. "Her halde ciddi konuşmuyorsun. Beni içeriye alırsan bir saat sonra kefaletimi ödettirip çıkarım ve suçsuz bir insanı tevkif ettiğin için seni dava ederim. Sonra benim müşterim var. Hem bir değil iki tane. Lilith Manning ve Clyde Baron'u temsil ediyorum ben." Faydası olacağını bilsem bütün tanıdıklarımın ismini sayıp dökecektim.

Bu isimleri duyan Thurmond duraksladı. Ben de Lilith'le Baron'dan daha evvel bahsetmediğime pişman oldum. Polis Müdürü şehrin ileri gelenleriyle takışmak istemezdi. Ama kendisinin iç yüzünü anladığımı sezmişse bana Lilith'in de Baron'un da faydası dokunmıyacaktı.

-"Ya öyle mi? Ne zamandan beri onları temsil ediyorsun bakalım?"

-"Buraya geldiğim günden beri. Fakat son zamanlarda kendilerini göremedim. Hem üst üste bir çok şey oldu."

Polis Müdürü bir şey söyliyecektifakat vazgeçerek Carver ve Blake'e baktı. Dudaklarını büzerek düşünmeğe başladı. Nihayet telefona el attı."Doğru söyleyip söylemediğini şimdi anlarız Scott."

Biraz sonra kendisinden beklenilmeyecek kadar nazik ve saygılı bir tavırla konuşmağa başladı. "Mr. Baron...Ben Wallace Thurmond. Shell Scott denilen adamı buraya çağırtıp sorguya çektik. Kendisi sizin hesabınıza çalıştığını söyledi. Buna ne dersiniz?"

Biraz dinledikten sonra ilâve etti. "Evet.. Evet...Emmett Dane'in ölümüyle ilgili tahkikat için onu çağırdık..Ne..Kendisini bir müddet tutmayı düşünüyorduk....Anlıyorum.Peki, Mr. Baron. Çok teşekkür ederim." Telefonu kapatıp bana baktı. "Mr. Baron buraya gelecek."

Yutkundum. "Tabii... Benim doğru söylediğimi açıklıyacaktır."

Baron ancak on beş dakika sonra gelebildi. Bu arada ben polis müdürüne birkaç sual sordum. Norris'den bir şey öğrenipöğrenmediklerini anlamağa çalıştım. Zimmermann'ı yakalayabilmişler miydi? Hoş onların bir şey yapabileceklerini de sanmıyordum ya. Zimmermann'ı bulamamışlardı. Ben de lâf olsun diye sormuştum. Nihayet Baron odaya daldı. Thurmond'un elini sıkarak yüksek sesle ve heyecanlı heyecanlı konuşmağa başladı. Polis Müdürü, benim kendisi hesabına çalışıp çalışmadığını sorunca Baron, biraz tereddüt etti. Neredeyse kalbim duracaktı. Nihayet kararını verdi. "Doğru . Scott benim hesabıma çalışıyor."

Baron'la odadan çıkmaya teşebbüs edince de kimse bir şey söylemedi. Ben, Polis Müdürünün kapısını arkamdan kapatıp derin bir nefes aldım.

Dış kapıya gelmeden Baron beni durdurdu. "Scott, seni tutmak istemelerine bir manâ veremedim. Polisler neden sana musallat oldular?"

Civarda kimse yoktu ama ben merkezden çıkmadıkça durumu anlatacakdeğildim. "Onlar bana sebepler yüzünden benden şüphe etmekteler. Bunu uzun uzun izah ederim. Yalnız şuradan bir çıkalım."

-"Olur." Fakat yerinden kımıldamadı. "Dane'in intihar meselesine ne dersin? Neden seni sorguya çektiler."

-"Cesedi bulan benim. Hem bu intihar değil. Norris, Dane'i öldürmeleri için bir kaç serseri yollamış...."

Yüzünü buruşturdu. "Bundan korkuyordum zaten. Bu vaziyet beni büsbütün endişelendirdi. Emin misin Scott."

-"Tabii."

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Dane'i öldürdüklerine göre beni de sağ bırakmıyacaklardır. Ya Lilith ne olacak? Sen Lilith'i gördün mü?"

-"Dün geceden beri görmedim."

-"O da seni arıyordu. Bu sabah bana telefon ederek senin nerede olduğunu sordu. Ben de bir şey bilmediğim için cevap veremedim."

Lilith ne istiyordu acaba? Yoksa bütün arzusu benimle havuza girmek miydi? Hoş Norris'in adamları gidip onu tehdit etmiş olabilirlerdi. Baron'a baktım. "Telâşlı mıydı o?"

-"Evet. Çok mühim bir şey olduğunu söyledi. Onu görmen doğru olur sanırım, Scott."

-"Bir ara gidip Miss Manning'le konuşurum. Bakalım neye üzülmüş.Zaten ben bugün...." Arkamda ayak sesleri aksedince sustum. Başımı çevirip bakınca Trurmord'u gördüm. Müracaattaki polisin yanına gidiyordu o . Fakat çok yakınımdan geçtiği için sözlerimi duymuş olabilirdi. Mamafih bize pek aldırmadı o. Baron'un kolunu tuttum ve birlikte dışarıya çıktık.Arabasını tam köşeye bırakmıştı. Hem de Lincoln'u 'Park Edilmez' yazılı tabelanın tam yanına bırakmıştı. Kendisi arabaya bindi. Ben de başımı içeriye uzattım. "Seaco'nun serserileri seni tekrar rahatsız ettiler mi?"

-"Hayır. Yalnız açık konuşayım. Ben tehlikeye atılmak niyetinde değilim. Nem var nem yoksa satacağım.Emmett gibi ölmektense her şeyi satıp buradan gitmek evladır."

-"Belki haklısın. Yalnız yakında bir rezalet çıkacak. Senin namuslu Polis Müdürün, Carver ve Blake serserilerin hesabına çalışıyorlar. Hepsi Norris'in adamı. Belki teşkilâttan başkaları da Norris'den para alıyordur. Orasını pek bilmem."

Ağzı açık kaldı. Gözlerini dikmiş hayretle yüzüme bakıyordu. Çıldırdığıma hükmetmişti ga-

liba. Nihayet. "Sen...Sen...delisin." diye mırıldandı.

-"Sen öyle zannet." Olanları anlattım ve polis arabasının yolumu keserek, katillerin kaçmasını temin ettiğini de söyledim.

Kaşlarını çatmıştı. "Fakat bu onların Norris'le iş birliği yaptıkları manâsına gelmez ki..."

-"Ben bu manâyı çıkardım.Elimde delilyok belki ama nasıl olsa bir şeyler bulacağım.Onların canına okuyacağım." Bir taraftan dabunuyapabilecek kadar ömrümolup olmadığınıdüşünmekteydim. "Sen bu işi düşün, Baron. Ben de gidip Lilith'le konuşayım. Bana yardım ettiğin için sana müteşekkirim."

-"Bir şey değil. Bunu sana borçluyum zaten. Ama vaziyet hiç de iyi değil sanırım." Üzgün üzgün beni süzüp Lilith'i gördükten sonra kendisini aramamı söyledi.

Ben de bir kaç adım ilerideki Cadillac'ıma atladım. Yolda giderken gözlerimi dikiz aynasından ayırmıyordum.Neyse peşime kimse takılmamıştı. Arabayı bahçeye sokup evin önüne park ettiğim sırada veranda da oturan genç kadını gördüm.

İlk defa elbiseli görüyordum onu. Beyaz ipek elbise vücûdünün cazip hatlarını ortaya koymuştu. Fakat ben onu mayolu veya çıplak tercih ederdim tabii. Terasa çıkınca ayağa kalkıp ellerini uzattı. "Merhaba Shell. Ben de seni arıyordum."

Ellerini tuttum. "Merhaba, güzelim. Baronla konuştum. Beni görmek istediğini söyledi. Ne var?"

-"Bilmiyorum. Bir düzine iş galiba." Beni kendisine çekerek boynuma sarıldı. Uzun uzun dudaklarımdan öptü.Sonra geri çekilerek yüzüme baktı.

Ben nezaketi filân bir yana bırakmıştım.

"Beni sırf bu yüzden görmek istemediğini ümid ederim."

Hafifçe gülümsedi. "Ya! Demek seni öpmemden zevk almadın. Halbuki dün gece hiç o fikirde değildin." Geçip koltuğa yerleşti.

Ben de karşısına oturdum. "Bugün de fevkalâdesin, Lilith. Fakat seninle açık konuşacağım. Şu anda senin güzelliğini görecek halde değilim. Şehirde türlü türlü şeyler oluyor. Başıma gelecekleri de henüz bilemiyorum. Onun için karşına oturup şahane vücûdunu veya güzel yüzünü seyredemiyeceğim. Başka bir şey yoksa ben gideyim. Zira...."

-"Hepsi bu kadar değil," diye atıldı. "Stari okudum. O yazıyı görünce kararımı verdim. Emmett Dane, intihar edecek bir insan değildi."

-"İntihar etmedi o." Bilmem kaçıncı defa hadiseleri anlattım. Gözlerinde tuhaf bir pırıltı belirdi. "Anlattıklarına hiç şaşmadım, Shell. Fakat sözlerin kararımı değiştirmeme sebep olmıyacak. Ben Seacliff'den ayrılıyorum."

Onu kabahatli bulmadım doğrusu. Onun yerinde olsaydım ben çoktan kaçardım. "Buna üzüldüm, Lilith. Demek bir daha Seacliff'e gelmiyeceksin."

-"Hayır, bir daha buraya uğramıyacağım. Beni biraz olsun özleyecek misin, Shell?"

-"Tabii. Nereye gideceksin?"

-"Bilmiyorum. Belki Havai'ye. Belki de tekrar Avrupa'ya giderim. Daha kararımı vermedim. Bol param var. Har vurup harman savursam bile bu parayı bitiremem. İstediğim yere gidip arzu ettiğim şeyi yapabilirim. Hem bekârım. İstediğim biriyle de ahbaplık edebilirim."

-"Haklısın."

-"Shell, neden benimle gelmiyorsun? O kadar eğlenirdik ki.." Gülümsedi. "Hattâ senin için

havuzu olan ır ev kiralayabilirim."

Cevap vermedim. Düşünüyordum. Nihayet. "Bu çok cazip bir teklif, Lilith." dedim. "Fakat bir çok sebepler yüzünden bunu kabul edemiyeceğim. Zaten şu ara Seacliff'den ayrılmama imkân yok."

-"Neden Shell? Hemen ayrılabiliriz.Hattâ şu dakika arabaya atlayıp buradan uzaklaşabiliriz."

Başımı salladım, "İmkânsız yavrum.Borçlarımı ödemem lâzım. Bir sürü borcum var."

-"Unut bunları, Shell. Neticede böyle hadiselere alışıksın sen. Birlikte hoş vakit geçiririz."

-"Olmaz güzelim."

O vakit neş'eli halinden eser kalmadı. Birdenbire yüzü pembeleşti. Dudaklarını bükerek pis pis beni süzdü. "Allah belânı versin! Kendini beyaz ata binmiş bir şövalye mi zannediyorsun? Bir zırhın eksik." Ağzına gelen her şeyi söyledi. Sesimi çıkarmadım. Nihayet hiddeti geçti sanırım. "Çok müteessirim Shell."

-"Ben de öyle."

-"Emin ol söylediklerimde samimi değildim. Kadınlar isteklerinin yapılmamasına tahammül edemezler." İçini çekti. Bir müddet ikimiz de konuşmadık. Eliyle kanepeyi işaret etti. "Gel bari yanıma otur. Hiç olmazsa bu dediğimi yap."

Yanına oturup, onu öptüm. Hattâ biraz daha ileriye gittim. Lilith, hayatından memnundu. Bir ara başımı kaldırarak, etrafıma bakındım. Genç kadın, "Üzülme civarda kimse yok," diye fısıldadı.

Leleth, kollarını boynuma dolamış beni kendisine çekiyordu. Ama ben kendimi zorlıyarak, onun kollarından kurtuldum. Lilith, nefis bir kadında fakat onunla samimiyeti ilerletmek benim aleyhime olacaktı. Zira onunla sevişip vakit kaybedecek ve

Seacliff'de dönen dolaplarla uğraşamıyacaktım. Evet kafamı kullanmalıydım. Lilith'in cazibesine kapılıp işleri yüz üstü bırakmanın alemi yoktu.

Neyse ayağa kalktım. Genç kadın da doğruldu. "Ne oldu, Shell? Ne var?" Manâlı manâlı gülümsedi. "Yoksa kaburgandan mı korkuyorsun?"

-"Hayır bir şeyden korkmuyorum. Gitmem lâzım."

-"Gitmene müsaade etmiyeceğim." Elbisesinin önündeki düğmelerden ikisi açılmıştı. Lilith, diğer düğmeleri de açtı. Nefis göğüsleri ortaya çıktı.

Ama ben o tarafa bakmak bile istemiyordum. "Seninle Honolulu'da görüşürüz güzelim. Arada sırada bana mektup yaz. Emin ol, Lilith sırtımdaki gömleğe kadar her şeyimi sana verebilirim. Ama bu ara vaktim yok. Muhakkak gitmem lâzım."

Dönüp terasın merdivenine doğru yürüdüm. Fakat o koşup kolumu tuttu. "Biraz makul ol, Shell. Bu ara bir yere gitmeğe kalkmanın manâsı var mı sanki?"

-"Şimdi makul olmanın sırası değil, kızım. Böyle bir şeyi düşünmem bile doğru olmaz. Şehire bir sürü haydut dolmuş. Polisler bile namussuz. Hem hepsi de benim kanımı dökmek için fırsat kolluyorlar. Daha kendimi emniyete alacak bir şey yapmadım..Kendimi korumam lâzım geliyor, Lilith. Başladığım işi bitirmeliyim."

-"Bana kalırsa sen başladığın hiç bir işi bitirmiyorsun."

-"Ne münasebet daima bir netice elde ederim..Bana darılma emi?" Bu arada Lilith'in elinden kurtulup basamakları inmiştim. Genç kadın ellerini beline dayamış pis pis beni süzüyordu.

-"Allaha ısmarladık, Lilith."

-"Allah senin belânı versin!"

Parmaklarımla ona bir öpücük yollayıp

Cadillac'a atladım. Hemen gaza bastım. Zira bir kaç dakika daha Lilith'in yanında kaldığım takdirde iredemi kaybedeceğimi anlamıştım. Bahçeden çıkıp yolun iki tarafına göz atınca sol taraftan son sür'atle gelen siyah arabayı gördüm. Şöför peşinde Azrail varmış gibi sürüyordu arabayı.

Adamın acelesi olduğunu düşünerek ona yol vermeği uygun gördüm tabii. Siyah otomobil önümden sür'atle geçti ve ben de yola çıktım. Ama nedense sür'atli giden araba ağırlaşmağa başladı. Frenin gıcırtısını duydum. Aramızda ancak on metre bir mesafe vardı şimdi. Birdenbire aklım başıma geldi. Dikkatle bakınca arka camdan uzanan silâhı da farkettim tabii. Direksiyonu bırakıp ayağımla frene basarak kendimi yana attım. Elimi kapının tokmağına götürdüğüm sırada bir silâh sesi aksetti. Bunu bir ikincisi takip etti. Cadillac birdenbire durmadığı için sağa kaydı. Galiba hayatımı da bu kurtardı. Kurşun arabamın arka camını parçaladı. Ben de kapıyı açıp kendimi yere attım.

Cadillac yolun ortasında durmuştu. Yalnız bu arada öndeki siyah arabaya bindirerek onu yolun kenarına itmişti. Ben yerde yuvarlanarak doğruldum. Kolumun altından 38'liği çektim.

Arabaya nişan alarak bir el ateş ettim. Bir el uzanıp bana mukabele etti. Kurşun vınlıyarak kafamın üstünden geçti. Bu sefer siyah arabanın şöförüne nişan aldım. Tetiğe asıldım. İsabet ettirememiştim. Arkadaki serseri yine ateş etti. Bir camın kırıldığını duydum. Ama ben Cadillac'ı siper almıştım. Tetiğe asılarak tabancamı boşalttım. Sonra çömelip cebimden çıkardığım kurşunlarla Colt'u tekrar doldurdum.

Başımı kaldırınca siyah arabanın yanında iri yarı bir adamın durduğunu gördüm. Serseri benden ses seda çıkmayınca öldüğüme karar ver-

mişti galiba. Fakat o bana değil arkamda kalan eve bakıyordu. Sonra birdenbire dönüp ateş etti. Ben de 38'liği onun üstüne boşalttım. Ama geç kalmıştım. Namussuz çömelmişti. Tekrar elimi cebime atarak kurşun çıkardım. Şarjöre kurşun sürdüm. Başımı kaldırınca iri yarı adamın ağaçlara doğru koştuğunu gördüm. Her halde kendisini korumak için ağaçların arasına gizlenecekti.

Ona bir el ateş ettim fakat koşmasına devam etti. Demek nâmussuzu vuramamıştım. Koşarak, siyah arabaya yaklaşıp arka kapıyı zorladım. Bu arada beni öldürmeğe kalkan olmadı. Yalnız kapıyı açar açmaz bir hareket oldu ve ben tabancamı kaldırdım. Ama içerdeki adam bana saldırmak niyetinde değildi. Daha doğrusu bir şey yapacak hali yoktu onun. Ben geri çekilince öne doğru kaydı ve toprak yola düştü.

Adamın çenesi parça parça olmuştu. Daha doğrusu artık o çenesiz bir mahlûktu. Boynundaki delikten kan fışkırmaktaydı. Adamın yüzünün bir kısmı da uçmuştu ama ben yine de Blake'i tanıdım. Ağaçların arkasına kaçan iri yarı mahlûk da onun sevgili dostu Carver'di.

Anlaşılan onları kandıramamıştım. Sadece numaramı yutmuş gibi gözükmüştü onlar. Zaten bu yüzden beni serbest bırakmışlardı. Şehrin dışına çıkar çıkmaz beni öldürmeyi kararlaştırmışlardı. Thurmond, Baron'a söylediğim sözleri işitmiş olacaktı.

Fena halde gerilmişti sinirlerim. Onun için kafam da pek çalışmıyordu. Arabanın içine bakınca etrafa bulaşmış kanları gördüm. Bir de açık radyo dikkatimi çekti. Önce bir mana veremedim. Cinayet işlemeğe yeltenen iki polisin merkezle temas etmeğe çalışmaları ne manaya geliyordu

Birdenbire aklım başıma geldi. Zira siren seslerini duydum. Ses epeyi uzaktan geliyordu ama

polis arabaları yola çıkmışlardı. Carver'le Blake-in önce ateş ettiklerini bilen tek insan bendim. Bu namussuzların beni gebertmeğe kalktıklarını gören kimse yoktu. Kendimi müdafaa etmek için tabancaya davrandığımı söylemem hiç bir şey ifade etmiyecekti. Artık polis hattâ eli tabanca tutan her insan rahat rahat peşime takılabilirdi. Ben bir polis öldürmüştüm.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Siren sesleri gitgide yükseliyordu. Fakat ben harekete geçecek yerde hala aynı şeyi düşünüyordum. Ben suçların en büyüğünü işlemiştim. Polis öldürmüştüm. Ele geçtiğim takdirde işim bitikti. Hemen kaçmam lâzım geldiğinibiliyordum.

Arabaya atlayıp gaza bastım. Şehirde kalmam doğru olmayacaktı. O arada neden bilmem büyük beyaz eve baktım. Lilith'i tamamiyle unutmuştum. Birdenbire Carver'in neden eve doğru baktığını anladım. Zira Lilith büyük demir kapının yanında duruyordu. İki eliyle boğazını tutmuştu. Birden fren yaparak durdum ve geri geri giderek kapının önüne geldim. Lilith, olanları görmüştü. Kendimi korumak için ateş ettiğimi söyliyebilecek tek şahit oydu. Namussuzlar durumu öğrendikleri takdirde onu beş saniye bile yaşatmazlardı. Benim yüzümden onun başı da belâya girmişti. Carver'in onu görmemiş olmasına imkân yoktu.

Bana aldırmadı bile. Sabit gözlerle yüzüme bakıyordu. "Atla Lilith. Bir an evvel buradan uzaklaşmalıyız."

Sesini çıkarmadı. Yüzü kireç gibiydi. Dudaklarını kımıldattıysa da konuşamadı.

-"Arabaya bin!" diye haykırdım. "Buradan uzaklaşmamız lâzım."

Neyse kendisine geldi. "Fakat polisler? Sireni duymuyor musun? Bir dakika sonra burada olacaklar."

-"Allah aşkına aklını başına topla!Bana a-

teş edenler de polisti zaten."

Başını 'Hayır' der gibi salladı. Siren sesleri çok yaklaşmıştı. Yarım dakika sonra beni yakalıyacaklardı.

-"Haydi bin!"

-"Korkuyorum."

Kararımı verdim. Lilith'i arabaya almam doğru değildi. Zira polisler bana ateş ederlerken onu vurabilirlerdi. Hem polislerin ateş edeceklerinden de emindim. Yirmi saniye sonra harp başlıyacaktı.

-"O halde kaç.Buradan kaç. Carver, seni gördü. Tek şahit olduğunu biliyor o. Seni öldürmeğe kalkacaktır, yavrum."

-"Ahırlar... Atlar... Ata binecek olursam peşime takılmazlar." Neredeyse bayılacaktı."Shell seni öldürmeğe kalktıklarını gördüm. Bana ihtiyacın varsa şehirde kalabilirim."

Münakaşa edecek vakit yoktu. "Nereye gideceksin?"

Dudağını ısırdı. Sonra telâşlı telâşlı konuşmağa başladı. "Craig...Dorathy Craig'in evine gideceğim. Bana yardım eder o. Bana ihtiyacın olursa oradayım."

O eve doğru koşarken ben de gaza bastım. Siren sesleri etrafta derin akisler yapıyordu. Polislerle aramda ancak, bir iki blok kadar bir mesafe vardı. Sağa dönüp arkadan kaçmama imkân yoktu. En iyisi biraz daha yol alıp sola dönmek ve arkadaki mesafeyi açmaktı. Gaz pedalını yere yapıştırmıştı. Epeyi gittikten sonra soldaki yola saptım ve vites değiştirdim. O sırada karşıdan bir polis arabası gözüktü. Hem üstüme geliyordu. Direksiyonu kırıp arabamı sağa kaçırdım fakat sür'atle geçerken, Cadillac'ın arka çamurluğu polis arabasının yanına çarptı. Cadillac sarsıldı fakat devrilmedi.Sür'atle ilerledim. Dikiz

aynasına bile bakmadım. Polis arabasının ne olduğunu düşünecek halde değildim.Ama daha iki blok gitmeden karşıma başka bir polis arabası çıktı. Hem bu diğer arabaya olanı biliyormuş gibi yan dönüp yolu kapattı. Yani beni elden kaçırmamak için önümü kesmeğe çalışıyorlardı. Direksiyona sarıldım. Arabanın sol tarafında Cadillac'ın geçebileceği kadar bir aralık vardı. Kilometre saatim yüz otuzu gösteriyordu. Polis arabasının çamurluğuna takılmamaya gayret ederek aralığa daldım. Cadillac bir ok gibi fırladı. Neyse geçmiştim.Fakat o sırada bir patlama oldu.Cam kırıkları yüzüme battı.

Ama onların elinden kurtulmuştum.Geniş şosede arabam uçak gibi gidiyordu. Dikiz aynasından da pek bir şey seçemiyordum. Polis arabalarının peşimde olduğundan emindim.Aramızda en az iki kilometre vardı. Bir hayli yol aldıktan sonra bir dört yol ağzında sola saptım.Epeyi gittim. Artık Seacliff'den epeyi uzaklaşmıştım.Yalnız bunun bana bir faydası yoktu. Zira polis radyoları işliyordu. Ben kanundan kaçan bir serseriden farksızdım. Hattâ vaziyetim onlardan daha kötüydü. Zira bir polis öldürmüştüm ben. Üstümde silahım vardı. Her halde telsizle bütün şehirlere haber gitmişti. Polis katili Shell Scott'un eşkalini tarif edip arabasının markasını, rengini ve plaka numarasını bildirmişlerdi. Bu arada . "Kendisi silâhlıdır. Fazla yaklaşmayın ve hemen vurun!" diye emir verildiğinden de emindim. Her halde Blake'in cesedini gören polisler beni gebertmek için and içmişlerdi.

Yarım saat sonra Seacliff'den altmış kilometre kadar uzaklaşmıştım. Sol tarafta dar bir toprak yol görerek saptım.Artık kırk kilometre sür'atle gidiyor ve arabamı gizleyecek bir yer arıyordum. Biraz ilerleyince ağaçlık bir yere gel-

dim. Hem buradaotlar da epeyi uzundu.Direksiyonu kırıp yoldan çıktım. Yolun epeyi gerisinde ağaçların arasına arabamı park ettim. Bir sigara yakarak arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. Bu sefer başım hakikaten belâdaydı. Batıdaki bütün eyaletler Shell Scott adında birinin bir polis öldürüp kaçtığını öğrenmişlerdi tabii.

Arabaya atlayıp başka bir şehire kaçmaya kalkışmam da manâsızlıktı. Zira polisler yolları tutmuştu. Nereye gidersem gideyim beni enseleyeceklerdi. Hem kaçtığım takdirde iş gitgide büyüyecekti. Zaten kaçmamın bana bir faydası yoktu ki. Burada kalıp suçsuz olduğumu ispata çalışmalıydım. Bir polis öldürmüştüm ama sırf canımı kurtarmak için ateş ettiğimi anlatmalıydım. Yalnız bütün bunları nasıl yapacağımı ben de bilmiyordum.

Norris'le serserilerinin beni kovalamaları yetişmiyormuş gibi Thurmond, Carver ve Blake'in ahlâksızlıklarını da öğrenmiştim. Kendimi emniyete almağa çalışırken bir de diğer polislerle başım belâya girmişti. Sadece Seacliff polisi beni arasa o kadar aldırmıyacaktım.Ama artık bütün eyalet polisleri peşimdeydi. lo ooo cesur, dürüst ve namuslu polis peşimdeydi. Onlar beni yakalamakla haydutlara, gangsterlere yardım edeceklerinin farkında değillerdi tabii.

Evet, bu sefer belâmı bulmuştum.

Uyuya kalmıştım.Gözlerimi açtığım vakit etraf karanlıktı. Doğrulup gerindim. Her tarafım tutulmuştu. Saatime bir göz attım. Dokuz buçuk olmuştu.

Midem guruldayıp duruyordu. Erkenden kahvaltı etmiş ve ondan sonra ağzıma bir şey koy-

mamıştım. Uykuya dalmadan evvel kalkıp toprak yoldaki tekerlek izlerini silmeğe çalışmıştım. Bol yiyeceğim olsaydı ömrümün sonuna kadar burada kalabilirdim. Polislerin California eyaletindeki bütün ağaçları gözden geçirmelerine imkân yoktu. Fakat burada oturmakla derdime bir çare bulamazdım.

Son sigaramı da içtikten sonra radyoyu açtım. Tam onda KNX istasyonunun haberlerini dinledim. Evet, şöhretim artmıştı.Ama bu benim aleyhimeydi tabii:

'Los Angeles'in tanınmış hususi hafiyelerinden Sheldon Scott, Seacliff teşkilâtından bir polisi öldürerek kaçmıştır. Franklin Blake adındaki polis bugün öğleden sonra Seacliff sırtlarında bir yerde Scott'la tabanca düellosuna girişmiş ve öldürülmüştür. Scott, Cadillac marka bir arabayla vak'a mahallinden uzaklaşmıştır.'

Spiker daha sonra benim eşkalimi verip arabayı tarif etti.

Radyoyu kapattım. Carver hakkında bir şey söylenmemişti. Neden Blake'le birbirimize ateş ettiğimiz de belirtilmemişti. Lilith Manning'den de bahis yoktu. Onun kaçmış olduğunu ümid ediyordum. Zira şahide ihtiyacım olduğu takdirde Lilith'e baş vuracaktım.Hoş bakalım o kadar yaşayabilecek miydim?

Birkaç dakika daha oturdum. Sonra arabadan inip radyatörün suyunu biraz akıttım. Yer topraktı ve suyun aktığı yer çamur olmuştu. Bu çamuru alıp plakalara sürdüm.Ağaçların arasından çıkıp geldiğim yola saptım. Neyse ortalıkta araba yoktu.Ben de farlarımı yakmamıştım.Epeyi ileride küçük bir garaj vardı. Orada telefon olduğunu da görmüştüm.Garaja yaklaşırken arabanın ön gözünü açıp eski bir şapka çıkardım ve kafama geçirdim, sarı saçlarımı görüp beni tanımalarını

istemiyordum.

Garajın önünde durup arabadan indim. Yanıma yaklaşan yaşlı adama, "Depoyu doldur, dedim. "Suya, yağa da bak."

-"Peki efendim."

Hemen yan taraftaki telefonkulübesinedaldım. Seacliff santralini bulup Dorothy Craig'i istediğimi söyledim. Telefon bir kaç defa çaldı ama ses seda çıkmadı. Santraldaki kadın, "Numara cevap vermiyor," dedi.

Acı acı yutkundum tabii. "Miss sizden bir ricam var. Bana Miss Craig'in adresini verebilir misiniz? Ben buranın yabancısıyım ve kendisiyle konuşmam lâzım. Acaba evinden taşındı mı?"

Neyse kadın itiraz etmedi. Biraz sonra adresi verdi. "4872 Carwell Sokağı."

Telefonu kapattım. Neyse o sokağı biliyordum. Hem şehrin haricindeydi bu sokak. Lilith, oraya saklanmışsa belki bana yardım edebilirdi. Acaba halâ sağ mıydı o? Hem hakikaten Dorothy Craig onun arkadaşı mıydı?

Tekrar telefonu açtım. "Elizabeth Lane'i bağlar mısınız?"

Neyse bu sefer talihim yaver gitti. Betty, evdeydi. Kumbaraya yirmi sent atıp konuşmaya başladım. "Merhaba Betty," Yalnız polis genç kadınla ahbap olduğumu biliyordu. Santraldan konuşmamı dinleyebilirlerdi. Buna pek imkân vermiyordum ama dikkatli olmam gerekmekteydi. "Kusura bakma, yetişemedim, yoksa gelip gece pencerenin altında uluyacaktım."

İçini çektiğini duydum. Sonra, "Shell." diye haykırdı. "Shell! "

Biri dinliyorsa hapı yutmuştum tabii. Ama ben Amerika'daki binlerce Shell'den biri de olabilirdim.

Hemen durumu düzeltmeğe çalıştım. "Ben Shelly Winters'im."

Onun aldırdığı bile yoktu. "Shell, nasılsın? Sana bir şey yapmadılar ya...Shell...."

-"Beni dinle yavrum. Yerin kulağı vardır. Ona göre konuş."

Aklı başına geldi tabii. "Pek alâ, seni dinliyorum.İstersen çıkıp başka bir yerden telefon edeyim. Her halde onu dinlemezler.Hem santral memurları çok. dürüsttür. Yalnız benim evimdeki aparey de bir şey olabilir." Ona numaramı verip hemen beni aramasını tenbih ettim.

Başımı kulübeden çıkarıp ihtiyar adama seslendim. "Yiyecek bir şey bulunur mu burada."

Etraf karanlık olduğu için yüzümü pek seçemiyordu. "Sıcak bir şey bulamazsınız, ama isterseniz sandöviç var."

-"Pek alâ arabaya on iki sandöviçle 2 paket sigara, bir kaç şişe de içecek bir şeyler koy." O sırada telefon çaldı.

-"Shell, nasılsın? Sen...."

-"Her halde Blake'i öldürüpöldürmediğimi merak ediyorsun yavrum.Evet, onu ben öldürdüm. Fakat serseri durup dururken üstüme ateş etti.Çaresiz tabancama davrandım. Blake, Carver, Thurmond, Norris'le iş birliği yapıyorlar. Yani Polis Müdürü gangsterlerin adamı. Bunu anladığımı hissettikleri için beni temizlemeğe kalktılar. Thurmond, iki adamını yollayarak beni susturmak istedi .Ama onlar beni temizliyemedi.Kurşunları boşa gitti. Benim kurşunum isabet etmiş. Hepsi bu kadar. Ama kimsenin bana inanmıyacağını biliyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Nihayet Betty, "Ben sana inanıyorum, Shell," diye mırıldandı. "Şimdi ne yapacaksın?"

-"Orasını ben de bilmiyorum. Belki bir şey-

ler öğrenmişsindir diye seni aradım. Yani beni bu durumdan kurtaracak bir şey duymuş olabilirsin."

-"Çok müteessirim Shell. Seni son gördüğümden beri bir şey duymadım. Peki, bu iş nasıl oldu, Shell?"

Kendisine bütün bildiklerimi, olanları ve tahminlerimi anlattım."Hepsi bundan ibaret.Fakat anlattıklarımı basmana imkân yok. Zira o takdirde benimle temas halinde olduğunu anlarlar. Sen de ben de gürültüye gideriz."

İçini çekti. "Haklısın Shell. Fakat anlattıkların çok korkunç. Böyle bir şeyi insanın aklı almıyor."

-"Doğru. Zaten on bin polis beni yakalamak için uğraşıyor ya. Beni dinle. Lilith Manning'le fazla konuşmağa vakit bulamadım.Fakat o Dorothy Craig'e gideceğini söyledi. Bilmem gidebildi mi. Kadın beni kurtarmak için şahitlik edeceğini söyledi. Fakat Lilith'in nereye gittiğini bilmiyorum. Craig'in evine telefon ettim. Ses seda çıkmadı. Sen Dorothy Craig denilen kadını tanıyor musun?"

-"Evet, onunla tanışmıştım. Fakat hakkında bir şey bilmiyorum. Bir hayli cazip bir esmer. Neyle geçindiği de belli değil. Hani şu gezip eğlenen tiplerden. Ama istersen o kadınla temas ederim.Miss Manning'e bir şey mi olduğunu sanıyorsun?"

-"Bilmiyorum. Thurmond veya Carver onu yakalarsa her şey olabilir. Bu işi tahkik edeceksen dikkatli ol. Senden şüphelenmelerini istemem. Zira bu serseriler can yakmaktan pek hoşlanıyorlar."

-"Sana yardım etmeği çok istiyorum, Shell. Fakat aynı zamanda bu fevkalâde bir haber.İşi halledersen bunu hemen basarız."

-"İşi halledemediğin takdirde de o güzel

alnının ortasına bir delik açarlar Betty. Şehirde Lilith ve senden başka güvenebileceğim kimse yok, yavrum. Lilith'i de bulamadım."

-"Yani Miss Manning'i bulsaydın beni aramıyacak mıydın?"

-"Bunu demek istemedim, Betty. Daha sonra şehire döneceğim fakat durumu anlamadan hareket etmek istemiyorum. Sana tekrar telefon etmezsem beni temizlediklerini anlarsın. Hiç olmazsa işin iç yüzünü bilirsin."

Sözümü kesecek oldu ama vazgeçti.

-"İşte böyle yavrum."

-"Shell, beni dinle. Şehire dönünce benim evime gel. Saklanacağın bir yer lâzım. Elini kolunu sallıyarak sokaklarda dolaşamazsın."

-"Olmaz, Betty. Seni de öldürmelerini istemem. Belki de apartmanın civarına bir polis dikmişlerdir bile."

-"O halde başka bir yerde buluşuruz."

İki dakika kadar münakaşa ettik. Nihayet ona Lenny'nin lokantasında bulaşabileceğimizi söyledim. Biraz daha konuştuk. Betty, istediğim bir şey olup olmadığını sordu. Yarı şaka yarı ciddi lüzumlu şeyleri sayıp döktüm.

Güldü. "Saç boyasıyla traş makinesini getirebilirim. Daha doğrusu tankla Aleaddin'in sihirli lâmbası hariç her şeyi getirebilirim."

-"O halde onları bırak. Hattâ istersen hepsini unut."

-"Olmaz, ne zaman geleceksin?"

-"Yarın gece... Dokuzda. Şu ara şehirdeki polisler beni bulabilmek için didiniyorlar. Belki yarın akşama kadar biraz yorulurlar. Neyse şehire girmeğe muvaffak olursam saat dokuzda Lenny'nin lokantasında buluşuruz."

-"Shell.."

-"Ne var?"

-"Ben...Şey...Dikkatli ol."

-"Tabii." Telefonu kapattım. Dorothy Craig'i bir kere daha aradım ama ses seda çıkmadı. Benzincinin parasını verip oradan ayrıldım ve ağaçların arasındaki yuvama dönerek, yattım.

O O

O

Kendi kendime küfrederek, frenyaptım.Direksiyonu kırarak geri dönüp geldiğim istikamete gittim. Zira bu yolu da kapatmışlardı. Seacliff'in yedi kilometre kadar dışındaydım. Şimdiye kadar rastladığım ikinci kapalı yoldu bu. Saat sekize geliyordu ve ben bir hayli endişeliydim.

Bir gece evvel hiç bir hadise olmamıştı. Gündüz de öyle. Yalnız o yavan sandöviçleri yemekten sıkılmıştım. Ama epeyi uyuyup dinlenmiştim doğrusu. Fakat ortalarına manialar yerleştirilmiş yollardan birinde polislerle karşılaştığım takdirde bir çok şey olabilirdi. Bir kilometre kadar gittikten sonra durup civardaki yolları hatırlamaya çalıştım. Nihayet sol tarafta arızalı bir toprak yol olduğu aklıma geldi. Her halde polisler bu yolu kapatmayı düşünmemişlerdi.

Neyse bu yoldaki kimseye rastlamadım. Fakat arabayı hızla süremiyordum.Şehire girdiğim zaman saat tam ondu. Kimse de beni durdurmaya kalkışmamıştı. Betty'e dokuzda buluşmamızı söylemiştim. Acaba genç kadın beni beklemekten vazgeçip gitmiş miydi?

Lenny'nin lokantasının beş blok gerisinde arabayı durdurdum. Cadillac'ın kayıt kâğıdını çıkarıp kanepenin altına gizledim. Sonra arabayı sağ taraftaki ışıklı park yerine soktum.Adımın Bill Brown olduğunu söyliyerek, parkbekçisinin doldurduğu makbuzu aldım. Belki bir saat belki de iki

gün sonra geri döneceğimi anlatıp oradan ayrıldım.

Caddede yürürken ayaklarımda nasır varmış gibi geliyordu bana. Zira her adım bana azap vermekteydi. Bir taraftan da terliyordum.Lenny'nin lokantasına gelene kadar gömleğim sırılsıklam kesildi.

Dışarıda durup loş lokantaya bir göz attım.Altı masada mumlar yanıyordu.Galiba bir çift de yemek yemekteydi. Duvarın dibindeki bölmeleri göremiyordum.Onun için içerde kaç kişi olduğunu tahmin etmem imkânsızdı.

Lokantaya girmek beni hiç de memnun etmiyecekti. Betty, bekliyorsa mesele yoktu. Fakat Carver'in veya Norris'in arkadaşlarına rastlamam da ihtimal dahilindeydi; Daha çorba ısmarlamadan temizleyiverirlerdi beni. Şapkam başımdaydı. 38'lik de cebimde. Hem tabancayı sıkı sıkı tutuyordum.Acı acı yutkunup kapıyı açtım ve içeriye girdim.

ONİKİNCİ BÖLÜM

Bir müddet kapının ağzında durdum ama bir şey olmadı. Kimse beni vurmağa kalkmadı. Kafama tabak filân da atmadılar. Masaların arasından geçip ilerledim ve bölmelere bir göz attım fakat Betty ortalarda yoktu.

Son bölmede durup lokantanın ön tarafına baktım. O sırada kapı açılarak biri içeriye girdi ve bana doğru yürüdü. Betty'di o. Lokanta çok loştu. Genç kadın gözlerini kısarak beni süzdükten sonra yanıma sokulup kollarını boynuma doladı. Ama utanmış olacak ki birdenbire geri çekildi

Nefes nefese, "Neredeydin?" diye sordu. "O kadar üzüldüm ki neredeyse kalbim duracaktı." Elimi tutup beni bölmelerden birine çekti. "Bu rada oturup beklemek beni mahvetti. Arada sırada dışarı çıkıp yola bakıyordum. Senin içeriye girdiğini gördüm. Fakat o kadar heyecanlıydım ki seni tanıyamadım bile."

Gülümsedim. "Artık şüphen kalmasın.İşte karşındayım. Sen fevkalâde bir kadınsın Betty. Çok teşekkür ederim. Başına bir şey gelmedi ya?"

-"Hayır, ya sen. Neden bu kadar geç kaldın? Bir ara seni yakaladıklarını sandım."

-"Hayır, sadece hızımı kestiler. Yolları kapatmışlar. Yalnız benimle gözükmenin hayatına mal olabileceğini biliyor musun sen?"

-"Olabilir. Benim hayatım başkalarına alakadar etmez. Sana anlatacaklarım var, Shell."

Elini dudaklarına götürdü. "Sana nasıl hitap edeyim?"

-"Budala diyebilirsin."

-"Sululuk etme."

-"Ay, benim şaka ettiğimi mi sanıyorsun? Bütün bunlara sebep kafasızlığım. Neyse bunu bırakalım.Peynirli sandöviç yemekten canıma okundu. Şöyle lezzetli bir şeyler ısmarlıyalım.Yemeğimizi yerken sen de olanları bana anlatırsın."

İkimiz de biftek ve kızarmış patates ısmarladık. Betty, beni süzerek, "Sende kanundan kaçan bir adam hali var," dedi.

-"Doğru." Sakalım uzamıştı. Gömlek değiştirmemiştim.Üstelik elbiselerimleuyumuştum.Her halde leş gibi bir şeydim.

Genç kadın, yanındaki büyük pakedi işaret etti."İstediklerini getirdim."

-"Teşekkür ederim, yavrum. Haydi anlat bakalım.Polisler nasıl bir yalan uydurdular bu sefer?"

Genç kadın biraz tereddüt ettikten sonra bana bir gazete uzattı. "İşte bugünkü Star.Senin aleyhinde bir yazı yazmak zorunda kaldığım için kusura bakma. Zira bunu yapmasaydım ya kovulacaktım ya Thurmond ve adamları seninle konuştuğumu anlıyacaklardı." Kaşlarını çattı. "Dün Seaco hakkında bir yazı hazırladım.O da çöp sepetine atıldı tabii."

-"Yine Josephson mu işe karıştı?"

-"Evet, bu adamın Seaco veya Norris hakkında yazı yazılmaması hususunda ısrarına bir türlü manâ veremedim.Yazı İşleri Müdürü Harry, bu tip yazıları önce patrona göstermemi söyledi."

-"Demek Josephson da onların tarafını tutuyor. Onunla biraz meşgûl olmam gerekecek galiba."

Gazetenin baş sahifesine bir göz attım.

'BİR POLİSİ ÖLDÜREN HUSUSİ HAFİYE KAÇTI' Yazıyı okudum. Hakkımda türlü türlü şeyler yazılmıştı. Yalnız son cümle dikkatimi çekti. Polis Müdürü, Carver'le Blake'i beni yakalamaları için göndermişti. Zira benim Emlâkçi Emmett Dane'i öldürmüş olduğum anlaşılmıştı.

Bu sefer iyice aptallaşmıştım tabii. Gazeteyi bırakıp hayretle Betty'i süzdüm. "Ne.. Yani Emmett'i ben mi öldürmüşüm?"

Betty başını salladı. "Polis Müdürü öyle söyledi. Ben de ondan duyduklarımı olduğu gibi yazdım."

Bir küfür savurdum. "Peki, Dane'in intihar ettiğini söyledikten sonra benim katil olduğumu nasıl iddia edebilir?"

-"Yazımın hepsini okumamışsın anlaşılan. Thurmond, başlangıçtan beri senden şüpheleniyormuş fakat tahkikatı tamamlamak için gazeteye Dane'in intihar ettiğini bildirmiş. Böylece senin kurtulduğunu sanmanı ve kendini ele verecek bir şey yapmanı bekliyormuş."

-"Fakat Dane'i öldürmem için bir sebep yok ki.. Ben neden durup dururken cinayet işliyeyim yani?"

-"Şu yazıyı başından sonuna kadar oku."

Betty'nin dediğini yaptım. Carver'in istedikleri takdirde sebep bulabileceklerini söylemesini hatırladım. Namussuz, her halde daha evvelden beni elektrikli sandalyeye oturtmak için hazırlık yapmıştı. Ben, bir kaç sene evvel Dane'in hesabına çalışmış ve bir katil yakalamıştım. William Yonty adındaki katil San Quantin'de müebbed hapise mahkûm olmuştu. Yazıda bundan bahsolunuyor ve Dane'le benim birleşip suçsuz bir insanı mahkûm ettirdiğimiz anlatılıyordu. Yani bu hesaba göre Dane'le ben suç orağıydık ve kim bilir daha hangi kirli işlere karışmıştık. Bilinmeyen bir

sebepten dolayı ben Dane'e kızmıştım ve onun beni ele vereceğini düşünerek harekete geçmiştim. Yani Dane'i temizleyip eski suç ortağımı ve iç yüzünü bilen birini ortadan kaldırmıştım.Bunlar açık açık yazılmamıştı tabii. Fakat bir takım imalardan bu anlaşılıyordu. Polis Müdürü, tahkikata devam ettiğini ve kirli işlerime dair elinde bir sürü delil olduğunu da söylemişti.

O sırada biftekler geldi. Yazıyı okuduktan sonra iştahım kaçmıştı ama yediğim sandöviçleri hatırlıyarak çatala bıçağa sarıldım.

Bir taraftan da bu acaip işi düşünüyordum. Bir polisi öldürdüğüm biliniyordu. Fakat kimse benim kirli işlere karıştığımı iddia edemezdi. Yalnız Thurmond'un eline geçirdiğim takdirdekendimi müdafaaya zaman bulamadan bir kurşunla geberip gidecektim.Ondan sonra da Polis Müdürü, 'Kaçarken vuruldu' diye beyanat verecekti.

Betty, "Bugünepeyi iş gördüm." dedi. "Bir ara aklıma bir şey geldi. Mühim bir şey değil ama işine yarayabilir."

-"Söyle."

-"Şu Lilith Manning Vakfı...Bugün Miss Manning'in annesinin vaziyetnamesine baktım. Kadın o vakıftan başka malının büyük kısmını Seacliff'lilere bırakmış."

-"Biliyorum.Umumi plâj...."

-"Tamam. Yalnız kadın malını belediyeye bırakırken bazı şartlar koşmuş.Bıraktığı şeyler istediği şekilde idare edilmediği takdirde bunların da Lilith Manning Vakfına geçeceğini bildirmiş."

-"Peki şartlar neymiş?"

-"Sahilde hiç bir bina yapılmıyacakmış. Hattâ sandöviç satan dükkânlara, barlara ve lokantalara bile müsaade etmemiş.Yâni sahilin şehirliler tarafından kullanılmasını herkesin bedava güneşlenip denize girmesini arzu etmiş. Halbuki

iki ay evvel Belediye orada sandöviç ve alkolsüz içkiler satılması için iki dükkân yapılmasına müsaade etti. Bunlardan biri yapıldı ve çalışmaya başladı bile."

-"Bu o kadar mühim değil ama kadının vasiyetnamesindeki şartlara aykırı.Bu hesaba göre sahildeki arazinin Manning Vafkına geçmesi icap eder."

-"Öyle olması lâzım. Bir avukatla konuştum. Haklı olduğumu söyledi. Avukat da vasiyetnamede böyle bir madde olduğunu unutmuş. Zaten senelerden beri kimes Manning'lerle ilgilenmemiş. Zannedersem kimse kadının vasiyetnamesindeki şartları hatırlamıyor."

Başımı salladım. Bir çok şeyi bir arada düşünmem gerekiyor. Tekrar Star'a bir göz attım. "Şimdi beni bu uydurma hikâye endişelendiriyor. Polis Müdürüyle dostları beni bir köşeye sıkıştırdılar. Sadece gösterdikleri sebep pek sudan. Yani buna kolay kolay kimse inanmaz."

Betty, dudağını ısırdı. "Sandığın gibi değil. Daha mühim bir sebep var. Nihayet Emmett'in vasiyetnamesinin bir kısmını öğrenmeye muvaffak oldum. Polis Müdürü de bu vasiyetnameyi görmüş zaten."

-"Demek Emmett bir vasiyetname bırakmış? Bunun faydası olur sanırım Betty."

-"Yanılıyorsun?"

-"Her halde adam parasını ve emlâkini eski karısıyla çocuğuna bırakmıştır."

Genç kadının yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti. "Karısıyla kızına para bırakmış.Eviyle şehrin güneyindeki elli bin dolarlık arazisini de.." Susup dudağını ısırdı.

Ağzım açık kaldı. "Dur..Dur..Bu imkânsız. Yâni Emmett'in..."

-"Evet, sana bırakmış, Shell. Her halde

Thurmond, cinayeti para için işlediğini iddia edecek. Daha bitmedi. Emmett epeyi zenginmiş. Emlâkı ve bankadaki parasını düşünecek olursan..." Yutkunarak yüzüme baktı. "Emmett'in serveti bir buçuk milyon dolardan fazlaymış. Kendisi geri kalan bütün malını ve sahildeki arazisini Dorothy Craig'e bırakmış.

Yüzüne baka kaldım. "Bu...Bu ne demek? Ne biçim iş bu?"

-"Thurmond , Dane'in avukatı ve Miss Craig'le konuştum.Vaziyet böyle..."

Uzun bir sessizlik oldu. Nihayet, "Bana kalırsa o vasiyetname sahtedir," dedim. "Dane'in Craig adındaki kadını tanımadığına yemin edebilirim. Zavallı Emmett ölmeden evvel bana boşandığı karısıyla kızından bahsetti." Fena halde sinirlenmiştim. "Hem bu hesaba göre Dorothy Craig denilen kadının da Norris'in ahbabı olması lâzım. Peki Lilith? Craig, Norris'le ahbapsa polislerle de arası iyi demektir.Genç kadınla konuşurken Lilith'den bahsettin mi?"

-"Evet, Lilith Manning'i tanıyıp tanımadığını sordum. Nedense epeyi şaşırdı. Sonra Miss Manning'i tanıdığını itiraf etti. Ama anlattığına göre Miss Manning'i uzun zamandanberi görmemiş o."

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Zavallı Lilith, saklanacak bir yer ararken gangsterlerin eline düşmüştü galiba. Belki de şu anda kendisi bir yere gömülmüştü bile. Yerimden kalkıp lokantanın arka tarafındaki telefona gittim. Dorothy Craig'in numarasını buldum.

Telefon bir kaç defa çaldı ve sonra tatlı bir ses, "Alo," dedi.

-"Miss Craig?"

Cevap vermedi. Fakat onun nefes aldığını duyuyordum. Nihayet, "O....O.." diye kekeledi.

"Burada değil. Kim arıyor?"

Bu vaziyete bir manâ verememiştim. Birdenbire aklım başıma geldi.

Telefondaki kadın Lilith olabilirdi. O takdirde de kendisiyle konuşan şahıslara ismini vermek istemezdi tabii. Hemen kararımı verdim. "Ben Shell Scott."

Derin bir nefes aldı. "Shell...Shell...Ben Lilith. Ne kadar korktum bilsen."

-"Ben de öyle, güzelim. Senin hesabına epeyi ter döktüm."

-"Shell, neredesin sen?"

-"Şimdi bunu bırak beni dinle. Dorothy Craig orada mı?"

-"Hayır, sokağa çıktı. Biraz sonra dönecek."

-"Sen ne zamandan beri o kadının yanındasın, Lilith? Dün gece telefon ettim fakat kimse çıkmadı. Aklıma türlü türlü ihtimaller geldi. Seni yakalamış olduklarını düşündüm."

-"Ben buraya geleli bir saat oldu." diye cevap verdi. "Gece kumsalda yattım. Gündüz olunca da ağaçların arasında gizlendim. Zira kimseye görünmek istemiyordum. Bu gece usulca şehire girip Dorothy'i buldum. Neyse karnımı doyurup bir banyo yaptım."

-"Peki Dorothy seni nasıl karşıladı? Seni gördüğüne memnun oldu mu?"

-"Tabii. O benim eski arkadaşım."

-"Fakat seni gördükten bir saat sonra sokağa çıkmış."

-"Evet, bir işi vardı. Neredeyse döner."

-"Beni dikkatle dinle Lilith," diye mırıldandım. "Hemen giyin ve o evden çık. Her halde benim deli olduğumu sanıyorsun. Fakat vaziyet hiç de zannettiğin gibi değil. Craig denilen kadınla arkadaşlık etmene imkân yok. Zira o kadın Norris'le

Carver'in ahbabı. Biliyorsun polis seni arıyor. Belki de kadın seni ele vermek için onları bulmaya gitti. Hemen oradan çıkmazsan seni temizliyecekler. Dorothy Craig nereye gittiğini söyledi mi?"

-"Şey..Şey..Evet, köşedeki dükkâna kadar gitti."

-"Bir saat evvel ha. Köşedeki dükkâna gidip gelmek bu kadar uzun sürer mi Lilith?"

Korkmaya başlamıştı. Zira sesi titriyordu. "Ne yapacağım...Nereye gideceğim şimdi? Shell, sen neredesin? Gelip seni bulayım.Birlikte saklanırız."

-"Ben Lanny'nin lokantasındayım. Dokuzuncu sokağın köşesinde bir lokanta. Hemen giyin ve gel. Ben bekliyeceğim. Yalnız çok dikkatli ol. Kimseye gözükmemelisin."

-"Üzülme Shell, hemen geleceğim." Telefon kapandı. Ben de yerime döndüm.

Betty, "Ne oldu?" diye sordu.

-"Lilith'e telefon ettim. Buraya gelecek. Talihi yardım ederse tabii. İnşallah zavallıyı yakalamazlar." Sinirlerim fena halde gerilmişti. Yerimde zor oturuyordum.

Betty, kafamdan geçenleri anlamış gibi, "Sen çok sinirlisin," diye mırıldandı. "En iyisi bir içki iç. Hem kendini toplarsın. Hem cesaretin artar."

Haklıydı.Garsonu çağırıp buzlu viski istedim. Betty, içkim gelene kadar sesini çıkarmadı. Ben bir kaç yudum içtikten sonra sordu. "Peki Lilith, o kadın hakkında bir şey söylemedi mi?"

-"Dorothy Craig, evde değilmiş. Köşeye kadar gideceğini söyleyip çıkmış ve bir daha dönmemiş." İçim içimi yiyordu. Lilith'e bir şey olduğu takdirde kendimi affetmiyecektim."Lilith'in durumdan haberi yoktu tabii. Arkadaşının yanına

sığındığı için hayatından memnundu. İşi anlatınca ödü patladı zavallının. Her halde Craig denilen kadın da neredeyse evine dönecektir.Allah vere Lilith'i yakalamasa..."

-"Haklısın...."

Tabağımdaki yemek soğumuştu. Ama ben de yemek düşünecek hal yoktu. Bir an evvel Lilith'in gelmesi için dua ediyordum.Genç kadını gördükten sonra içim rahat edecekti.Ondan sonra plan yapar ve nereye gizleneceğimizi konuşurduk.

Betty, bifteği bitirerek kalktı.Ellerini yıkayacağını söyliyerek yanımdan ayrıldı. Ben de tabağımı itip bir sigara yaktım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Lilith'e üzülüyordum ama bu arada Betty'i de unutmamıştım.Onun da başı benim yüzümden belâya girebilirdi.Halbuki Betty de beni düşünerek üzülmekteydi.

Saatime bir göz attım. Lilith'e telefon edeli on dakika olmuştu.Genç kadının şimdiye kadar gelmesi icap etmez miydi. Belki de ber boşuna telâşlanıyordum. Zira bir taksi bulup şehrin göbeğine gelene kadar her halde on beş, yirmi dakika geçerdi.Acaba Lilith vaktinde evden çıkabilmiş miydi? Yoksa Dorothy Craig ve arkadaşları kadını yakalamışlar mıydı?

Gözlerim de kapıdaydı tabii. Bu ara kendi derdimi unutmuştum. Sigaramı tablayabastırdığım sırada kapı açıldı.Gözlerime inanmadığım bir an. Lilith gelmişti.

Yerimden fırlayıp bölmeden çıktım.O da koşarcasına bana yaklaştı. Titrek bir sesle, "Shell," diyebildi. "Shell." Elleri buz gibiydi ve gözleri korkudan büyümüştü.

-"Sakin ol, Lilith! Allaha şükürler olsun! O kadına yakalanmadın. Yoksa yanmıştık. Biz..."

Sözlerimi duymamış gibi yüzüme bakıyordu. "Shell...Shell...Galiba beni takip ettiler. Fakat

emin değilim. Belki de korkudan öyle geldi bana. Ne olur benimle gel. Dışarıya çıkalım. Takip edilip edilmediğimi anlamak istiyorum."

Ellerime yapışmış beni sürüklemeğe çalışıyordu. Bir taraftan da yalvarmaktaydı. Zavallı ne yapacağını şaşırmıştı galiba. Merakla, "Dışarıda mı?" dedim. Sözümü bitirmeğe vakit bulamadım. Zira Lilith'in yüzü allak bullak oldu. Gözleri yuvalarından uğramıştı sanki. Arkamda bir yere bakıyordu. Birdenbire ellerimi bırakarak, kapıya doğru koştu. Ben de başımı çevirip arkaya baktım.Betty, birkaç adım geride duruyordu.Ortalıkta başka kimse yoktu. Yalnız Betty'nin yüzünde de tuhaf bir ifade belirmişti.

Betty, yanıma yaklaştı ve birlikte kapıdan çıkan Lilith'e baktık. Hayretle, "Kuzum Lilith'e ne oldu böyle?" dedim.

-"Kime..?Kime...?"

-"Lilith'e..Lilith Manning'i kasdediyorum. Biraz evvel gördüğün kadını kasdediyorum."

Betty, "Saçmalama," diye cevap verdi. "Lilith değildi o. Dorothy Craig'di o kadın."

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aptal aptal Betty'e baktım. Kafam bu işi almamıştı. Nasıl olurdu. "Hayır yavrum, hayır, sen yanılıyorsun. O...."

Betty, beni konuşturmadı. Birdenbire sesi sertleşmişti. "O kadının Dorothy Craig olduğunu biliyorum. Kendisiyle daha bugün Dane'in vasiyetnamesini konuştum."

-"Fakat Dorothy Craig'in esmer olduğunu söylemiştin."

-"Doğru. Her halde başına sarı bir saç taktı. Veya aslında sarışın. Yani...."

-"Ama nasıl olur.."

-"Beni dinle Shell. O kadın Lilith Manning'e hiç benzemiyor. Ben iki, üç defa Lilith Manning'le mülâkat yaptım. Seneler evvel..."

Sersemliğim geçmemişti. Bu hadise beni allak bullak etmişti. Betty'nin sözlerini bile doğru dürüst anlıyamamıştım. "Beni dışarıya çıkarmak istiyordu o...Neden beni dışarıya çağırdı acaba?" Birdenbire aklım başıma geldi. "Beni dışarıya çıkartmak istiyordu. Zira ahbaplarının beni sokakta temizlemeleri daha kolay olacaktı. Her halde kadın buraya Norris'in adamlarıyla geldi."

Cebimden 38'liğimi çekerek Betty'i lokantanın arka tarafına ittim. "Çabuk! Çabuk! Buradan çıkmalıyız!"

Betty, bölmeden pakedini kapıp koşmağa başladı. Ben de peşinden gittim. Birdenbire hakikati anlamıştım. Ben Norris'in polislerle birlikte

çalıştığını ve şehiri ele geçirmeğe yeltendiğini sanmıştım. Budalalık etmiştim. Böyle cür'etkâr bir işi Norris çeviremezdi. Asıl patron başkasıydı. Boşuna Norris'i kovalamıştım. Bizi bu müşkül duruma düşüren Norris değildi. Heyecanımdan neredeyse yere kapaklanacaktım. Artık patronun kim olduğunu biliyordum. Emmett Dane'i öldürten ve beni temizlemeye çalışan adam Clyde Barondan başkası değildi.

Ama şimdi bunları düşünmenin sırası mıydı ya. Betty, tuvaletin kapısını açtığı sırada arkama baktım. Lokantanın kapısı açılarak iri yarı iki adam içeriye girdi. Betty'i iterek içeriye daldım ve kapıyı kapattım.

Elimle duvarı işaret ettim. "Pencereden çıkacağız. O tarafta kimse olduğunu sanmıyorum. Çabuk ol!"

Betty, buzlu camı açarak tuvalete basarak elindeki pakedi dışarıya attı. Sonra kendisini yukarıya çekmeğe çalıştı. Ben kapının yanında duruyordum. Kapıyı kilitlemiştim ama yine de dikkat etmek zorundaydım. Zira beni götürmeğe gelen serseriler artık Betty'nin yanımda olduğunu biliyorlardı.

Betty, mırıldandı. "Bana yardım et."

Dayanamıyarak, gülümsedim. Fevkalâde bir manzaraydı bu. Genç kadın yarı beline kadar dışarıya sarkmıştı. Bacakları havaya kalkmış etekleri açılmıştı. Bu ara hiç de öyle mahçup değildi. Kendimi topladım. Betty'i seyretmenin sırası değildi doğrusu. Yanına sokulup sol elimle bacağını tuttum. O sırada biri kapıyı omuzlayarak, kırdı.

Elinde tabancası olan serserinin yüzü tıpkı beygire benziyordu. Bu aç beygire Norris'in otelinde tesadüf etmiştim. Fakat kendisiyle konuşmak şerefine erişememiştim. Maalesef o fırsatı yine kaçırdım. Zira serseri tabancasını kaldırdığı

sırada Colt'un tetiğine asıldım. Çok yakınımda olduğu için yüzüne ve boynuna saplanan 38'liklerin sesini ben bile duydum.Alnında bir, boynunda ve göğsünde de iki delik peydah olmuştu.Evet, beygirle hiç bir zaman ahbaplık edemiyecektim. Tabanca sesi küçük tuvalette korkunç akisler yapmıştı.Adam yere yığılınca arkasındaki serserinin yana zıpladığını fark ettim.Lokantada bir kadın tiz bir sesle haykırmağa başladı.Bir adam bağırdı. Betty, halâ pencerede didiniyordu. Dönüp iki elimle kalçasından ittim.Çığlık atacak olduysa da sesi birdenbire kesildi.Zira arka avluya düşmüştü. Ben de peşinden atladım.Balıklama atladım dersem yalan olmaz. Betty, ayağa kalkmıştı.

-"Koş!" diye bağırdım."Koş!"

Ben de onu takip edecektim ama küçük bir işim vardı. Lilith veya asıl adıyla Dorothy Craig, benim lokantada yalnız olduğumu sanmıştı. Onun için beni kandırıp sokağa çıkaracağını ve hemencecik temizleteceğini farzetmişti. Her halde iki serserinin beni haklıyacağına kaniydi.At suratlıyı öldürmüştüm ama onun arkadaşı sağdı. Peşimize de takılabilirdi.Herşeyden evvel onu saf dışı etmeliydim. Zira Betty'nin başına bir şey gelmesini istemiyordum. Ölmek de istemiyordum tabii.

Alçak pencerenin yanında bekledim. Beygir suratlı serseri yere yıkılalı bir dakika bile olmamıştı.Arkadaşının kapıdan içeriye girmesini arzu etmekteydim. Talihim varmış. Biri yerdeki serseriyi ayağıyla iterek içeriye girdi. Zimmermann'dı o.

Onu görünce gözlerim parladı. Anlaşılan Baron birini öldürteceği zaman Zimmermann'ı çağırıyordu. Zimmermann, teşkilâtın cellâdıydı demek. Bu yakışıklı genç adamı görmek beni memnun etmişti. Zira bir daha onunlakarşılaşamıyacağım-

dan korkuyordum.Hem elinde bir tabanca olması beni daha sevindirdi. Böylece işim kolaylaşacaktı.

Zimmermann, tuvalete girdiği sırada elimi pencereden uzattım. Başını kaldırınca 38'liğimi gördü. Tabancasını kaldırdığı sırada da göz göze geldik. Hayatta son gördüğü şey de benim gözlerim oldu zaten.

Dönüp koşmaya başladım. 38'liğin o meş'um sesi kulaklarımdan gitmiyordu. Hızla avludan geçerek yandaki sokağa çıktım. Betty, bir köşeye büzülmüş beni bekliyordu.Kolundan tuttum ve koymaya devam ettik. Nihayet sokakta bir araba görerek, durdum.

-"Bir dakika, yavrum." Arabaya sokularak elimi kapının tokmağına attım. Talihim varmış. Kapı açılıverdi. Hemen direksiyona geçtim. "Bin Betty!" Sesini çıkarmadan itaat etti.

Kontak tellerini çekerek kopardım ve birbirine bağladım. Bir kaç saniye sonra yoldaydık. Betty, "Arabayı çalman doğru mu?" diye sordu.

-"Doğru değil yavrum. Fakat ölmektense bunu yapmayı tercih ettim."

İki kilometre kadar gittikten sonra köhne bir motelin önüne geldik.Büyük bahçe kapısının üstünde neonlu bir tabela vardı. 'PLAZA MOTELİ'.

Arabayı durdurup pakedimi çıkardım. Betty'e bir sigara verdim. Bir tane de ben yaktım.Uzaktan siren sesleri aksediyordu.Genç kadının sigarayı tutan parmakları, daha doğrusu eli titriyordu.

-"Beni dinle, Betty, başımız belâda. Bunu daha sonra uzun uzun anlatacağım.Dorothy Craig denilen sarışın beni temizlemek için bu oyunu tertipledi. Bu kadarını sen de biliyorsun. Kadın bu arada seni gördü. Her halde bana yardım ettiğini de anladı. Sevgili dostlarından ikisinin geberdiğini de öğrendi tabii. Yani uzun lâfın kısası seni

da sağ bırakmak istemiyeceklerdir."

Betty, göğüs geçirdi ama ağzını açıp bir şey söylemedi.

Ben de düşünmeye başlamıştım. Serseriler, Dorothy Craig'i Lilith Manning'in yerine geçirmekle tehlikeli bir iş yaptıklarını anlamamışlar mıydı? Ama sonra durumu anladım. Emmett Dane'i kandırmak için Lilith Manning'i ortaya çıkarmaları icap etmişti.Emmett, bana Lilith'le bir kaç gün evvel tanıştığını ve o zamana kadar genç kadını görmediğini söylemişti. Her halde hakiki Lilith Manning, Avrupa'da veya Havai gibi bir yerdeydi. Seacliff'de olanları duymamıştı tabii.

Baron, bu numarayı Emmett'i kandırmak için düşünmüştü.Emmett Dane'de senelerdenberi tanıdığı bir arkadaşından şüphelenmemişti.Ben bile Baron'dan şüphelenmemiştim. Yalnız ben ortaya çıkınca Baron'un işi biraz güçleşmişti tabii. Şehirden ayrılmam için Norris ve polisler beni ikna etmeğe çalışmışlardı. Seacliff'den uzaklaşsaydım her şey yoluna girecekti. Bana çok israr etmişlerdi ve bunun sebebini tam manâsıyla anlıyamamıştım. Fakat şimdi her şey ortaya çıkmıştı.

Bu arada başka şeyleri de hatırladım.Biz, Lilith Manning'in evine hiç girmemiştik. İlk iki sefer havuzun yanında oturmuştum. Üçüncü sefer de terasta konuşmuştuk. Ben polislerin durumu anlamadıklarını sanırken onlar beni temizlemek için Lilith Manning'in evinin önünegelmişlerdi. Ben polislerin işi farkeden bir şahitten korktuklarını sanmıştım. Halbuki bizim şahit serserilerin samimi dostuydu.

Yalnız Dorothy Craig, ölmemi istememişti sanırım. Kadın verandada otururken birlikte şehri terk etmemiz için az mı dil dökmüştü.Belki de beni gözünün önünde öldürmelerini arzu etmemişti. Veya o kan görmekten hoşlanmıyordu. Do-

rothy, o ara ihtirasa kapıldığı için böyle hareket etmiş olabilirdi. Evden uzaklaşırken bana küfür etmekle yetinmişti. Tehlikeyi haber vermeğe kalkışmamıştı. Neden Cadillac'a binip benimle vak'a mahallinden uzaklaşmadığını da anlıyordum şimdi. Dorothy, korkuya kapılmış gibi hareketederek beni de oyalamıştı. Polislerin eline geçmem için elinden geleni yapmıştı.

İçimi çektim. Ağır bir darbeydi bu. Zira Blake'i isteyerek öldürmediğimi ispat etmem imkânsızdı. Zira bir görgü şahidi yoktu artık.

Thurmond, Baron'a telefon edince oyunun ikinci kısmı da başlamıştı.Baron kafasını sür'atle çalıştıran bir tipti. Benim hapise atılmamın doğru olmıyacağını düşünmüştü.Fakat bir an evvel öldürülmemi de istiyordu.Hele bir gece evvel Zimmermann'ı da gördüğümü de öğrendikten sonra bu hususta kat'i kararını vermişti. Bu yüzden bana Lilith'i görmemi söylemişti.Manning malikânesinin boş olduğunu biliyordu o. Beni kolaylıkla orada temizleteceğini ummuştu. Lilith'in benigörmek istediğini belirterek beni tuzağa düşürmüştü. Her halde Baron, merkeze gelmeden evvel Lilith'e telefon ederek bir an evvel Manning malikânesine gitmesini istemişti.Dorothy'e bana yakınlık göstermesini ve beni evden ayırmamak için elinden geleni yapmasını da tembih etmişti tabii. Ben de Baron'u görür görmez polislerin namussuz olduklarını anlatmıştım.Doğrusu bu çok hoştu işte!

Ben Cadillac'a atlayıp yola çıkınca Baron geri dönüp tekrar Polis Müdürüyle konuşmuş olacaktı. Benim Manning Malikânesine gittiğimi söylemesi kâfi gelmişti.Carver denilen namussuzla Blake polis arabasına atlayıp beni temizlemek için peşimden gelmişlerdi.

Betty, "Aklım iyice karıştı," diye mırıl-

dandı. "Lilith için ne diyordun, Shell Neden o kadının Lilith olduğunu sandın?"

-"Çok basit yavrum. Ben Lilith'i de Dorothy Craig'i de hiç görmemiştim. Baron, Dorothy'i bana 'Lilith' diye tanıştırdı.Çarşamba gecesi hastahaneden çıkar çıkmaz Baron'u görmeye gittim. Adam benim Lilith'i ziyaret edeceğimi de biliyordu. Onun için telefonu açıp kadını aradı. Ben onun Manning Malikânesine telefon ettiğini sandım. Halbuki o Dorothy Craig'in evini aramıştı. Kadınla konuşup benim geleceğimi bildirdi. Ondan sonra da beni lâfa tuttu. Bürosundan hemen ayrılmamam için elinden geleni yaptı. Zira Dorothy Craig'in benden evvel Manning Malikânesine gitmesini istiyordu.Çok tuhaf... Baron'a haber vermeden Lilith'i görmeğe gitseydim malikânede kimseyi bulamıyacaktım. Belki o zaman... Ama alçaklar çok iyi hazırlanmışlardı doğrusu..."

Sustum. Zira gözlerimin önünde o yüzme havuzu belirmişti. Dorothy, benden evvel bahçeye girip havuzun başına gitmiş ve soyunmuştu. Elbisesini filân da salıncaklı koltuğa bırakmıştı. Epeyi akıllıydı o. Bana numara yapmak için yanında büyük bir havlu ve plaj terliklerini getirmeği de unutmamıştı. Böylece sanki evden çıkıp havuza gelmiş gibi bir tavır takınmıştı. Her halde ayakkabılarını başka bir yere gizlemişti. Gözlerimi kapattım. Birdenbire içime bir acı çökmüştü. O gece genç kadın benimle sevişmeğe kalkmıştı.Ben de o ara her şeyi unutup Lilith sandığım mahlûkun cazibesine kapılmıştım. Baron, bu arada Dane'i öldürmeleri için adamlarını göndermişti. Zira çok telâşlanmıştı o. Vakitsiz hastahaneden çıkmam plânlarını altüst etmişti. Namussuz, şehirden ayrılmıyacağımı da anlamıştı artık. Dorothy'le oyalanmam ona Dane'i öldürtecek fırsatı vermişti. Kadının yanından beş dakika erken ayrılsaydım,

Dane'i kurtarabilecektim belki. O katiller zavallı dostumu öldüremiyeceklerdi.

Duyduğum acı yerini hiddete terketmişti. Gittikçe öfkem artıyordu. Zaten bu şehire geldiğimden beri hiddetliydim. Fakatartıkneden hiddetlendiğimi biliyordum. Evet, kin besleyecek birini bulmuştum. Gangster teşkilâtının başkanı Clyde Baron, şehri eline geçirmeyi plânlamış ve polisleri de kandırmaya muvaffak olmuştu.Ondan sonra da ahalinin gözünü korkutmak için elinden geleni yapmıştı. Evet cinayetlerden de bütün kötülüklerden de o mesuldü.

Kendimi zorlıyarak geçmişi düşünmeğe çalıştım. Zira Dane ölmüştü. Pişmanlık duymakla durum değişmiyecekti. Bundan sonra neler yapabileceğimi hesaplamalıydım.

Genç kadına baktım."Durumun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Sadece benim için değil senin için de tehlikeli..."

-"Evet, farkındayım."

-"Çok dikkatli olmalıyız, Betty. Bu şehirden sağ salim kurtulmamız müşkül.İnsanın kedi gibi dokuz canlı olması lâzım."

-"Ben, şehirden kaçmak niyetinde değilim, Shell."

-"Buraya bak, yavrum. Dün gece de benimle münakaşa ettin.Artık böyle şeyleri dinleyecek vaktim yok."

-"Zaten ben de münakaşa edecek değilim.Kararımı verdim.Şehirden kaçacak değilim."

Anlaşılan Betty benden çok daha cesurdu. Yalnız benim kadar mantıklı değildi.Veya hayatında tehlikeyle karşılaşmadığı için tecrübesi yoktu. Ona akıl vermekten vazgeçtim. Nasıl olsa bir kolayını bulup onu şehirden uzaklaştıracaktım. "Neyse bunu sonra konuşuruz, Betty. Yalnız, yolda durmamız doğru değil.Şehirden çıkabilmek için bir

düşünelim. Polisler yolları kapatmışlar.Ben toprak yoldan geldim ama her halde şimdi orada da bir polis arabası vardır. Zira bu geceki hadise çoktan duyulmuştur. Toprakyoldan şehire girdiğimi de tahmin etmişlerdir.Belki sen tek başına şehirden çıkabilirsin.Fakat benimle beraber o yollardan geçmen imkânsız..."

-"Ben tek başıma hiç bir yere...."

-"Beni dinle! Biraz kafanı kullan! Her halde Polis Müdürü ve Carver, seni de yakalamaları için polislere emir verdi.Sen tehlikenin farkında değilsin. Biraz evvel Lenny'nin lokantasında iki serseriyi öldürdüm."

Yutkundu."Onların öldüğünden emin misin. Belki de..."

-"Hayır, alınlarının ortasında açılan delikleri gördüm.İnsan alnının ortasına kurşunu yiyince bayılmaz, ölür." Başımı çevirip bakımsız motele bir göz attım.Aklıma bir şey geldi."Betty, arabadan atla şu motele bir bak. Tanıdık birine rastlarsan hemen dönüp kaç.Eğer ortalıkta kimsecikler yoksa bir yer tut. Adının Mary Owens olduğunu söyle.Erkek kardeşinin de seninle beraber kalacağını ilâve et. Hayır, hayır, belki kâtip fesat bir adamdır. Kocanla beraber kalacağını söylersin.Benim adım da Frank Owens."

Betty, tuhaf tuhaf, beni süzdü. Dudakları aralanmıştı. Diliyle dudaklarını ıslatarak, yutkundu. "Peki, Shell.Başka bir istediğin var mı?"

-"Üzülme bütün gece seninle kalacak değilim." Sırıtmaya çalıştıysam da muvaffak olamadım. "Yalnız seninle biraz konuşmam lâzım.Bilhassa Dane'in vasiyetnamesi beni ilgilendiriyor. Neyse bunu sonra hallederiz. Sen git bir oda tut. Ben daha sonra gelirim."

-"Benimle beraber gelmiyecek misin?"

-"Buralarda benimle gözükmeni istemiyo-

rum. Hem bu arabayı da bir yere bırakmam lâzım.Arabayı burada görürlerse halimiz bitiktir. Zira her halde sahibi arabanın Lenny'nin restoranının civarında çalındığı polislere söylemiştir. Polisler arabayı görür görmez bizim motelde olduğumuzu anlarlar."

Tabancamı çıkarıp şarjörü çektim.Sadece iki kurşun kalmıştı. Elimi cebime atıp mermi kutusunu çıkardım. Kutuda da bir kurşun vardı.Onu da alıp şarjöre soktum.Tabancamı da kılıfına yerleştirdim. Üç kurşun fazla iş görmezdi. Yanımda hiç olmazsa yüz kurşun olmalıydı. Ama çaresi bu kadarla iktifa edecektim. Bu ara park yerine gidip Cadillac'ımın bagajını karıştıramazdım ya.

Betty, arabadan inmişti. Halâ bana bakıyordu.

-"Haydi git," diye homurdandım.

-"Böyle sert konuşmana ne lüzûm var? Benimle böyle konuşmakla eline ne geçiyor?"

Kolunu tuttum. "Affedersin, yavrum.Sinirlerim bozuk. Sana bağırmak istemezdim.Fakatbazı şeyleri hatırladım.."

-"Anlıyorum, Shell."Susup hafifçe gülümsedi. "Sen herkese 'Yavrum' diye hitap ediyorsun galiba."

Dayanamıyarak sırıttım."Erkeklere böyle hitap etmem, Betty."

Nedense bir hayli durgunlaşmıştı.Yüzüme bakarak, "Hoşuma gidiyor bu," diye fısıldadı. "Bana daima böyle hitap et.Çok rica ederim, kendini koru. Dikkatli ol." Birdenbire kollarını boynuma dolayarak beni dudaklarımdan öptü.Sonra geri çekilip beni süzdü. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Kesik kesik soluk almaktaydı.

Ben bir şey söyliyemeden kapıyı açarak indi. Onun koşarak motelin bahçesine daldığını gördüm. Kabinlerden birine girdi.Bir kaç dakika

sonra yanında şişman bir kadınla çıktı.Birlikte sağdan dördüncü kabine gittiler.Betty, içeride kaldı. Şişman kadın da bürosuna döndü. Ben de arabayı çalıştırarak oradan uzaklaştım.

0 0

0

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kabinin kapısına vurunca Betty, "Kimsiniz?" diye seslendi.

-"Ben geldim, yavrum."

Kilitte bir anahtar döndü ve kapı açıldı. Ben de içeriye süzüldüm. Arabadan aldığım pakedi yere atarak, kapıyı kilitledim. Betty, endişeli endişeli beni süzüyordu.

Biraz neşelenmesi için"Siz Mary Owen-siniz değil mi?" diye sordum. "Kendimi takdim edeyim. Kocanız Frank Owen."

Dayanamıyarak gülümsedi. Betty'nin inci gibi dişleri vardı doğrusu. "Ben de senin 1951 de evi terk edip nereye gittiğini düşünüyordum. Yalnız burada kalmana imkân yok. Ben bu arada iki kere daha evlendim."

-"Kocalı bir kadının tekrar evlenmesinin suç olduğunu bilmiyor musun sen?" Neyse genç kadın biraz üzüntüsünü unutmuştu." Seneler sonra seni görmeğe gelen kocana böyle davranman doğru mu?"

Ama birdenbire onun yüzündeki tebessüm siliniverdi. "Bu...Bu ara böyle konuşmanın sırası mı Shell?"

-"Sen de bana uymuştun.İnsan daima ciddi olamaz ki.Zira sinirlerimiz gergin. Biraz daha endişelenirsek birimizden birimiz çıldırabilir. Ama her halde sen haklısın.Haydi oturalım. Dertleşelim bari. Konuşacak bir sürü şey var."

Yatağın kenarına oturdu o. Ben de odadaki

tek iskemleyi çekip onun karşısına geçtim."Şimdi beni dinle." Bir kaç dakika ona bilmediği hususları da izah ettim. Nihayet, "Bu işin sebebi para," diye devam ettim. "Sadece para .Ama bizim sandığımızdan çok büyük mikdarda para.Baron, bu işten milyonlar vuracak. Bu araçla da şehire hakim olacak tabii. Böylece hem zengin hem de nüfûzlu bir insan olacak.Bana kalırsa bu iş Baron'un kafasından cıkmış. Adam aslında avukatmış zaten. Bundan bir kaç sene evvel de Emmett'le birlikte iş sahasını genişletmek için Belediyeye müracaat etmişler.Fakat Belediye bunu kabul etmemiş. Baron, o günden sonra da büyük bir hırsa kapılmış her halde. Sahildeki bütün araziyi ele geçirerek arsa spekülasyonuna girişmek ve milyonlar vurmak istemiş. Belediyedekilerin kendisine mani olacaklarını biliyormuş. Onun için de arkadaşlarını iş başına çağırmış. Para ve rüşvetle Polis teşkilâtından bir kaç kişiyi kandırmış. Aynı şeyi Belediyedekilere de yaptırmıştır. Bir de senin bahsettiğin Manning Vakfı var. O da işe karışınca Baron daha da zengin olacaktır."

Ben konuşurken Betty, biraz gevşedi.Nihayet yatağa uzanıp başını yastığa dayadı. Bir hayli güzeldi doğrusu. Ama böyle şeyler düşünmenin uygun olmıyacağını bildiğim için içimi çekerek devam ettim."Sahile bir dükkân yapılması bütün işleri halletmiş. Yani Mrs. Manning'in vasiyetnamesindeki şarta uyulmadığı için yakında sahildeki bir kısım arazi Manning vakfının eline geçecek öyle değil mi?"

-"Evet."

-"Peki, Vakıfla meşgûl olan kaç kişi var?"

-"Manning Vakfının idare heyetinde yedi kişi olduğunu biliyorum."

-"Baron da bunu biliyor tabii. Zira kendisi de vakfın idare heyeti azalarından biri. Dane de

azaydı. Onun yerine her halde Baron'un arkadaşlarından birini seçeceklerdir. Banakalırsa, Baron, idare heyetindeki adamları önce kandırmaya çalışacaktır. Bu olmadığı takdirde de azalar birer birer kazaya kurban gideceklerdir. Böylece Manning Vakfı tamamiyle Baron'un eline geçecektir." Susup genç kadına baktım. "Şimdi Emmett'in vasiyetnamesine gelelim.Bu hususta bana söyliyeceğin bir şey kaldı mı? Vasiyetname nerede? Veya kimde? Sen vasiyetnameyi gördün mü?"

-"Görmedim," diye cevap verdi. "Fakat vasiyetnamenin Ferris Gordon'da olması lâzım. Zira Emmett'in avukatıydı o. Yalnız ben Gordon'un bürosuna gidince Dorothy Craig'le karşılaştım. Zaten ikisiyle de orada konuştum.Onlar da galiba Emmett Dane'in vasiyetnamesinden bahsediyorlardı. Ben Gordon'a vasiyetnameyi sordum.Sana anlattığı şeyleri söyledi.Ama fazla konuşmak istemedi.Masasının üstünde duran kâğıtları alarak kasasına kitledi. Nedense biraz telâşlı bir hali vardı. O kadın da beni görünce biraz şaşırdı."

-"Her halde Gordon da Baron'un adamı. Peki avukatın kasası ne tip bir şey?"

Betty,"Her hangi bir büroda bulunan yeşil kasalardan," diye mırıldandı. "Neden sordun. Scott?"

-"Gordon'un bürosu nerede?"

-"Breaden Binasının yirmi dört numaralı odası onun. Bina ana Caddeye paralel olan Sycomore caddesinde. Neden bunları soruyorsun, Shell? Ne düşünüyorsun?"

-"Belki oraya bir uğrarım'. Emmett'in sahildeki arazisi tamamiyle Craig'e kalmış ha."

-"Evet."

-"Bana kalırsa o vasiyetname sahte. Dane'in avukatı vasiyetnameyi ortadan kaldırıp yenisini hazırlamış olacak. Dane, arazisini satmak

niyetinde değildi. Hattâ Seaco'yla mücadeleye niyetliydi. Bu yüzden beni çağırdı. Baron, onunla başka türlü başa çıkamıyacağını anlayınca kararını verdi. Dane'i öldürttü." Bir sigara yaktım."Ben başlangıçta Seaco şirketinin Dane, Baron ve Manning'e ait toprakları ele geçirmek için uğraştığını ve onları tehdit ettiğini sandım.Halbuki başlangıçtan beri Baron, zavallı Dane'le uğraşmıştı. Bu adam deli olmalı. Zira kendisinin Seacliff'de geniş arazisi, evi ve emlâki var. Parası da bol. Üstelik şehirliler kendisine çok hürmet ediyorlar. Alçak bu kadarla iktifa edememiş. Hakikaten Baronmuş gibi bütün şehri eline geçirmeye kalkmış. Dane'i tuzağa düşürmek için de Dorothy'den istifade etmiş. Böylece Dane'in topraklarını da ele geçirmiş sayılır. Geriye bir Miss Manningkalıyor. O kadın zaten yıllardan beri Seacliff'e uğramamış."

-"Yıllardan beri değil.Üç sene evvel buradaydı."

-"Peki neden Dane'le tanışmadı o?"

-"O sırada Dane seyahatteydi. Bende kadını üç kere görebildim zaten. Miss Manning, Seacliff-de sadece bir hafta kaldı."

-"Tamam tahminimdoğru. O kadın Seacliff-i sevmiyor. Onun için sahildeki arazisini ve hattâ malikâneyi Baron'a satmakta bir mahzur görmiyecektir. O arada arsa fiatları yükselse bile Baron, büyük bir meblâğ ödeyip kadının arazisini de alacaktır. Zira şehrin kalan kısmı arkadaşlarının eline geçecek . Büyük para kazanacakları için Miss Manning'e de dolgun bir meblâğ teklif edebilirler. Betty, şu Dorothy denilen kadın sana neler anlattı?"

Betty, dudak büktü. "Açıkçasını istersen beni gördüğüne pek memnun olmadı o. Fakat ben vasiyetnamenin şartlarını öğrenince yakasını bırakmadım.O vakit çaresiz Dane'le bir müddetten

beri seviştiklerini söyledi.Emmett'in kendisine aşık olduğunu ve evlenme teklif ettiğini iddiaya kalktı."

-"Nasıl...Nasıl....?"

Betty, yüzümdeki ifadeyi görünce dayanamıyarak güldü. "Emin ol böyle söyledi.Güya Emmett, sağ kalsaymış onunla evlenecekmiş."

-"Sahte vasiyetname hazırladıklarına göre sıkıştıkları takdirde bir nikâh cüzdanı uydururlar veya Emmett'in aşk mektupları ortaya çıkar. Bu serserilerin yapmıyacağı şey yok."

Genç kadın birdenbire bağırdı."Az kalsın unutuyordum.Ben Dorothy Craig hakkında başka şeyler de biliyorum.Bu kadın Seacliff'e geldikten kısa müddet sonra bir rezalet çıkıyordu.Kadının Josephson'la seviştiğini söylediler. Dedikodu alıp yürüdü."

-"Star'ın sahibi Josephson mu?"

-"Evet. Josephson evlidir.İster inan ister inanma tam yedi çocuğu var.Üstelik çocuklarının en büyüğü on bir yaşında.Herkes Josephson'la Dorothy'nin gizli gizli buluştuğundan bahsediyordu. Ama iş ortaya çıkmadı. Yani Josephson'un karısı bu işe göz yumdu. Rezalet çıkmasını önledi. Ondan sonra da Dorothy, şehrin en ileri gelen adamlarından bir kaçıyla gezip tozmağa başladı." Susup yüzüme baktı."İşin en enteresan tarafı Dorothy Craig'in en son Clyde Baron'la gözükmesi. Yani Baron kadının son sevgilisiymiş."

-"İş anlaşıldı, yavrum.Serseriler her şeyi ayarlamışlar. Dorothy Craig güzel bir kadın. Hem erkeklerle samimiyeti çabucak ilerleten bir tip. Bana kalırsa o Josephson'a hafif tertip şantaj da yapıyordur. Her halde adam ona vaktiyle mektup yazmıştır.Belki de bu mektupları ortaya çıkaracağını söyliyerek Josephson'u tehdit ediyordur. Böylece Baron ve arkadaşlarının yaptıkları hak-

kında hiç bir haber gazeteye girmiyordur. Patronun Seaco hakkındaki yazıları çöp sepetine attığını kendin söyledin. Yalnız anlıyamadığım bir şey var. Emmett Dane neden Dorthy'i tanıyamadı acaba?"

-"Emmett, ahbap düşkünü bir insn değildi. Öyle gece kulüplerine filân da gitmezdi."

-"Peki Josephson'la kadının sevişmesi hangi tarihe rastlıyor?"

-"Dorothy Craig, şehire 1961 in sonunda geldi."

-"Tamam iş anlaşıldı. Emmett o zaman dünya seyahatine çıkmıştı. Hatta bana Avustralya'dan filân kartlar gönderdiydi. Onun için Dorothy Craig'i hiç görmemiş olacak."

-"Doğru. Zaten o hadiseden sonra Dorothy Craig, biraz kendisini topladı. Yani evli erkeklerle ortada dolaşmaktan vazgeçti. Arada bırada bazı bekârlarla gece kulüplerine geliyordu. Hepsi o kadar."

Sigaramı tablaya basıp söndürdüm. "Biliyor musun, Dorothy Chaig'in Lilith Manning'in yerine geçtiğini seninle benden başka bilen yok. Bir de Baron ve arkadaşları var tabii. Baron'un iç yüzünü anlayan sadece biziz yavrum. Bütün şehir onun çok dürüst bir insan olduğunu sanıyor. Ancak biz onun iç yüzünü ortaya koyabiliriz. Yani biz ortadan kalkacak olursak Baron, rahat rahat plânını tatbik edecek."Ayağa kalkıp dolaşmağa başladım. Seninle şehire dönüp Belediye Reisine çıkarak hakikati anlatmamıza imkân yok. Zira şehirde kimin dürüst kimin namussuz olduğunu bilmiyoruz."

-"Peki ne yapacağız?"

-"Orasını ben de bilemiyorum. Yalnız biz Baron ve arkadaşlarının namussuz olduğunu iddiaya kalkınca bir delil göstermek zorundayız. Zira Baron bu ithamları reddedecektir. Hem Polis Mü-

dürü ve bir sürü insan da onun tarafını tutuyor. Onların çekindiği şey bu işin duyulması. Beni yakalayıp temizleseler di içleri rahat edecekti.Zira ben ölür ölmez plânlarının son bölümünü de tatbik edecekler.Hoş ben ortaya çıkıp hakikati anlatsam bile kimse inanmaz. Zira benim katil olduğuma inanıyorlar."

Betty, yüzüme baktı. "Haklısın. Sana inanmaları imkânsız."

Ayağa kalktım. "Peki, sen bana nasıl inandın? Yani herkes katil olduğumu sanırken sen nasıl güvendin bana?"

Bir tebessüm yüzünü aydınlattı. Gözlüğünü çıkarıp komodun üstüne bıraktı. Birdenbire güzelleşmişti." Orasını ben de bilmiyorum, Shell.Sadece sana inanıyorum."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim yavrum. Bana güvenmen kâfi. Her halde bir yolunu bulup o serserilerin karşısına çıkacağım."

Gözlerinde endişeli bir ifade belirdi. "Ne yapmak niyetindesin, Shell?"

-"Açıkçasını istersen, yavrum. Tabancamda sadece üç kurşun var.O serserilerin hepsini temizlemek için kâfi gelmez bunlar Onun için bu serseriler aleyhinde delil bulmağa çalışacağım. İşe Emmett'in vasiyetnamesinden başlıyacağım.Gidip o avukatın kasasına bir göz atmak istiyorum. Bakalım dedikleri doğru mu?"

Hayretle doğruldu. "Yani Emmett'in vasiyetnamesini mi çalacaksın?"

-"Çalmak istemiyorum Betty. Zira Baron'la arkadaşları vasiyetnamenin çalındığını öğrenince telâşlanacaklardır ve plânlarını hemen tatbike kalkışacaklardır. Zaten herkese numara yapıp sahte vasiyetnameyi ortaya çıkarmak niyetindeler."

-"Peki vasiyetnameye bakmanın ne faydası olacak."

-"Sadece bakmakla iktifa etmiyeceğim, Betty. Yanıma bir fotoğraf makinesi ve bir flâş alacağım. Vasiyetnamenin fotoğraflarını çekeceğim. Yani bir nevi fotokopisini alacağım onun. Tabii büroya girip kasayı açmağa muvaffak olabilirsem.Vasiyetnamedeki imzayı Dane'in hakiki imzasıyla karşılaştırtacağım.Bu iş için namuslu bir mütehassısa baş vuracağım.Ondan sonra da miras işiyle meşgul olacak mahkemeye bu haberi sızdıracağım. Bakalım elime hangi vasiyetname geçecek? Hakikisi mi sahtesi mi? Her halde Baron daha şimdiden bir sürü yalancı şahit hazırlamıştr.Onlar mahkemede ifade verip Dane'inDorothy Craig'la evlenmek üzere olduğunu anlatacaklardır ."

-"Avukat vasiyetname hükümlerinin tatbik edilmesi için daha bu sabah mahkemeye baş vurdu.Ellerinden gelse hemen bu işi halledivereceklerFakat ilgili hakim isteği reddetmiş. Galiba önümüzdeki on gün içinde bu işi bitirmeğe çalışacaklar."

-"Bir çaresini bulup onları durdurmazsak Dane'in mallarının üstüne oturacaklar desene."

-"Gordon'un bürosuna nasıl gireceksin, Shell? Bir kere şehire dönmene imkân yok.Zira polisler yolları tutmuş. Haydi onların elinden kaçtığını kabul edelim.Büroya nasıl gireceksin? Kasayı nasıl açacaksın."

-"Şehire geldiğim gün eskitanıdıklarımdan birine rastladım, yavrum.Kendisi kasa kırmakta çok ustadır.Adı James Petey Peterson..Eski bir sabıkalı. Ona para teklif ettiğim takdirde bana yardıma çalışacağını sanıyorum.Cadillac'ın bagajında küçük bir fotoğraf makinesi ve flaş filân var.Yani her şey tamam. Sadece Seacliff'e dönmek için bana bir meleğin yol göstermesi lâzım."

Şaka etmiyorum.Geri dönmek işi beni çok

düşündürüyordu. Sonra o ışıklı araba parkına girip Cadillac'ı karıştırmak da zor olacaktı. Petey'i bulup bulmayacağımdan da emin değildim.Bulsam bile Seacliff'in caddelerinde elimi kolumu sallıyarak dolaşma fikri beni açmıyordu.

Yerdeki pakedi alıp yatağa koydum. "Bu ne kadar kocaman bir paket..Yoksa bana takma sakalla kürk manto mu getirdin?"

-"Paket biraz büyük.Zira istediklerinden başka şeyler de koydum pakede.Kılığını değiştirmek isteyeceğini düşünerek bir bluçin aldım. Zira şehirdeki işçilerin hepsi blucin giyerler.Bir de gömlek aldım.Hiç olmazsa bu kılıkta kimsenin dikkatini çekmezsin. Hoş buna da imkân yok ya. Mamafih seni vurdukları zaman temiz bir kılıkta olman lâzım."

Gülümsedim. "Betty, neşelendiğin zaman çok değişiyorsun. Sen sık sık gülmelisin.Anlaşılan seni neşelendirebilmek için peşimize gangsterlerin takılması lâzım.Başka türlü keyiflenemiyorsun. Tuhaf bir mahlûksun sen. Rahatın yerindeyken surat ediyorsun.En sıkışık zaman da da gülmeğe başlıyorsun. Seni böyle neş'eli gördükten sonra ölsem de gam yemem."

Birdenbire ciddileşti. Yüzünde yine o tuhaf ifade belirdi.Fakat benim alay ettiğimi sezince ferahladı.Düzgün dişlerini göstererek güldü. "Biliyor musun, Shell...Senelerden beri ilk defa bir erkekle baş başa kalıyorum.." Birdenbire kızardı. "Hem sen..Sen iki seneden beri ilk öptüğüm erkeksin." Alt dudağını ısırarak beni süzdü. "İşin tuhafı ilk defa rahat ediyorum.Belki de öleceğimi hissettiğim için yaşamayı arzuluyorum. Bu yüzden birdenbire hiç bir şeye kıymet vermemek gerektiğini anladım." Yutkundu. Yine mahzunlaşmıştı.

Söyliyecek bir şey bulamadım. Ona neler demem lâzım geldiğini bilmiyordum. Öleceği için

kendisini tebrik edemezdim ya.

-"Yaşamak istiyorum, Shell."

Yine sesimi çıkarmadım. 'Yaşayacaksın' demekle mesele halledilmezdi ki. Nihayet, "Şu pakedi açayım," diye mırıldandım. "Bakalım şık bir cesedin neler giymesi gerekiyor."

Paketten bir bluçin, bir beyaz gömlek, bir ceket, bir de tepesi düğmeli kasket çıktı. Onu görünce tepem attı işte.Ömrümde bir çok kılığa girmiştim ama böyle münasebetsiz bir kasketi giymeğe niyetim yoktu. Koyu mavi fanileyi, traş takımını ve saç boyasını bir kenara ayırdım. "Betty, sen fevkalâde bir kadınsın.Yalnız bu kasketi bana layık gördüğün için sana darıldım doğrusu.Böyle acaip...."

Dayanamıyarak gülmeğe başladı. Neyse neşelenmişti. Blucinle gömleği ve kasketi de aldım ve banyonun yolunu tuttum."Hiç üzülme Betty, banyodan çıkınca beni tanıyamıyacaksın."

Yüzünü buruşturdu. "İsabet olur. Zira sen çok çirkin bir mahlûksun. Belki kılığını filân değiştirirsen biraz güzelleşirsin."

Banyonun kapısını kapatıp aynanın karşısına geçtim. Doğrusu korkunç haldeydim. Gözlerim kızarıp kanlanmıştı.Üstelik bir kaç günden beri traş olmadığım için sakallarım da uzamıştı.İşin kötüsü sakalım saçlarım gibi sarı değildir.Siyah da değildir. Bazı kısmı beyazımsı bazı kısmı da kahverengi çıkar. Aynaya tekrar baktım. Sakallarım uzadığı için ben tıpkı uyuz bir kaplana benziyordum. Yüzüm benek benek olmuştu. Beni kim görse korkardı. Yüzümü sabunlarken bıyığımı kesmeğe karar verdim. Neyse bunu akıl edebilmiştim.

Yüzümü yıkadıktan sonra saçlarımı ve bıyıklarımı boyamaya koyuldum. Ben böyle işlerden anlamam. Bu yüzden de her tarafı boya içinde bıraktım. Ondan sonra da duşu açıp altına gir-

dim. Biraz kendime gelmiştim.

Yarım saat sonra blucini giyip kafama da o korkunç kasketi geçirerek banyodan çıktım.

Genç kadın, "Shell," dedi. "Ne kadar yakışıklı olmuşsun. Fakat dudağına ne yaptın?"

-"Dudağıma mı? Ha, bıyığımı boyadım. Dudağım sandığın şey benim bıyığım. Saçıma uysun diye bıyığımı ve kaşlarımı da boyadım. Bu arada üst dudağım da boyanmış olabilir tabii. Nasıl buluyorsun beni?"

-"Şey...Korkunç...."

-"Allah! Allah! Ben de fevkalâde cazibeli olduğumu sanıyordum."

-"Ne münasebet." Betty, dayanamıyarak kahkahalarla gülmeğe başladı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Bu kadarı da olmazdı doğrusu. Tekrar banyoya gidip aynaya baktım.Evet, yüzüm komikti. Fakat görenleri gülmekten bayıltacak kadar komik de değildi.

Betty , halâ gülüyordu. Gidip rehberi aldım. Sahifeleri karıştırırken genç kadın da sustu. Nihayet Beachcomber'i bulup numarayı çevirdim.

Genç kadın, merakla. "Kimi arıyorsun?" diye sordu.

-"Norris'in otelini . Beachomber'i... Böyle budalalıklar sadece benden beklenir yavrum."

-"Deli misin sen?"

Birdenbire aklıma bir şey geldi. "Hayır, deli değilim. Bana bir iyilik et."

-"Ne var?"

-"Şu ahizeyi eline al ve Petey'i sor.Petey'in kim olduğunu anlıyamazlarsa 'James Peterson' dersin.Anlaşıldı mı?"

-"Peki Shell. " Uzanıp ahizeyi aldı.

Bakalım ne olacaktı. Nihayet, Betty, "Petey, orada mı?" diye sordu. Eliyle ahizeyi örtüp fısıldadı. "Kendisini arıyorlar. Şimdi ne yapacağım?"

-"Petey'i bulursan kendisiyle Los Angeles-deki Sunrpse Barın'da tanışmış olduğunu söylersin . Kendisi Los Angeles'deyken o bardan çıkmazdı. Seacliff'de olduğunu duyduğunu ve kendisini görmek istediğini ilâve edersin. Beachcomber de seni beklemesini tenbih et. Bir yere ayrılmasın."

-"Bana inanır mı acaba?"

-"Tabii. Bir kadın ona beklemesini söylerse serseri her işi bir tarafa bırakıp bekler.Kendisi kadınlara hiç dayanamaz."

Betty, ahizeyi kulağına götürüp bir müddet dinledi. "Teşekkür ederim." Telefonu kapattı. "Petey, orada yokmuş."

Bu sefer rehberi alıp Gargon barının numarasına baktım. Zira kendisiyle geçen sefer orada karşılaşmıştım. Betty'e numarayı verdim. "Aynı şeyleri söyleyeceksin. Petey'i orada da bulamazsak yandık. Zira nereye gidebileceğini bilmiyorum. Bir kadının onu araması daha iyi. Zira benimle konuştuğu takdirde dayanamıyarak işi başkalarına anlatabilir. Başımız büsbütün belâya girer."

Genç kadın, konuşmaya başladı. Petey'i istedi. Neyse talihimiz varmış bu sefer onu buldu. Meğer Betty, numara yapmasını çok iyi bilirmiş. Sesi son derece tatlılaşmıştı. Arada sırada da cilveli cilveli gülüyordu. Epeyi konuştular. Sonunda genç kadın, "Beni tanıyamadığın için sana darıldım Petey," diye mırıldandı. "İnsan eski sevgilisini bu kadar çabuk unutur mu. Ama beni görür görmez hatırlıyacağından eminim." Birkahkaha attı. Allahın belâsı Peteyne anlatıyorduacaba. ba. Ben Petey'in ne tip bir erkek olduğunu iyi biliyordum. "Nee? Ha, evet kırmızı bir elbise giyeceğim. Yakası iyice açık kırmızı bir elbise.Görünce bayılacaksın. Ne... Ne..yapacaksın? Sahi mi? Olmaz...Eh, peki senin dediğin olsun. Elbisenin

yakası iyice açık...Olur. Allaha ısmarladık, Petey. Beni bekle."

Telefonu kapatarak bana baktı. Yüzünde muzip bir ifade belirmişti. "Petey'le tanışsam fena olmıyacak galiba. Kendisi çok enteresan bir erkek. Onu bir görsem...."

-"Hayır, olmaz. Onunla ben konuşacağım. O serseri sana kötü bir şey söylediyse...."

-"Neden bu kadar hiddetlendin, Shell?"

-"Şey..Hayır, hiddetlenmedim. Sadece..."

Halâ gülümsüyordu. Fakat artık o muzip halinden eser kalmamıştı. Karşısındaki erkeğin kendisini beğendiğini hisseden bir kadının tebessümüydü bu. Güzelliğinden emin ve bir erkeğin başını döndürdüğünü hisseden bir kadın böyle tebessüm ederdi.

Yutkundum. "Ben artık gideyim."

-"Hemen gitmen lâzım mı, Shell?"

-"Evet, şu dakika kapıdan çıkmalıyım."

Omuzunu silkti. "O halde ben de yatarım."

-"Doğru."

Banyoya gidip çıkardığım elbise vs. yi aldım.Genç kadın da banyoya girip kapıyı kapattı. Ben ceketimin cebindeki şeyleri çıkarırken bir su sesi aksetti. Betty, duş yapyordu galiba.Neyse her şeyimi blucinin ceplerine soktum.Sonra saatime bir göz attım. Tam gece yarısıydı.Ama hemen çıkıp gidemiyecektim. Zira Betty'e söylemem gereken şeyler vardı..Beklerken ceketimin cebinde bulduğum karta baktım. Los Angeles'den ayrılırken bunu nedense yanıma almıştım. Emmett'in imzasına bakıp zavallı dostumu düşünürken Betty-nin seslendiğini duydum. "Shell?"

-"Evet."

-"Ben banyodan çıkıyorum."

-"Pek alâ çık bakalım."

-"Duş yaptım. Üstümde bir şey yok."

-"İyi ya gel.. ."

-"Gözlerini kapat! Bana bakma."

-"Bir gözümü kapattım," diye cevap verdim. Ses çıkmadı. "Anlaşıldı.İki gözümü de kapattım.Hem de sıkı sıkı..Yani öyle sayılır."

Hakikaten gözlerimi kapatmıştım. Banyo kapısının açıldığını duydum. Betty'nin çıplak ayaklar halının üstünde ses çıkarmıyordu ama ben yine de bunu hissettim. Yatak çarşafları hışırdadı. Somye gıcırdadı, genç kadın yatağa uzanmıştı.Sonra bir hışırtı daha oldu.Üstünü örtmüştü galiba. "Ben hafiyelikten vazgeçeyim," diye düşündüm. "Bu tip işlere karışmak manâsızlık. Böyle bir vaziyet insanın kalbini durdurabilir. Muhakkak ölmek için iki kaşının arasına bir kurşun yemek lâzım gelmez ki?"

-"Shell, artık gözlerini açabilirsin."

Gözlerimi açtım. Betty, yatağa uzanmış, battaniyeyi de boynuna kadar çekmişti. Siyah saçları yastığa dökülmüştü. Gülümsiyerek, "Kendimi çok canlı hissediyorum," dedi.

-"Memnun oldum. Zira ben can çekişiyorum. Beni dinle Betty, sana bazı şeyler tenbih edeceğim. Neler yapacağını bilmen lâzım. Zira bu arada beni ortadan kaldırabilirler .Onun için.."

Tebessümü siliniverdi. "Anlıyorum."

-"Pek alâ. Şimdi ben motelden çıkıp on ikinci sokakla Peper Caddesinin köşesindeki araba parkına gideceğim. Cadillac'ım orada . Fotoğraf makinesini arabadan alıp Petey'i bulacağım. Onunla birlikte Gordon'un bürosuna girip kasayı açacağız. Eğer vasiyetnameyi ele geçirirsek bir kaç resmini çekeceğiz. Sen buradan ayrılma. Motele telefon edeceğim.Fakat işi bitirene kadar geri dönmeme imkân yok."

-"Fakat vasiyetnamenin fotokopyesi her işi halletmeğe kâfi değil ki Shell."

-"Ama bu mühim bir delil. Yavrum, karşımızda en az yüz kişi var.Onun için her fırsattan, en küçük şeyden bile istifadeye çalışacağız. Ben, Baron'u sıkıştırıp bu işe bir hal çaresi bulmaya gayret edeceğim. Bana kalırsa kimse Seaco'nun iç yüzünü onun gibi bilmiyor. Norris ve diğerleri Baron'un emirlerini yerine getiriyorlar. Belki Baron'u yakalayıp zorla her şeyi söyletirim."

Kaşlarını çattı. "Bu imkânsız...."

Sözünü kestim. "Bazı plânlarım var, yavrum. Sen akıllı bir kızsın. Beni dinle ve fikrini söyle."

Kısaca . yapmak istediklerimi anlattım. Betty, arada sırada derin derin nefes alıyordu. Bu yüzden de battaniye oynuyordu. Konuşmakta biraz zorluk çekiyordum doğrusu. Zira battaniyenin altındaki vücûdun çıplak olması kafamı karıştırmaktaydı. Hele bir ara battaniye aşağıya doğru kaymaz mı. Betty, heyecanlandığı için bunun farkında bile değildi. Bir de bana sorun. Güç belâ sözümü bitirdim. "İşte vaziyet böyle.Yapılacak başka bir şey yok. Bu oyunda muvaffak olmadığımız takdirde başımız gitti demektir."

Genç kadın, dalgın dalgın düşünüyordu. Doğrulmaya kalkınca battaniye kaydı.Betty, hemen çarşafı yakaladı. Durumun farkında bile değildi.Evet, üstü açılmamıştı ama incecik çarşaftan vücûdunun hatları belli oluyordu. Yutkundum.

Nihayet, "Doğrusu böyle bir şey aklıma gelmemişti," diye mırıldandı. "Acaba muvaffak olabilecek miyiz?"

Güç belâ gözlerimi çarşaftan ayırdım."İnşallah. Bu geceCaddilac'dan fotoğraf makinesini alır, Petey'i bulur, polis ve serserilere gözükmeden vasiyetnamenin resmini çeker ve ondan sonra da Baron'u yakalayabilirsem muvaffak oluruz her

halde."

Gözlerini kısarak beni süzdü. "Baron'u konuşturmak için yardıma ihtiyacın olacak."

Bu sefer ben kaşlarımı çattım. "Evet. Ama bunun icabına bakacağım."

-"Rica ederim, Shell! " Birdenbire hiddetlenmişti. "Benim de tehlikede olduğumu söyleyen sensin. Serserileri yakalıyana kadar ortaya çıkmamamı istiyorsun. Baron'la arkadaşlarının yakalanmasını senin kadar ben de arzu ediyorum. Onun için sana yardım edeceğim. Neden bana bir çocuk muamelesi yapıyorsun sanki? Bende çocuk hali var mı?"

-"Hımm....Şey bilmiyorum." Gözlerim yatağa dikilmişti. "Her halde sen haklısın. Nasıl olsa sana telefon edeceğim. Yardıma ihtiyacım olursa söyledim.Şimdiden münakâşaya başlamayalım."

Dalgın dalgın elimdeki kartla oynuyordum. Betty, "Nedir o?" diye sordu.

Kartı uzattım. "Emmett'in gönderdiği son kart bu. Kendisi mektup yazmasını sevmezdi. Zaten bu kart yüzünden Seacliff'e geldim."

Betty, kartı okudu. "Zavallı Emmett."

Aklıma bir şey gelmişti. "Mühim bir hususu unuttuk, yavrum. Polisler seninle birlikte Lany'nin lokantasından kaçtığımızı biliyorlar. Carver, beni yakalayıp içeriye tıkacak olursa burada durma. Zira Carver, senin nerede olduğunu soracaktır bana. Ben konuşmıyacağım tabii. "Yutkundum. "Fakat zorla beni konuşturabilirler. Onun için telefon etmezsem sabah erkenden buradan ayrılırsın. Anlaşıldı mı?"

-"İyi ama ya sen bana telefon etmeğe fırsat bulamazsan ne olacak? Nasıl temas edeceğiz. Nerede buluşacağız? Seni nerede bulacağım?"

-"Her şey yolunda giderse şafak sökmeden buraya dönerim. Ama dönmiyecek olursam

başka bir yerde buluşuruz. Mesela Kızıl Haç çadırının yanında. Ben sabah sekizden itibaren her dört saatte bir çadırın yanından geçeceğim. Sağ kalırsam tabii. Yani sekiz, on iki ve dörtte orada olacağım."

-"Peki, Shell."

Güldüm. "Kızıl Haç çadırını merkez olarak seçtik. Kim bilir belki de çadıra girip gizlenirim. Neyse sen sabah erkenden buradan ayrıl. Tamam mı?"

Kuruyan dudaklarını ıslattı. "Evet."

-"Haydi Allaha ısmarladık, yavrum. Barlar kapanmadan evvel Petey'i bulmalıyım." Kapıya doğru yürüdüm.

-"Shell." Sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Başımı çevirdim. "Shell, beni bir kere öpmez misin? Hiç olmazsa bir veda busesi..."

Dirseğinin üstünde doğrulmuştu. Sol eliyle de çarşafı tutuyordu. Artık gülümsemiyordu. Yatağa yaklaşırken başını kaldırdı. Kollarımı beline doladım. O da çarşafı unutarak, ellerini uzattı. Beni kendisine çekti. Uzun uzun öptüm onu. Kollarımın arasındaki vücût titriyordu.

Betty'i öptüm. O bir kere öpüşmemizi istemişti. Fakat bir kereyle iktifa edemiyeceğimi bilmeliymişim. Zaten genç kadın da beni bırakmak niyetinde değildi.

Ayağa kalkıp ışığı söndürdüm ve yatağa döndüm. Bir taraftan da kendi kendime. "Barlar ikiden evvel kapanmaz," diyordum...

O O

O

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

Gorgon barına geldiğim zaman saat ikiydi. Güç belâ yetişebilmiştim. Cadillac'tan fotoğraf makinesini alırken bir zorluk çıkmamıştı. Araba parkına girip bagajı açmış ve istediğim şeyleri çıkarmıştım. Polisler arabamın yerini öğrenmemişlerdi demek. Yoksa Gorgon barına kadar gidemezdim.

Saatin geç olmasına seviniyordum. Zira bar boşalmıştı. Petey Amerikan barda oturuyordu. Köşedeki masada da genç bir çift vardı. Onlar da bir iki dakika sonra kalkıp çıktılar. Ama Petey, bir yere gitmek niyetinde değildi. Hayır, o halâ telefon eden kadını bekliyordu.

Ben dışarıda durup Petey'e baktım. Ama yüzünden ümidini kaybetmeğe başladığı belliydi.

Nihayet, Petey kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Dışarıya çıkar çıkmaz "Petey " diye seslendim. "Petey."

Birdenbire döndü. "Ne işin var burada."

-"Sana telefon etmesini o kadına ben söyledim."

-"Peki kadın nerede? Nerede?"

-"Kusura bakma Petey. Kadın gelemiyecek. Seninle konuşmak istiyordum ama bara telefon etmeğe çekindim. Zira polisler beni arıyor. Onun için bir ahbabıma rica ettim. Kendisi seninle konuştu."

Yarım dakika kadar beni süzdü. Sonra, "Vay, namussuz vay!" diye homurdandı. "Bana

oyun yaptın ha..."

İki dakika kadar ailem hakkındaki fikirlerini belirtti. Sesimi çıkarmadım tabii. Sonunda da hiddeti geçti. O vakit kendisine istediğim şeyi izah ettim.

Gözlerini kısarak yüzüme baktı. "Nasıl bir iş çevireceğiz? Hem dudağına ne oldu? Sırtındaki acaip şey nedir? Kafana o külahı neden geçirdin, Scott?"

Çaresiz hakikati söyledim. "Tanınmamak için kılık değiştirdim."

-"Ya öyle mi?" Kasıklarını tutarak gülmeğe başlamaz mı. "Doğrusu seni kimse tanıyamaz. Hah. .hah..ha..."

Neyse sustu. "Buraya bak, Petey. Sana işi açık açık anlatacağım. Üstümde tam yediyüz yirmi dolar var. Bir kasa açacaksın. Sana paramın yedi yüz dolarını .vereceğim. Bu arada kasada para varsa onu da alırsın."

-"Yedi yüz dolar mı? Ay, sen buna para mı diyorsun? Acaba kasada külliyetli mikdardapara var mı?"

-"Bu hususta bir fikrim yok."

Kaşlarını çattı. "Kasa nerede? Etrafı yokladın mı?"

-"Hayır, hiç bir şey yapmadım. Kasanın cinsini bile bilmiyorum. Sadece kasanın yeri malûm."

Yüzündeki ifadeden beni küçümsediğini anladım. Petey, bu şekilde iş yapılmıyacağını anlatmak istiyordu. Ama biraz düşününce kararını verdi. "Son zamanlarda para sıkıntısı çekiyorum. Cebimde beş yüz kağıt olsaydı senin teklifini dinlemezdim bile."

Dikkatle onu süzerek, "Bir şey soracağım." diye mırıldandım. "Sen Norris'in adamı mısın?"

-"Hayır, ben kimsenin hesabına çalışmı-

yorum.. Zaten patronla iş yapmasını sevmem.Geçen gün sana tatilde olduğumu da söylemiştim değil mi? Eğer Norris'in kasasını soyacaksak ben bu işte yokum."

-"Hayır, hayır, kasa bir avukatın bürosunda. Yalnız işin tehlikeli olduğunu söylemeliyim. Yakalanacak olursak leşimizi serecekler. Seni kandırmak istemem, Petey. Kasa boşsa üç yüz dolar daha vereceğim sana. Oradan sağ salim çıkarsak tabii."

Biraz düşündü. "Pek alâ yedi yüz papeli görelim.Yalnız iyi bir netice alacağıma söz veremem."

Paraları saydım. "Kasa nerede, Scott?"

-"Dört beş blok ötedeki bir binada."

-"Pek alâ yarım saat sonra buluşuruz. Ben kendi takımlarımı getiririm.Burada bekle." Uzaklaştı.

Ben de bir kenara sinip beklemeğe başlamıştım. Acaba Petey sözlerinde samimi miydi? Yoksa paramı aldıktan sonra durumu Norris'e anlatmaya mı gitmişti?

Neyse, yarım saat sonra barın önünde yeni bir Ford durdu. Petey arabadan başını uzatarak, bana seslendi. "Atla." Birlikte Breanden binasının bulunduğu bloğa gittik. Petey arabayı Breanden binasının önünde bırakarak, sakin bir tavırla, "Ağır aletleri taşımaktan hoşlanmam," dedi. "Onun için arabamı iş yerinin yanında bulundurmayı tercih ederim."

Arabadan atladık. Petey tam on beş saniyede binanın kapısını açtı. Aletlerini dördüncü kata kadar taşıdım. Avukat Ferris Gordon'un bürosunu bulduk. Petey ben nefes alıp verene kadar kapıyı açıverdi. Doğrusunu isterseniz Petey tek başına bir haydut çetesi sayılabilirdi.

O odada dolaşırken, ben de elektrikfeneri-

mi yakıp etrafa bir göz attım. Sol tarafta koltuklar vardı. Sağda büyük bir masa ve döner bir koltuk gördüm.Köşedeki kasa bir hayli büyüktü. Pencereye yaklaşıp dışarıya bir göz attım.Binanın yangın merdiveni vardı ve bu yan sokağa iniyordu. Pencereyi sıkı sıkı kapatıp storu da kapattım.Gidip Petey'in yanında durdum.

Elektrik fenerini yakmış kasayı tetkik ediyordu o. Bir kahkaha attı. "Bu kutu badem şekerinden farksız.Çıtır çıtır yerim ben bunu."

-"Acaba alarm tertibatı var mı?"

-"Evet, bir oyuncaktan farksız bir zil tertibatı.. Biraz evvel tellerini kesiverdim." Bir matkap alıp çalışmağa başladı. Neyse matkabın sesi fazla değildi.

Başını kaldırarak, "Bana kutu açacağını ver," dedi.

Ucu sivri kalın demiri alıp yanına bıraktım. Petey'in neş'esi yerindeydi."Sardalya kutusunu açmaktan daha kolay bu iş."

Konuşmasından işi on dakikada bitireceğini sanmıştım. Fakat Petey tam bir saat uğraştı. Sivri uçlu kalın demiri açtığı deliğe sokarak kasanın çeliğini sanki bir kumaşmış gibi yırttı ondan sonra araya yerleştirilmiş olan tuğla ve alçıları çıkarmak için çekiç ve keskiyle epeyi uğraştı. Bana kalırsa çok gürültü etti o.

Nihayet doğrularak alnındaki terleri sildi. "İşte oldu."

Ben faaliyete geçtim.Elektrik fenerini yakıp kasanın içine tuttum.Bir sürü kâğıt ilişti gözüme. Bunları karıştırdımsa da Emmett'in vasiyetnamesini bulamadım.O sırada Petey de gelip kasadan çıkardığım çelik kutuyu açtı.Nihayet Emmett Dane'in vasiyetnamesini bulmuştum.Daha doğrusu altında Emmett Dane'in imzası bulunan bir vasiyetname geçmişti elime. Bu sahte de olabilir-

di.

Vasiyetname dört sahifeden ibaretti. Son sahifede Emmett'in imzası ve iki şahidin adlarıyla imzaları vardı.Yalnız dikkatimi vasiyetnameye ek takılmış olan resimler çekti. 2ox16 cm. lik resimlerde Dane ve Dorothy Craig baş başa oturmuş konuşuyorlardı.

Şaşırmıştım doğrusu. Üç resim onları bir masa başında otururken gösteriyordu. Diğer ikisinde de bir bölmede oturuyorlardı.İlk üç resim de Dorothy omuzları çıplak bir elbise giymişti. Masada içki kadehleri vardı.Diğer iki fotoğrafta ise kadının sırtındaki elbise yakası kapalı bir empirmeydi.Her resimde de Dorothy, Dane'in kolunu tutmuş gülümsüyordu.Kadın çok samimi olduklarını ima etmek istemişti her halde.

Bu resimleri görenler yaşlıca bir adamın genç bir kadınla gönül eğlendirdiğine karar verirlerdi. Baron'la Dorothy de resimler çekilirken bu havayı yaratmak istemişlerdi tabi.

Ben resimlerin neye delâlet ettiğini anlamıştım. Dane, Lilith Manning sandığı kadınla Seaco rezaletini konuşurken çekilmişti bunlar.Her halde resim çekilirken Baron da yanlarındaydı. Fakat Baron'un olduğu resimler imha edilmişti. Ortada bu romantik fotoğraflar kalmıştı. Dorothy Craig, kendisine aşık olan nişanlısıyla baş başa yemek yiyordu. Böylece adamın neden servetinin mühim kısmını Dorothy'e bıraktığı da anlaşılacaktı.

Artık durumu iyice anlamıştım. Baron, daha ben Seacliff'e gelmeden evvel her şeyi hazırlamıştı. Resimler de çekildikten sonra Dane'in ölümü kat'ileşmişti. İçim biraz rahat etmişti.Ben, Dane'i benim yüzümden öldürdüklerini sanarak, vicdan azabı çekmiştim.Halbuki benim gelmem işi değiştirmemişti.İnsanlar bazen beş kâğıt için adam

öldürürler.Bu işte milyonlar dönüyordu.

Büroda pek ışık kullanmamaya gayret etmiştik. Ama artık flâş kullanarak fotoğraf almam gerekiyordu. Ben fotoğrafları çekerken Petey de kasayı didik didik etti. "Galiba bana üç yüz dolar daha verecektin, Scott. Burada bir şey yok."

Vasiyetnameden sonra bulduğum dört kâğıdın fotoğraflarını da aldım. Bu vesikalar da Emmett Dane'in Shell Scott'a evini ve bir kısım arazisini bıraktığı belirtilmekteydi. Baron elini çabuk tutmuş ve sahte vesiyetnameyi bozamıyacağı için bu vesikaları hazırlatmıştı.

Petey, birdenbire "Tuhaf bir hisse kapıldım," diye mırıldandı.

Başımı kaldırdım. "Ne var?"

Elektrik fenerini stora tuttu. Storu kapamışsın ama onun üstünde bir aralık var. Her halde senin ışık dışarıya sızdı."

Küfrü bastım. Nasıl olduysa o aralığı fark edememiştim. "Neyse bitmek üzere."

-"Haydi tüyelim. Bu iş hoşuma gitmedi."

-"Sen gidebilirsin. Bir şey buldun mu?"

-"Biraz ufaklık. Belki yüz dolar tutar. Ben tüyüyorum."

Kapıyı açıp çıktı.Usulca kapıyı kapattığını duydum.Ben de son fotoğrafı çekip kâğıtları kasaya koydum. Kullandığım lâmbaları alarak çantaya yerleştirdim. Tam makineyi omuzuma astığım sırada dışarıdan bir ses aksetti. Biri koşuyordu.Evet, biri koşarak kapının önünden geçti. Onu başkaları takip etti. Bir haykırma oldu. Sonra silâh sesleri duydum.Hem patlamaların ardı kesilmiyordu.

Koşup pencereyi açtım. Biri acı acı bağırdı. Halâ dışarıda koşuşuyorlardı. Dışarıya sarktım.Fakat yangın merdiveniyle pencere arasında bir metre kadar bir açıklık vardı.Ecel terleri döküyordum.Güç belâ parmaklığa tutunarak kendimi sa-

lıverdim. Bir ara boşluğa düşmüşüm gibi geldi bana. Ayaklarım merdivenin demirlerine çarptı. Daha kimse Gordon'un bürosuna girmemişti fakat sesler yaklaşmaktaydı.

Aşağıya ineceğim sırada bir projektör basamakları aydınlattı. Ben de kaldırımda duran adamları görebiliyordum. Artık aşağıya inmem de imkânsızdı. Çaresiz dönüp basamakları çıktım. Tavan arasına veya çatıya çıkacaktım. Daha dört, beş basamak çıktığım sırada büronun kapısı açıldı oda birdenbire aydınlandı.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Merdivenin trabzanını tutan ellerim terden yapış yapış olmuştu. Polislerin peşime takıldığına kaniydim. Zira ancak polisler böyle gurup halinde gelip ateş edebilirlerdi. Çığlık atan da Petey'di. Hem Petey'in ölmüş olduğunu da biliyordum. Biri pencereden süzülen ışığı görerek polis çağırmış olacaktı. Carver de sevgili dostu Gordon'un bürosuna birinin girdiğini duyunca endişelenmişti tabii. Her halde şişko serseri de binadaydı.

Altıncı kata kadar tırmandım. Epeyi yorulmuştum ve kesik kesik soluk alıyordum. Dişimi sıkarak devam ettim. Binanın damına çıkmak için üç dört basamak kalmıştı. Birdenbire bir ışık gözlerimi kamaştırdı. Karanlığa alışan gözlerim bir şeyi seçemez hale gelmişti. Bir kurşun ıslık çalarak başımın üstünden geçti. Can havliyle dama çıkıp kendimi yere attım. Demir merdivenden ayak sesleri aksetti.

Ayağa kalkarak koşmağa başladım. Etrafımı görebilmek için elektrik fenerini de yakmıştım. Binanın arka tarafına gidecektim. Zira orada da bir yangın merdiveni olmalıydı. Koşa koşa kenara yaklaştım. Fakat arkada yangın merdiveni yoktu.

Tam karşıda bir bina gördüm. Hem onun

yangın merdiveni vardı. Aradaki bir buçuk metre genişliğindeki geçite düşmediğim takdirde o binanın yangın merdivenine inebilirdim. Ayak sesleri yaklaştı. Bir kurşun daha vınlıyarak kolumun yanından geçti. Dönerek ateş ettim. Polislerin dama çıktıklarını biliyordum. Her halde büyük bacaların arkasına gizlenmişlerdi. Derin bir sessizlik oldu. Ateş etmem onları endişelendirmişti. Akıllarına çenesi parçalanmış olan Blake gelmiş olacaktı.

Elektrik fenerini onlara çeviripyere bıraktım. Bir el daha ateş ettim. Ses seda çıkmadı. Melûnlar bekliyorlardı. Kararımı vermiştim. Karşıdaki binanın damına atlıyacaktım. Başka çarem yoktu.

Kenara yaklaşıp kendimi zorlıyarak atladım. Bir an aşağıdaki karanlığı gördüm. Yedi kat aşağıya düştüğüm takdirde pestilim çıkacaktı. Artık parçalarımı toplamak için yerleri kazırlardı. Sanki ben kımıldamamıştım ve koca bina benim üstüme geliyordu. Dam yaklaştı, yaklaştı. Sağ tarafımda korkunç bir acı duydum. Damın korkuluğuna düşmüştüm. Bacaklarım aşağıya sarkıyordu. Kendimi zorlıyarak vücûdümü öne çektim. Korkuluktan içeriye düştüm. Izdıraptan gözlerim karardı.

Baygınlığım birkaç saniye sürdü sanırım. Zira kendime geldiğim zaman damda yatıyordum. Düştüğüm sırada yüzümün derileri sıyrılmıştı galiba. Zira yanağım yanıyordu. Omuzumun ağrısı da dayanılacak gibi değildi. Ya kaburgalarım...Nefes aldıkça yanıma bir bıçak saplanıyordu. Ama ölmemiştim.

Ayağa kalkarak, yangın merdivenine gittim. Fakat bunun camlı kapısı kilitliydi. Ceketimi çıkarıp elime sararak, bir yumrukta camı kırdım. Kapıyı açtım. Ondan sonrasını hayal meyal hatırlıyorum. Yangın merdiveninden beşinci kata kadar inip açık bir pencereden içeriye daldım sanırım.

Bir sürü koridordan geçtim. Merdivenlerden indim.Alnımdan akan kanlar gözlerime kaçıyordu. Elimle kanları sildim. Ceketimi damda bırakmıştım.Uzaktan siren sesleri aksediyordu.

Nihayet takatim kesildi ve durdum.Galiba zemin kata inmiştim. Duvara yaslanarak nefes almaya çalıştım.Zira boğulacak gibiydim. Kesik kesik soluk alabiliyordum.Başım dönüyordu. Biraz dinlenince etrafıma bakındım.Önümde bir koridor uzanıyordu. Yavaş yavaş yürüdüm.Bir camlı kapı gördüm.Sokak ışığında kapının aralık olduğunu da fark ettim. Kapıyı kilitlememelerine bir manâ verememiştim. Arkamdan seslergeliyordu.Demek bina boş değildi.

Kapıya yaklaşıp duvara dayanarak dışarıya bir göz attım.Köşede bir kaç araba duruyordu.Fakat onlar boştu sanırım.Hem ortalıkta polis arabasına benzer bir şey de göremedim.Sokağa çı-

Serin havayı ciğerlerime çekerken, aklım başıma gelir gibi oldu. Nerede olduğumu anlamıştım. Chesnut caddesindeydim. Ana caddeye doğru gidiyordum. Dönüp arkama baktım. Bir araba ağır ağır geliyordu. Adımlarımı sıklaştırdım. Arabanın farları beni aydınlattı. Telâşla sağa saptım. Kızıl Haç çadırı yarım blok ilerideydi. Oraya kadar gidip çadıra gizlenebilirdim. Hem tahtalara yatıp biraz dinlenmem bile kabildi.Koşmağa başladım. Fotoğraf makinesi kaburgalarıma çarpıyordu ama can acısını düşünecek halde değildim. Zira arkadan gelen arabanın farları beni aydınlatmıştı.Demek araba da Ana Caddeye sapmıştı.Fotoğraf makinesini omuzumdan indirip elime aldım.Belki de boşuna telâşlanıyordum.Belki de arabadaki adamlar bir gece kulübünden dönüyordu. Siren seslerini duyuyordum ama bunlar arkadan değil önden aksetmekteydi. Belki de kaçabilecektim. Belki..Bir-

denbire bir elektrik feneri beni aydınlattı ve yaklaşan arabanın sireni tiz bir çığlık gibi etrafta yankılar yaptı.

Son gayretimi toplıyarak koştum.Fotoğraf makinesini Kızıl Haç çadırına attım.Çadır bezi yırtıldı.Makine içeriye düştü.Neyse o sırada ışıkta olmadığım için ne yaptığımı görmemişlerdi.Araba fren yaparak yanımda durdu. Bir el ateş edildi ben farların ışığında dona kalmıştım.

İkinci kurşun da Kızıl Haçın platformuna saplandı.Koştuğum takdirde kurşunu yiyeceğimi biliyordum. Fakat durduğum takdirde de geberteceklerdi beni. Yani yapabileceğim bir şey kalmamıştı.

Döndüm ve ellerimi havaya kaldırdım.Kuvvetli elektrik fenerini üstüme tuttukları için bir şey göremedim.Sadece nefesimi tutarak bekledim. Her halde beni vuracaklardı.

ONALTINCI BÖLÜM

Başka bir araba da arkamdan gelerek, diğerinin biraz gerisinde durdu. Bir adam arabadan atlıyarak, koştu. Yüzünü seçememiştim onun. Fakat bu iri yarı mahlûk yabancı gelmemişti bana.

Elindeki tabancayı kaldırmış üstüme geliyordu. O sırada diğer arabanın kapısı da açıldı.İki kişi daha atladı.Onlar da silâhlıydılar tabii. Onlar yetişmiyormuş gibi bir araba da sirenini öttürerek köşeyi döndü. Bir kaç polis daha arabadan atladı.Etrafımı sarmışlardı artık.

Üç adam ağır ağır yaklaştılar. Öndeki iri yarı serseri Carver'di. Diğer iki memur durup beklediler. Carver'in bana küfredeceğini sanıyordum. Serserinin ağıza alınmayacak küfürleri sıralıyacağını tahmin etmekteydim. Fakat hiç de sandığım gibi olmadı. Carver, yumuşak bir sesle "Merhaba ahbap," dedi. Elindeki Colt'u karnıma çevirmişti. Üstelik parmağı tetikteydi. Acı acı yutkundum. Sonum gelmişti galiba.

Carver gözlerini benden ayırmadan arkadaki polislere seslendi. "Onu bana bırakın. Onu merkeze götüreceğim."

Böyle bir niyeti yoktu tabii. Arkada duran polislere baktım. Yüzlerinden kin ve hiddetleri okunuyordu. Ben bir polis öldürmüştüm. Benden tiksinmekte haklıydılar.

Buna rağmen onlardan yardım istedim. Olanca sesimle, "Bu adam yalan söylüyor," diye bağırdım. "Beni merkeze götürmiyecek. Beni bir

kurşunla gebertecek. Zaten Blake'le bu adam beni daha önce de öldürmeğe kalktılar. Zira onların rüşvet aldıklarını biliyordum. Bu adam Clyde Baron'la birlikte.."

Carver, gürledi. "Yalancı katil köpek..."

Başımı eğmeye çalıştımsa da muvaffakolamadım. Carver'in tabancası elmacık kemiğime isabet etti. Yere yuvarlandım. Diz üstü doğrulduğum sırada Carver, omuzuma şiddetli bir tekme attı.

İki polis beni seyrediyordu. Başımı kaldırınca biriyle göz göze geldim. Carver'den nefret etmeme rağmen onlara hak veriyordum. Zira ben bir katildim. Birpolis öldürmüştüm. Adamların bana acımaları için hiç bir sebep yoktu. Hem belki de onlar Carver'in ahbaplarıydı. O takdirde beni tartakladıktan sonra vuracaklardı. Polisler dürüst olduğu takdirde merkeze kadar gidebilecektim. Yani o vakit beni merkezde temizliyeceklerdi.

Polislerden biri atıldı. "Sakin ol, Carver. Onu merkeze götürelim. Ana caddede olduğunu unutuyorsun galiba. Böyle şeylerin sırası mı? Haydi Carver."

Ağır ağır doğrulup kalktım. Bu sefer hazırdım. Carver saldırdığı takdirde hiç olmazsa bir kaç dişini dökecektim.Bunu yapmadan ölürsem gözlerim açık gidecekti.Ama bu sefer bana vurmağa kalkışmadı. Üstümü aradı. Silâhım olmadığını anlayınca arkadaşlarına baktı. "Temiz."

Çarver ellerimi arkaya çekerek bileklerime bilezikleri geçirdi. Adamlar beni itip arabalardan birine soktular.O sırada bir can kurtaran geçerek köşeyi döndü. Her halde Petey'i almağa gidiyordu o. Zavallı Petey de benim yüzümden ölmüştü. Petey'i düşünürken Betty'i hatırladım. Bir saat sonra güneş doğacaktı. Genç kadın güneş doğar doğmaz motelden ayrılacağına söz vermişti.

Arabayı Carver kullanıyordu. Bir polis de benim yanımda oturmaktaydı. Ana caddeye çıkınca diğer polis arabaları da peşimize takıldı.

Merkeze gelince önce kaydımı yaptılar. Sonra Carver beni 'Mavi Oda'ya soktu. Mavi oda suçluların sorguya çekildikleri yerdi. Fazla ışıklı küçük bir odaydı burası. Tam ortada büyük bir iskemle vardı. Kapının iki tarafına da iskemleler konulmuştu. Odanın penceresi yoktu. Zaten bu tip yerlerin hiç bir zaman penceresi yoktur. Carver ve diğer polis hafif sesle bir şeyler konuştular. Carver beni tahta iskemleye oturtupkelepçemi çözdü. Ellerimi iskemlenin arkasındaki iki delikten çıkarıp tekrar bilezikleri taktı.

İkinci polis tabancasını bana çevirmiş bekliyordu. Carver, canımı yakmak için hiç bir fırsatı kaçırmıyordu. Kollarım arkada kelepçelenince polis odadan çıktı. Carver neş'eli neş'eli gülüyordu. Hayatından memnundu domuz.

Geriye çekilip yüzüme bakarak bana küfretti. Bu işte usta olduğu belliydi. Ne kadar pis ve müstehcen küfür varsa arka arkaya sıraladı. Bana neler yapacağını uzun uzun anlattı. Aslında buna aldırmamam lâzımdı. Fakat elimde olmıyarak kızdım.

Carver, "Nerede olduğunu biliyorsun değil mi Scott?" diye hırnurdandı. "Burası bir nev'i luna park . İstediğin kadar eğleneceksin. Bak ne değişik numaralar göreceksin."

-"Senden başka bir şey beklenmez zaten. Senin gibi pis köpeklere alışık olmama rağmen yine de nasıl bir mahlûk olduğunu anladım."

Artık terbiyeli terbiyeli konuşmanın bir manâsı yoktu. Nasıl olsa Carver canımı yakacaktı. Nasıl olsa beni temizliyeceklerdi. Onun için yalvaracak de değildim.

Kapı açılarak üniformalı polisle Thurmond,

içeriye girdiler. Polis Müdürü iskemlelerden birini çekerek oturdu. Aramızda bir metre kadar bir mesafe vardı. Namussuzun soluk yüzü çamur gibi bir renk almıştı. Gözlerinde de merhametsiz bir ifade belirmişti.Başıma neler geleceğini anlatıyordu bu gözler.Sesi de buz gibiydi. Beni pis pis süzerek, "Buraya neden geldiğini merak ediyorsun her halde." dedi.

-"Evet. Biraz merak ediyorum. Zira işkence odasında benim işim yok. Nasıl olsa benim bildiğim şeyler sizce malûm. Onun için boşuna zahmet etmeyin. Yok Carver'in canı eziyet etmek istiyorsa o başka."

Thurmond, dudaklarını büzdü. Sinsi sinsi beni süzüyordu. "Yanılıyorsun, Scott.Senin Dane'i öldürmüş olduğunu biliyoruz. Fakat henüz bunu itiraf etmedin. Hemen Dane'i öldürdüğünü itiraf edip ifadeni imzalarsan mesele kalmaz. Böylece Carver de yorulmaz.Sen de sıkıntı çekmezsin. Haydi suçunu itiraf et ve hazırladığımız kâğıtları imzala."

-"Tabii..Tabii..Zaten ben de bunu düşünüyordum, Thurmond. Bu arada istersen başka cinayetleri de itiraf edebilirim."

Oralı bile olmadı. "Sonra son günler zarfında neler yaptığını da anlatacaksın tabii. Kimlerle konuştuğunu söyliyeceksin.Elizabeth Lane'in nerede olduğunu açıklayacaksın."

-"Olur..Olur.."

-"Önce Gordon'un bürosundan başlıyalım. Gordon'un bürosunda ne işin vardı?Bunu Peterson'dan da öğrenirdik ama artık imkân kalmadı.Dediklerimi dinlersen mahkemede işini kolaylaştırırım."

Sırıttım. "Yani sen benim mahkemeye çıkacağımı mi iddia ediyorsun? Beni sağ bırakacağına inanır mıyım hiç."

Kaşlarını çattı. "Buraya bak, Scott.Ya beni dinler konuşursun ve canın yanmaz..Ya da inleye inleye hakikati itiraf edersin. Hangisi işine gelirse. Ben şiddet kullanmaya taraftar değilim. Onun için aklını başına al ve konuş."

Sesimi çıkarmadım. Aslında Dane'i öldürdüğümü itiraf etmeme ihtiyaçları yoktu.Nasıl olsa beynime bir kurşun sıkmaları kâfiydi. Yalnız ellerinde böyle bir vesika olduğu takdirde işleri kolaylaşacaktı tabii. Dane ve Blake'i öldüren namussuzun kaçmağa kalktığı sırada vurulduğunu iddia edeceklerdi.Ama ben onlara yardım etmek niyetinde değildim. Nasıl olsa ölecektim.

Carver, neşeli neşeli güldü. "Galiba inadın tuttu. Hortumu yüzüne tutmam gerekecek galiba."

Ne demek istediğini anlamıştım. Hortum dedikleri yarım metre boyunda içi boş kalın bir lâstikti. Carver yanda duran hortumu alarak, bütün gücüyle savurdu. Lâstik yüzüme çarptı. Sanki kafamda bomba patlamıştı.

Can acısından gözlerim yaşardı. Acı yanağımdan beynime ve bütün vücûduma yayılmıştı sanki. Carver, yine hortumu kaldırmıştı. Bu sefer öbür yanağıma vuracaktı. Başımı eğmeğe çalıştıysam da geç kaldım. Hortum burnuma çarptı. Neye uğradığımı şaşırmıştım.Burnumdan kan boşandı. Kan dudağımdan çeneme doğru süzülüyordu. Başımı arkaya dayamağa çalıştım.Fakat imkân yoktu. Beynim zonkluyordu. Bu arada kaburgamın acısını filân unutmuştum.

Thurmond, "Dur Carver!" diye bağırdı. "Önce onun kanını sil. Dikkat et. Kan bir yere bulaşmasın."

Carver, pis bir mendil çıkarıp dikkatle yüzümdeki kanları sildi.Namussuzlar üstümde başımda kan lekesi bulunmasını istemiyorlardı. Zi-

ra o takdirde beni kıyasıya dövdükleri ortaya çıkacaktı.

Artık etrafımı pek iyi seçemiyordum. Kulaklarım uğulduyordu. Carver'in seslendiğinihayâl meyâl duydum. Serseri bana yaklaşmış gülüyordu. "Scott.. Sana tam bir saat işkenceyapabilirim. Kimse bunun farkına varmaz. Zira ben can yakarken iz bırakmamağa dikkat ederim. Bak, burnun kanadı ama yüzünde hortumun izi kalmadı. Bu işe sen de şaştın değil mi? Fevkalâde bir buluş bu Haydi artık konuş. Canina okumamı istemiyorsan ağzını açarsın."

Güç belâ kendimi topladım. Ağzımdan kan akıyordu. Askerliğimi Bahriye Silâhendazı olarak yapmıştım. Bahriyeliler iyi küfrederler. Ben de askerlikte aklımda kalanlarla daha sonra öğrendiklerimi bir araya getirip Carver hakkında fikirlerimi kısaca izah ettim. Serseri birdenbire hiddetlenmez mi. Hortumu yere atıp yumruklarını sıktı. Balyoz gibi yumruğu yüzüme indi. Canım yandı tabii. Fakat ikinciyumruğuhissetmedim. Hele üçüncüsünü hiç duymadım.

Kendime geldiğim zaman bileklerimin acıdığını hissettim. Bayıldığım zaman başım öne düşmüştü. Bu yüzden iskemlenin arkasından çıkan ellerim deliklere dayanmıştı. Bilezikle etime batıyordu.

Ne kadar baygın kaldığımı tahmin etmeme imkân yoktu. Ama aklım başıma gelmişti.Hafif hafif nefes alıyordum.Gözlerimi de açmamıştım. Zira ayıldığımı anladıkları takdirde işkence yine başlıyacaktı. Kulağıma sesler geliyordu. Carver, Thurmond'a bir şeyler anlatmaktaydı. Dinledim.

-"...." Hadi sen de be! İstersen başının altına da bir yastık koyayım. Bu serserinin Blake'e ne yaptığını unuttun galiba, Thurmond."

Carver'in amirine hiç hürmeti yoktu an-

laşılan. Kurbağa suratlı Polis Müdürü de epeyi sinirlenmişti. "Onu götürdüğümüz zaman yüzünde veya vücûdunda bir iz bulunmamalı. Scott'u dövdüğümüz anlaşılmamalı. Halbuki sen onun yanağını yırttın."

-"Ne olacakmış yani? Serserinin elimizden kaçmak için dövüşmeye kalktığını söyleriz. Zaten namussuzu gebertecek değil miyiz? Şu işi bitirsek fena olmaz. İllâ o kâğıdı imzalamasını istiyor musun? Kâğıtsız işi halledemez miyiz sanki?"

Thurmond'un sesi yükseldi. "Kâğıdı istiyorum. Hem artık sesini kes. Bu işi bana bırak. Ne yapıp yapıp onu konuşturacağım. Öldürmedenevvel kâğıdı imzalatacağım."

Beni öldüreceklerini biliyordum zaten. Yalnız işi nerede yapacaklarını anlıyamamıştım. Acaba beni uzakta bir yere mi götüreceklerdi? Yoksa burada temizleyip ondan sonra hücreye mi sokacaklardı. Fakat saçmaydı bu. Bir cesedi hücreye sokmanın manâsı yoktu. Hem hapishanede adam öldürmek tehlikeliydi. Dedikoduya sebep olurdu bu.

Üçüncü biri lâfa karıştı. "Belki de numara yapıyor. Belki de bizi dinliyor o."

Carver, "Dinlerse dinlesin," diye söylendi. "Öğrendiklerini kime anlatacak. Cehennemdeki zebanilere mi?" Yanıma yaklaştığını hissettim. "Şimdi anlarım. Bakalım baygın mı değil mi?" Vücûdümü iyice gevşetmeğe çalıştım. Hortum ıslık çalarak, yüzüme indi. Bağırmamak için dudağımın içini ısırdım. Başım yine göğsüme düştü.

Namussuz yanımdan uzaklaştı. "Ammakofmuş be! Bu iş uzun süreceğe benziyor. Haydi şef gidip kahve içelim. Sen de gel Mac."

Doğrusu şaşırdım. Serseriler öğle tatiline çıkan memurlar gibi beni bırakıp kahve içmeğe gidiyorlardı. Kapının açılıp kapandığını duydum. Ama yine de ihtiyatlı hareket ettim. Birkaç da-

kika baygınmışım gibi hareketsiz kaldım. Nihayet başımı kaldırdım. Hepsi bana bakarak, sırıttılar. Benim gibi bir budala daha bulunamazdı.

Carver bu hadiseyi çok komik bulmuştu. anlaşılan. Epeyi güldü, namussuz. Sonra Polis Müdürü, Mac denilen adama bir şeyler söyledi. Mac odadan çıktı. Biraz sonra elinde daktiloda yazılmış birkaç sahife yazıyla döndü. Thurmond, kâğıtları alarak, yanıma yaklaştı. "Bunları imzalayacak mısın?"

Güç belâ ağzımı açtım. "Buna ne lüzûm var sanki? Nasıl olsa Emmett Dane'in imzasını taklit etmişsiniz. Benim imzamı dataklitedersiniz olur biter. Bu işi bir türlü anlıyamadım."

-"Anlaman lâzım değil ki. Sadece kâğıdı imzalıyacaksın. Hazır mısın, Scott. Yoksa devam edelim mi?"

-"Tabii....Her zamanki gibi hazırım."

Polis Müdürü ne demek istediğimi anlıyamadı. Ben de ellerim çözüldüğü takdirde bir numara yapabileceğimi sanıyordum.Daha doğrusu yediğim dayaktan iyice aklım karışmıştı.

Mac, arkama geçip kelepçeyi açtı."Tamam bu fırsattan istifade etmeliyim," diye düşündüm. "Can çıkmadıkça ümit vardır." İşin tuhafı benim ümidim vardı ama canım çıkmıştı galiba. Zira parmağımı oynatacak halde değildim.Carver'in elinde o Allahın belâsı hortumdan başka bir şey yoktu. Bu da ümidimin artmasına sebep olmuştu. Fakat başımı kaldırınca Mac'ın elindeki Colt'u gördüm.

Ellerimi delikten çıkarıp biraz salladım. Polis Müdürü, kâğıtlarla altlık yapmam için bir bloknot uzattı. Sonra dolma kalemini de verdi.

Artık silâhım da vardı. Onların yüzlerine mürekkep püskürtebilirdim.

Bloknotla kâğıtları sol elime geçirip

Polis Müdürüne baktım. "Bana kalırsa ufak tefek hatalar yapmışsın. Burada kendi arzumla her şeyi itiraf ettiğim yazılı. Beni hiç tartaklamamışsınız. Ben kendiliğimden bülbüller gibi şakımışım. Hem bu.... " Carver'in bana yaklaştığını görmemiştim. Fakat havaya kalkan hortumu fark ettim. Başımı eğince lâstik havada ıslık çalarak geçti. Ama Carver, bu hızla bana doğru eğilmişti. o bifteğe benzeyen suratı karşımdaydı artık. Birdenbire korkunç bir kin benliğimi sardı. Sağ elimi kaldırıp yanlamasına göğsüme dayadım. Kalem yere düştü. Elimin yanıyla burnunun üstüne vurmağa teşebbüs ettim. Fakat birdenbire döndü veelim omuzunaisabet etti. İskemleden fırlayıp onu yakalayacaktım. Fakat kalkamadım bile. Kafamın arkasına sert bir şeyle vurdular. Sanki bir lâstik patlamış gibi bir ses çıktı. Gözlerim karardı. Fakat bayılmadım. Oda fırıl fırıl dönüyordu. Galiba Carver, hortumuyla kafama vurmuştu.

-"Allahım belâsı... " diye küfrettim. Serseri gülüyordu.

Bu arada kağıt yere düşmüştü. Thurmond bunu alıp bana uzattı. Bu sefer imzaladım. Yalnız imzamı 'Clyde Baron' diye atmıştım. Polis Müdürü fena halde hırslanıp yüzüme bir tokat attı. Carver de bir yumruk yapıştırdı. Hattâ Mac bile talihini denedi. Yine bayıldım tabii.

Bi sefer baygınlığım epeyi sürdü sanırım. Kendime geldiğim zaman kollarım yine arkaya kenetlenmişti. Serseriler bana sual sormağa başladılar. Ben de cevap verdim. Suallerin ekserisine doğru cevap vermiştim. Fakat bir kaç defa da yalan attım. Belki daha sonra yalan söylediğimi anlayacaklardı. Ama ben bunu düşünecek halde değildim.

Thurmond, "Elizabeth Lane, nerede?" diye bağırdı.

Konuşmak zordu. Zira dudaklarım patlamıştı. Namussuzlar artık vücûdumda ve yüzümde iz kalmasına aldırmıyorlardı. Fikirlerini değiştirmişlerdi.

-"Miss Lane'le dün gece Westerly yolundaki Canyon Moteline gittik. Kendisini orada bıraktım. Fakat onu bulamıyacaksınız. Zira onu yakaladığınız takdirde neler yapacağınızı anlattım. Kadın çoktan oradan uzaklaşmıştır."

-"Biz onu buluruz."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Maalesef bu oyun daha fazla devam edemiyecek, Thurmond. Senin hesabına üzülüyorum. Bu şehirde senin kadar namussuz bir insan daha olamaz. Onlar iç yüzünü anlıyacaklar.Ondan sonra da hesap vereceksin.Belki müebbed hapse mahkûm olursun. Ama cinayet işlemişsen sandalyeye gitmen de muhtemel."

Fena halde hırslandı. "Kes sesini, Scott. Yoksa bütün dişlerini de döktürürüm."

Carver, gülümsedi. "Biz üç kişiyiz ahbap. Bu kadarı sana yetmiyor mu? Bizi küçümsüyor musun yoksa?"

Derin bir nefes aldım. Bu habere memnun olmuştum.

Thurmond "Scott," dedi. "Fotoğrafmakinesi nerede? Makineyi ne yaptın?"

-"Hangi makine?"

Soluk dudakları bir çizgi halini aldı. "Aptal numarası yapmağakalkma! Banayutturamazsın. Bir daha böyle bir şeye kalkışırsan seni Carver'le yalnız bırakırım. Yarım saat onunla kalırsan aklın başına gelir. Kendisi pestilini çıkarmak için sabırsızlanıyor zaten."

Carver'in gözleri parladı. Serseriye fırsat verseler işkence ederek canımı alacaktı.

Thurmond devam etti. "Star'dan biri telefon etti. Seni yakaladığımız zaman üstünde neler

bulduğumuzu sordu. Bir de fotoğraf makinesinden bahsetti. Demek yanında bir fotoğraf makinesivardı. Adam, neden böyle bir şey sordu dersin?"

Bunun cevabını bilmeyi ben de isterdim. Zira Leica'yı kullanacağımı bilen tek şahıs Betty'di. Acaba Star'dan telefon eden o muydu? Belki de Thurmond, beni kandırmak için 'Bir adam aradı' demişti.

-"Carver, peşime takılınca fotoğraf makinesini Kızıl Haç çadırının altına gizledim. Zaten biraz sonra da Carver yetişip beni yakaladı."

-"Bunu ben de anlıyamadım," diye cevap verdim. "Bir fotoğraf makinem olduğunu itiraf edeceğim.Fakat bunu benden başka kimsenin bildiğini sanmıyordum. Senin kadar ben de şaştım."

-"Peki fotoğraf makinesiyle ne yapacaktın? Neden Gordon'un bürosuna girdin?"

Onu biraz telaşlandırmak için doğru söylemeğe karar verdim. "Leica'yı alıp Gordon'un yazıhanesine gittim.Baron'la beraber hazırladığınız o sahte vasiyetnamenin fotoğraflarını aldım. Sonra Craig denilen kadının resimlerinin de filmini çektim."

-"Peki fotoğraf makinesi nerede?"

-"Doğru mu söylüyorsun?"

-"Tabii."

-"Eğer yine yalan attınsa bunun hesabını senden sorarım."

Sesimi çıkarmadım. Thurmond, genç polise döndü. "Mac, git Kızıl Haç çadırına bak bakalım. Makineyi bulursan al getir."

Mac odadan çıktı. Thurmond da bana yaklaştı. O sırada bileğindeki saate bir göz attım. Bire geliyordu. Bu odaya girdiğimden beri epeyi zaman geçtiğini farketmiştim. Fakat daha sabahın erken saatlerinde olduğumuzu sanıyordum. Beni buradan çıkarmak için geceyi bekliyeceklerdi. Gündüz

vakti öldürmeye kalkışacaklarını sanmıyordum.

Thurmond, yirmi dakika daha benimle uğraştı. Sorduğu suallere nisbeten doğru cevaplar verdim. Namussuz biraz rahatlamışa benziyordu. Bir de kâğıda imzamı atsaydım sevincine pâyan olmıyacaktı.

Polis Müdürü ve Carver, birer sigarayaktılar ben de bu fırsattan istifade ederek, Thurmond'un ağzını aramaya yeltendim. "Epeydir benimle vakit geçiriyorsun. Bir hayli neş'elendiğinin farkındayım. Bari sen de benim merakımı gider. Baron'un ele başı olduğunu biliyorum. Fakat bir şeyi anlıyamadım. Bu işi plânlıyan kim? Yani Baron, bu plânı tek başına mı yaptı? Yoksa ona yardım edenler oldu mu?"

Carver, bana bakarak sinsi sinsi güldü. "Bunun cevabını verdiğim takdirde ne olacağını biliyorsun değil mi?"

Biliyordum tabii. Namussuz bana anlatacağı şeyleri bir daha tekrarlıyamıyacağımdan emindi. Zira ölüler konuşamazdı. Carver de beni öldüreceğini ima ederek gülüyordu. Dehşete kapılmamı veya yalvarmamı bekliyordu galiba.

Oralı bile olmadım. "Evet, malûm. Fakat bu haber seni şaşırtmadı Carver. Cevap verecek misin?"

-"Tabii. Her şey Baron'un başının altından çıktı, ahbap. İşi plânlıyan o. Biz kendisine yardım ettik." Bir kahkaha attı. "İşte şimdi vaziyeti öğrendin. Böylece mezarın kazılmış oldu."

-"Evet. Zaten sen beni öldürmek niyetinde değildin. Şimdi karar verdin buna. Yalnız merak ettiğim bir şey daha var. Ed Whist...Onu öldürmekle elinize ne geçti sanki?"

Kaşlarını çattı. "Whist mi? Allah kahretretsin ben o moruğu unutmuştum.Biz onu öldürmiyecektik.Zimmermann onun gözünü korkutmak iste-

miş. Fakat heyecanlanıp adamı fazla tartaklamış. Whist de göründüğü kadar kuvvetli değilmiş anlaşılan.Geberip gitmiş." Sırıttı. "İnsanın kafasının arkasına bir iki darbe indirmek işi halletmeğe kâfi gelir.Acaba sen gözüktüğün kadar kuvvetli misin?"

Sesimi çıkarmadım.O halâ biraz şiddetli vurmakla iri yarı adamları nasıl geberteceğini anlatıyordu. Kapı açıldı ve Mac içeriye girdi.

Mac Polis Müdürüne bakarak, omuz silkti. "Çadırın içini boydan boya aradım. Fotoğraf makinesine benzer bir şey yok."

Bu sefer Thurmond'un tepesi attı. Yüzü mosmor kesildi. "Numaralarından bıktım, Scott. Ben....."

Atıldım. "Bir dakika...Ben gece makineyi oraya soktum.Belki sabah biri bunu bulup almıştır. Kızıl Haç çadırının önü gündüzleri kalabalık oluyor.Fotoğraf makinesini biri bulmuştur her halde."

Mac, "Öğle tatili olduğu için orası hinca hınçtı," diye devam etti. "Mamafih herkes çadırın önündeydi.İçeriye girip makineyi almış olduklarını sanmıyordum.Bana kalırsa yalan söylüyor bu serseri."

Ben makinenin çadırın içine düştüğünü sanıyordum.Acaba kimin eline geçmişti bizim Leika?

-"Yalan söylemedim, Thurmond. Hattâ fotoğraf makinesi içeriye düşerken çadırın kumaşını da yırttı sanırım."

Mac, "Evet, çadırın bir tarafında yırtık vardı," dedi. "Belki de biri yırtığı görüp merak etti ve içeriye bakınca makineyi gördü.Biz de fırsat düşkünü çok.Bedava makine buldum.diye sevinmiştir.Bunu bulan adam kimseye bir şey söylemeden uzaklaşmıştır, tabii."

Aralarında münakaşaya başladılar. Neyse ben, bir iki saat rahat ettim.Zira üçü de odadan

çıktı ve yalnız kaldım. Her halde halâ makineyi arıyorlardı onlar.

Nihayet üçü de odaya döndüler. Bu sefer Thurmond yerine Carver, konuştu. "Elizabeth Lane, Canyon Motelinde yokmuş. Hem ana caddeyi boydan boya arattık hiç bir yerde fotoğraf makinesini bulamadık. Senden bıktım, Scott. Hemen hakikati anlat. Yoksa seni buracıkta temizliyeceğim."

Carver, sabırlı bir insan değildi. Hiddetlendiği için hiç sabrı kalmamıştı. Zaten elindeki matrağı görünce de bunu anlamıştım. Namussuz hortumu bırakmıştı. Artık, benim hesabımı görecekti galiba.

-"Sana inanıyorum," diye mırıldandım.

-"O halde itirafnamenden başlıyalım."

-"Kâğıdı getir imzalıyayım."

Şaşırdı. Biraz da hayal kırılığına uğramıştı. Zira canımı fazla yakamıyacaktı. Mac'dan kâğıtları alıp yaklaştı. "Buraya bak Carver. Dane'i öldürmediğimi sen de biliyorsun. Bu kâğıdı imzalasam bile birşey ifade etmez ki. Bir kere Dane'i benim tabancamla vurmadılar."

Pis pis güldü. "Yanılıyorsun ahbap. Dane'i sen öldürdün. Dane'nin kafasından çıkardığımız kurşun senin tabancandan atılmış. İhtiyarı öldürmen için bir sürü sebep vardı. Zaten o gece cinayeti işleyip kaçarken seni yakaladık. Hatırladın mı?"

Hatırlamıştım tabii. Namussuz o gece tabancamdaki son kurşunu almış ve bunu balistik mütehassısına verdiğini iddia etmişti. Her halde tabancamla pamuk bir yatağa ateş etmişlerdi. Her şey umulurdu onlardan. Blake'i öldürdüğüm için başım gidecekti. Bu arada Dane'in ölümünü de bana yükleyip bir taşla iki kuş vuracaklardı.

-"Tabancamı kaybettim ben."

-"Üzülme biz bulduk onu. Yangın merdiveninin biraz ilerisinde bırakmışsın onu. Yazık, bina-

dan atlarken aralığa düşmedin. Böylece her şey yoluna girecekti. Biz de bu kadar yorulmıyacaktık. O vakit sevgilinle meşgûl olacaktık."

-"Sevgilim de kim?" İçimden küfürü basıyordum.

-"Elizabeth Lane adındaki kadın. O kadın nerede?"

-"Bilmiyorum."

-"Pek alâ bunun hesabını senden soracağım. Şimdi biz işimize bakalım." Bileklerimden kelepçeyi çıkardı. Son sahifeye imzamı attım. Bu sefer numara yapmadım. Kendi imzamı attım. Zira itirafnamemin polisler için önemli olduğunu biliyordum. Fakat ölmediğim müddetçe üç serserinin işine yaramıyacaktı bu. Sağ kaldığım müddetçe bu itirafnamenin icabına bakabilirdim. Ölecek olursam da zaten bir şeyin kıymeti kalmıyacaktı. Kâğıtla kalemi Carver'e uzattım.

-"Ayağa kalk!" diye emretti.

İtaat ettim. Neyse ayakta durabiliyordum. Carver bilezikleri yine bileğime taktı. Fakat bu sefer ellerim önümdeydi. Hem ellerimi hareket de ettirebiliyordum. Hattâ birinin kafasınayumruk bile atabilirdim. Carver, hata mı yapmıştı acaba? Hatasını anlamasın diye hemen konuşmağa başladım. "Her şey halloldu değil mi? Artık işiniz iş Carver. Hele Vakıflara ait emlâki de elinizegeçirdikten sonra mesele kalmıyacak. Sahildeki araziye de el attınız mı..."

Kaşlarını çatarak, karşıma dikildi. "Allah seni kahretsin! Bunu nereden öğrendin ulan?"

Bir yalan kıvırdım. "Baron, bazı şeyleri ağzından kaçırdı. Ben de kafamı çalıştırıp işi anladım. Demek artık vakıflara da sahip çıktınız. Doğrusu hiç fena değil."

Pis pis yüzüme baktı. "İdare heyetindeki dört âza bizden. Yâni istediğimiz şeylere karar ve-

rebileceğiz. Öbür üç âza istedikleri kadar itiraz etsin. Mamafih icap ederse onların hesabını da görürüz. İki üç gün sonra Vakıflar bizim..."

-"Yani Dane'in yerine kendi adamınızı koyacaksınız ha? Sahildeki araziyi elde etmek için yapmıyacağınız yok."

Sarı dişlerini göstererek, güldü. "Biz şimdilik oraya sahip çıkacağız. Bir müddet sonra bunu Belediyeye iade edebiliriz. Ama bu arada epeyi para vuracağız."

Yaklaşıp ellerimi havaya kaldırdı. "Ellerini bu kadar hareket ettirmen doğru değil." Kemerimi açıp kelepçenin zincirinden geçirdi. Kemeri bağladı. "Tamam şimdi oldu," Artık kollarımı kaldırmama imkân kalmamıştı. "Hiç bir endişemiz kalmadı. Haydi yürü, gidiyoruz Scott."

-"Nereye gideceğiz?"

Sırıttı. "Seni şehir hapishanesine kapatacağız. Zira ahali burayı basıp seni linç etmeğe kalkabilir. Böyle bir mesuliyetiüstümüze almak istemiyoruz. Sana zarar vermemeleri içinyerinideğiştireceğiz."

-"Bak buna'memnun oldum."

Odadan çıktık. Mac'la Thurmond, önden gidiyorlardı. Sokak kapısı sol taraftaydı ama biz sağa döndük. Holün nihayetinde başka bir kapı vardı. Yan sokağa açılıyordu.

Caddede asıl dikkatimi çeken karşı tarafta duran kahverengi küçük araba oldu. Fakat daha buna dikkatle bakmadan Carver, beni itti. Polis arabasına girdim. Mac da yanıma oturdu. Carver kapıyı kapattı.

Bu sefer kahverengi Ford'a iyice baktım. Ön camdan bir el uzanmış bir şeyi sallıyordu. Kahverengi deri kaplı bir Leica'ydı bu. Birdenbire arabanın Betty'e ait olduğunu anladım. Genç kadın benim makineyi bulmuştu demek. Ben bakarken el

ve makine gözden kayboldu. Ben de başımı çevirdim. Bu ara Carver'le Mac'ı şüphelendirmenin manâsı yoktu.

Carver öne geçip oturdu. Thurmond da direksiyona geçti.

Carver, bana bakıyordu. Başını çevirdiği takdirde kahverengi Ford'u görecekti. Belki de Betty'nin arabasını biliyordu o. Ne pahasına olursa olsun onu meşgûl etmeliydim. İlk aklıma gelen şeyi söyledim. "Carver, her şeyi bildiğimin farkındasın. Yoksa beni bu son yolculuğa çıkarmazdınız. Bir şeyi öğrenmek istiyorum. Bunu çok görmezsin artık. Dane'i kim öldürdü? Baron, Dane'in öldürülmesi için emir vermiş. Fakat tetiği çeken kim? Dane'in kafatasını kim parçaladı?"

Çok komik bir şey söylemişim gibi güldü. "Bir ölü, Scott. Bir ölü. Tetiği çeken adam öldü, Scott."

-"Yani katil Zimmermann mıydı?"

-"Evet, Zimmermann. Kendisiyle bugün karşılaşacaksın. Her halde şimdi o cehennemde. Senin gideceğin yer de orası. Yalnız sevgilini beraber götüremediğine üzülüyorum."

Karşı taraftaki Ford'un motör sesini duydum. Betty, buradan uzaklaşıyordu galiba. Thurmond da motörü çalıştırdı. Üç blok kadar gittikten sonra sola döndük. Ben arkama bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Sola dönünce çaktırmadan arkaya bir göz attım. Kahverengi Ford yarım blok gerimizdeydi.

Kelepçeli ellerimi karnıma dayayıp arkama yaslandım. Kemerimin tokası küçük parmağımın altındaydı. Fakat Mac, bana doğru eğilip tabancayı göğsüme dayadı. Kımıldamama bile müsaade etmiyeceklerdi anlaşılan.

⚬ ⚬

⚬

ONYEDİNCİ BÖLÜM

Polis Müdürü, "Burası çok tenha," dedi. "Tam aradığımız gibi bir yer."

Seacliff'den çıkmış dört kilometre kadar gidip iki tarafı ağaçlık bir yola sapmıştık. Neyse beni arabada temizlememişlerdi. Manzara pek güzeldi doğrusu. Yemyeşil ağaçların altı serindi.

Ağzım iyice kurumuştu. Carver'in Ford arabaya bakmaması için ne yapmalıydım?"Carver," diye bağırdım. "Artık oyun bitmek üzere. Öleceğimi bilmeme rağmen yine de bir şey daha soracağım. Norris'in sizinle ne ilgisi var?"

Carver bir kahkaha attı. "Oyun bitti ahbap, iyi söyledin. Öleceğini bilmene rağmen halâ sual soruyorsun. Yalnız Baron'un patron olduğunu tahmin edebilmene şaştım doğrusu. Hoş bunun sana bir faydası olmıyacak. Demek Norris'i merak ettin? Norris, Baron'un hesabına çalışıyor. Biri işi sezecek olursa Norris'den şüphelenecektabii. Yani kimsenin aklınaBaron gelmiyecek. Baron kendisini korumak için tuttu onu. Norris, bütün adamlarını alıp buraya geldi. Hem bu işe epeyi para yatırdı. Kârdan büyük hisse alacak. Fakat Baron...Baron, bu işe pek para harcamadı ve aslan payını alacak. Kimse de ondan şüphelenmiyecek. Çok akıllıdır o."

-"Evet, işini bilen bir adam." Arkaya bakmayı arzu ediyorum. Fakat Carver'in dikkatini o tarafa çekmekten de korkuyordum.

Mac'a baktım. "Elindeki oyuncağı göğsüme

dayaman şart mı?"

Ford'la aramızda yirmibeş metre kadar bir mesafe kalmıştı. Betty bize çarpmağa hazırlanıyordu.

Carver'i oyalamam lâzımdı. Bir taraftan da arabanın kaç saniye sonra bize bindireceğini hesaplamağa çalışıyordum. "Carver," dedim. "Öleceğimi biliyorum ama Dorothy Craig'i aklımdan bir türlü çıkaramıyorum. O kadını elime geçirsem gırtlağını sıkarım. Bana korkunç bir oyun oynadı. Hem kendisi bir hayli ahlâksızmış. Önce Star'ın sahibiyle gezip tozmuş. Ondan sonra da Baron'u kandırmış. Her halde Josephson'a da gazetesinde Seaco aleyhinde yazı yazmaması için şantaj yapmıştır."

Ayaklarımı koltuğun arkasına dayayarak, vücûdümü gerdim. Carver dudak büktü. "Kadınla Josephson'un aşk mektupları var. Onlardan istifade ettik tabii." Thurmond, birdenbire dikiz aynasına baktı. Bağırarak bir şeyler söyledi. Ben de can havliyle belimdeki kayışı açtım. Mac, haykırarak, tabancayı yüzüme çevirdi.

Başımı geriye çektim. Fakat halâ namluya bakıyordum. Mac, kaşlarını çatarak, tetiği çekmeğe hazırlandı. Aynı anda Ford bize çarptı.

Polis arabası devrilecek gibi oldu ama Thurmond, direksiyona sarılmıştı. Yolun sağına kaydık. Hepimiz muvazenemizi kaybetmiştik. Ama ben hadiseyi tahmin ettiğim için hazırlıklıydım. Mac, doğrulduğu sırada kelepçeli ellerimi sıkıp kafasına indirdim. Ağır çelik bilezikler alnına çarpınca bayıldı.

Önden biri haykırıyordu ama dönüp bakmadım bile. Yere çöküp tabancayı yakaladım ve bir parmağımı tetiğe geçirdim. Dörtel ateşle Carver'i yere serdim.

Thurmond da frene basmıştı. Zira araba

iyice yavaşladı. Polis Müdürü elini kalçasına attı.

Tabancamı kafasına dayadım. "O tabancayı çekecek olursan kafatasını uçururum. Direksiyona yapış. Arabayı yolun sağına park et."

Daha sözümü bitiremeden Betty'nin arabası tekrar bize çarptı. Neyse elimdeki tabancayı düşürmedim.

Thurmond, iyice sinmişti. Çaresiz arabayı yolun kenarına çekip park etti. Tabancayı kaldırdım. "Dikiz aynasını kendine göre ayarla. Arkanı görmeni istemiyorum."

Yine itaat etti. Kafasına vurduğumu görmesini istiyordum.

Arabadan inen Betty'nin yüzü bembeyazdı. "Na.... Na.... Nasılsın Shell?"

-"İyiyim yavrum. Yanıma gel. Kuzum bu işi yapmak nereden aklına geldi. Sen nereden geldin? Bu işi nasıl anladın..."

-"Saatlerden beri orada bekliyordum," diye cevap verdi. "Senioraya götürdüklerindenemindim. Fakat seni öldürüp öldürmediklerini bilmiyordum. İçeriye girip onlara bir şey sormama imkân yoktu. Seni dışarıya çıkardıkları zaman fotoğraf makineni arabadan sarkıttım. Bunu görüp orada olduğumu anlamanı istedim. Sana ne yapacaklarını bilmiyordum. Fakat peşine takılmamın doğru olacağına karar verdim. Seni tenha bir yerde arabadan indirdikleri takdirde kornaya basıp bağırmaya karar vermiştim. Böylece bir şahit olduğunu görerek, seni öldürmekten çekinebilirlerdi. Çok korkuyordum. Hiç bir şeyden de emin değildim. En sonunda arabaya çarpmayı aklıma koydum. Bu arada bir şeyler yapabileceğini umuyordum."

-"Bir şeyi anlıyamadım yavrum. Bütün gün içeride kaldığımı unutuyorşun galiba." Sustum. Zira Betty'nin rengi büsbütün solmuştu. "Ne var sevgilim?"

-"Bir şeyim yok," diye mırıldandı ve bayıldı.

Kelepçe yüzünden onu güç belâ yakalayabildim. Yola yatırdım. Betty'i bırakıp arabaya döndüm. Serserinin ceplerini arayarak, kelepçenin anahtarlarını buldum. Bir dakika sonra kelepçeyle Thurmond'un sol kolunu Mac'ın sağ bileğine bağladım.

Sonra.Betty'i kucağıma alıp Ford'a taşıdım. Başını göğsüme dayamıştı.

-"Beni polislerin yakalamış olduğunu nereden anladın?"

-"Sabaha kadar seni bekledim. Altı buçukta radyoyu açıp haberleri dinleyince seni yakalamış olduklarını öğrendim. Motelden ayrılıp şehire indim. Arabaya atlayarak Ana Caddeye gittim. Haberlerde senin Kızıl Haç çadırının önünde yakalandığını söylemişlerdi. Bana bir şey bırakıp bırakmadığını anlamak istiyordum. Açıkçasını istersen fotoğraf makinesini aramak aklıma bile gelmemişti. Zira makineyi polislerin aldığını sanıyordum. İnanır mısın kan var mı diye kaldırımlara bile baktım. Serserilerin seni vurduklarını zannetmekteydim."

İçimi çektim. "Beni vurmaya çalıştılar, yavrum. Fakat talihim varmış. Kurşunlar bana isabet etmedi."

-"Kurşunların saplandığı yerleri gördüm. Neyse bir şey bulamadığım için oradan uzaklaştım. Gazeteye telefon ettim. Muhabirlerden biri iyi arkadaşımdır. Kendisi bir hayli zekidir. Martin, bana bir hayli malûmat verdi. Yalnız avukatın bürosuna girip girmediğini yine de öğrenememiştim. Martin polise telefon edip hakikati anlıyacağını vaad etti. Ben de fotoğraf makinesini sormasını istedim. Martin, Polis Müdürüyle konuşup, üstünde neler bulduklarını sormuş. Fakat Thur-

mond, fotoğraf makinesinden bahsetmemiş. Bunun üzerine Martin fotoğraf makinesini sormuş. Thurmond, makineyi duyunca şaşırmış. Neyse Martin durumu haber verince senin makineyi saklamış olabileceğini anladım. Nereye bakacağımı bilmiyordum. Fakat senin Kızıl Haç çadınının civarında yakalamışlardı. Onun için araştırmaya çadırdan başlamaya karar verdim. O sırada çadırın dibindeki yırtığı farkettim. Eğilip bakınca Leica'yı gördüm. Makineyi alıp oradan uzaklaştım."

Şaşırmıştım doğrusu. "Yavrum sen yanlış meslek seçmişsin. Neden hafiyeliğe başlamıyorsun? Beni de yanına alırsın. Büronun kapısına da 'Betty ve yardımcısı' diye bir tabela asarız."

-"Bunu kim olsa anlardı, sevgilim. Fakat ondan sonra kafam işlemeğe başladı. Filmi neden istediğini biliyordum. Onun için tekrar Martine'e telefon ettim. Durumu anlattım. Leika'dan çıkardığım filmi onun arabasına bırakıp geçtim. Star'a uğramak istemedim tabii. Ondan sonra da doğruca Polis Merkezinin önüne gittim. Beklemeğe başladım. Bu arada Martin de harekete geçti. Filmi develope ettirmiş. Vasiyetnamenin fotokopilerini alıp bir yazı mütehassısına götürmüş. Emmett'in imzasını karşılaştırmasını istemiş."

-"Yavrum seni karşıma Allah çıkarmış... Peki işin neticesini ne zaman öğreneceğiz dersin?"

-"Neticeyi aldım bile. Emmett'in kartını gece bana vermiştin. Filmi kartla beraber Martin'in arabasına bıraktım." Kaşlarını çattı. "Yazı mütehassısı Mr. Bridges'e de telefon ettim. Kendisi kat'i bir cevap veremeyeceğini söyledi. Daha yazı ve imzaları karşılaştırıyor. Yalnız karttaki imzanın sahte olduğundan emin o."

O O

O

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

İyi ama nasıl olurdu bu? O kartı bana gönderen Emmett'i. Arkadaşım bana yolladığı imzaya değişik bir imza atmıştı her halde. Biraz düşündükten sonra "Emin misin, Betty?" diye sordum."Yani mütehassıs kartın üstündeki imzanın sahte olduğunu mu söyledi.Yoksa karttaki imzayla vasiyetnamedekinin farklı olduğunu mu iddia etti?"

Betty endişeli endişeli beni süzdü. "Martin, ona bir kaç vesika götürmüş. Hepsinin altında da Emmett'in imzaları varmış.Mütehassız bunları karttaki imzayla karşılaştırmış.Fotokopilerdeki imzalar birbirine benziyormuş.Karttaki imza tamamiyle farklıymış.Bu yüzden de mütehassıs, karttaki imzanın sahte olduğuna kanaat getirmiş."

Derin bir nefes aldım, "Ödümü patlattın, Betty. Fotokopilerdeki imzaların hepsi sahte.Emmett, sadece bana gönderdiği karta imzasını atmış Gordon'un kasasında bulduğum bütün vesikalar sahteydi.Namussuzlar bu işi dikkatle hazırlamışlar. Gordon'daki vesikaların üstündeki imzaların hepsi sahte. Bu imzaları aynı şahıs atmış.İş mahkemeye intikal ettiği takdirde vasiyetnamedeki imzayı diğer vesikalarla karşılaştıracaklardı.Böylece Emmett'in hakikaten o vasiyetnameyi hazırlatmış olduğu sanılacaktı.Bu arada Emmett'in asıl vasiyetnamesiyle imzası olan diğer kâğıtlar yok edilmiştir tabii."

Betty, de kafamdan geçenleri sezmiş gibi "Ne yapacağız, Shell?" dedi. "Ne olacak şimdi?"

-"Ben de onu düşünüyordum yavrum. Epeyi uğraşıp Emmett'in vasiyetnamesinin sahte olduğunu ispat edebiliriz belki. Her halde Emmett, kızına da mektup yazmıştır. Mektuplardaki imzalarla vasiyetname karşılaştırılabilir. Yalnız zaman isteyen bir şey bu? Zira serseriler durumu öğrenir öğrenmez, ağzımızı kapatmaya kalkacaklar. Belki mahkemeye çıkmaya vakit bile bulamıyacağız. En iyisi plânımızı tatbik etmek. Baron'u yakalayıp zorla konuşturmak lâzım. Ama bunu başarabilecek miyiz? Arabada da iki tane baygın polis var. Kendilerine gelince bana iftira etmeğe kalkışacaklar. Bu serserilerin yalan söylediğini ispat etmek için elimizde bir delil olmalı."

-"Haklısın, Shell..."

-"Bu işi hemen halledecek bir şey bulmalıyız. Hem kendimizi temize çıkarmalı hem de bu namussuzların hesabını görmeliyiz."

-"Sana yardım edeceğimi biliyorsun, Shell. Hem bu sefer itiraz etme kuzum. Peki, Baron'u nereden bulacaksın?"

-"Her halde bürosundadır. Kapıyı açıp içeriye dalarım."

-"Ne... Ne? Baron hemen seni yakalayıp polise teslim eder. Veya orada vurur seni. Hem şehir polis dolu. Seni de iyice tanıdılar artık."

-"Haklısın...Ne yapmamı istiyorsun yani?" Birdenbire aklıma fevkalâde bir fikir geldi. "Şehir polis dolu. Onun için aralarına bir polis daha katılması dikkati çekmez. Şey Betty, sakın beni gözetlemeğe kalkma."

Mac'ın üniforması bana biraz dar gelmişti. Fakat tabancası kalçama iyi oturdu doğrusu. Kasketi de giyip Ford'a yaklaştım. Gülümsiyerek, "Beni nasıl buldun yavrum?" diye sordum.

Dayanamıyarak, güldü. "Doğrusunu istersen sen pek polise benzemiyorsun. Ama belki de

kılığını görenler seni polis sanırlar."

-"Üzülme yavrum. İnsanlar polislerin yüzünden çok üniformasına bakarlar.Kalabalığa karışırsam pek dikkatiçekmem sanıyorum. Daha doğrusu öyle ümid etmekteyim."

-"İnşallah öyle olur, Shell. Ne yapacağız şimdi?"

-"Geri döneceğiz, Betty."

Yolda Betty'e neler yapacağını anlattım. Dikkatle dinledi. "Her şeyi anladın mı yavrum?"

-"Tabii. Benim işim kolay."

-"Bunu küçümsememelisin, Betty. İş sandığın kadar kolay değil. Dikkatli davranmadığımız takdirde yarım saat sonra ikimiz de ölürüz. Polis Teşkilatında Thurmond ve Carver sadece üç kişi olduklarını söyledi ama belkide yalan uydurdu. Hem Norris'le adamları da seni arıyor... Seni gördükleri takdirde şapkalarını çıkarıp nezaketle selâm vererek, uzaklaşacaklarını dasanmıyorum." Fazla gelen tabancaları ön göze koymuştum. Gözü açıp bir Colt çıkararak, Betty'in dizine bıraktım. "Sen bunu yanından ayırma ne olur ne olmaz. Hem ateş etmen gerekirse karşındakinin kafasına nişan al. Filmlerde aktörler ateş eder etmez adamlar sapır sapır dökülürler. Hakikatte böyle şeylere pek imkân yok. Karşındakini bir kurşunda öldürmek istediğin zaman muhakkak kafasına ateş etmelisin."

Gülümsemeğe çalıştıysa da muvaffak olamadı. Silâhlardan hoşlanmadığını biliyordum. Hoş benim de gülecek halim kalmamıştı ya. Polis arabasını Pepper'in köşesindeki büyük araba parkının önünde durdurdum.

Genç kadına dönerek, "Bir şey olursa kornaya bir defa bas," diye tembih ettim. "Etrafı kolla."

-"Peki Shell."

Parka girip bekçiyi buldum. Adam beni tanıyınca şaşıracaktı her halde. Sert bir sesle, "Buraya bak, delikanlı," dedim.

Heyecanla yüzüme baktı. Ama nasıl olduysa beni tanıyamadı. "Buyurun efendim."

Kaşlarımı çattım. "Siyah bir Cadillac arıyorum. Üstü tenteli bir Cadillac biri arabayı bu parkta görmüş."

-"Şey... Şey... acaba..."

-"Neden kekeleyip duruyorsun?" diye gürledim. "Araba nerede."

-"Her halde dün gece buraya bırakılan son model arabayı kasdediyorsunuz. Zaten parkta başka siyah Cadillac yok."

-"Ya... Şunu bir göreyim."

Adam telâşla, "Araba çalınmış mı?" diye sordu. "Zaten bunu bırakan insanı pek gözüm tutmadıydı."

-"Traşı kes... Çabuk beni arabanın yanına götür."

Koşarcasına uzaklaşıp bir dakika sonra, elinde arabanın anahtarlarıyla döndü." Araba sağdaki siyah..."

Daha fazla konuşturmadım. onu. Elindeki anahtarları kapıp Cadillac'a koştum. Bagajı açtım. Bekçi de yanımda bitti. Bagajdaki türlü türlü aleti görünce yine dayanamadı. "Bunlar nedir? Adam bunları bir yerden mi çalmış?"

Cevap bile vermedim. Sadece pis pisyüzüne baktım. Benim sert bir polis olduğuma kanaat getirmişti artık. "Gidebilirsin sen. Bir şey lâzım olursa seni çağırırım."

Neyse kazasız belâsız polis arabasına girdim. Betty'nin de rengi solmuştu. Onun da bir hayli heyecanlı olduğu belliydi. Gaza basıp Ana Caddenin yolunu tuttum. Kızıl Haç çadırının bulunduğu blok çok kalabalıktı. Arabayı park ederek,

"Hazır mısın, Betty?" dedim.

Genç kadın arabadan indi. Verdiğim kutuyu sıkı sıkı tutuyordu. "Evet, Shell," Sesi bir fısıltıdan farksızdı.

-"Sakın kutuyu karıştirma. Söylediğim gibi yap. Tam beşi çeyrek geçe işe başlıyacağız. Onun için vaktinden evvel onu çalıştırma."

Betty'nin rengi bembeyazdı. "Korkuyorum, Shell. Çok korkuyorum... Fakat bütün söylediklerini yapacağım...Yalnız... Korkuyorum."

-"Her halde benden fazla korkmuyorsun, kızım. Ben bayılacak haldeyim. Fakat yine de bu işi başaracağız."

-"Evet, Shell." Dönüp kalabalığın arasına karıştı.

Ben de gaza basıp Diamond Binasının önüne geldim. 'Park Etmek Yasaktır' yazılı büyük levhanın hemen yanına arabamı bıraktım. Daha doğrusu polis arabasını bıraktım. Yedinci kata çıkıp 712 numaralı büroya girecektim. Baron, bürosundaydı her halde. Belki de şu anda serseri pencereden bakıyordu ve polis arabasını da görmüştü.

Asansörden iner inmez etrafıma bakındım. Ortalıkta kimse yoktu. Asansör aşağıya inince 712 numaralı kapıya yaklaştım.

Etrafıma bakındım. Sol taraftakikapı kapalıydı. Ben plânımı yaparken Baron'un bürosunda bulunacağını düşünmüştüm. Her şey buna bağlıydı. Belki de adam odadan çıkıp tuvalete gitmişti, Veya kahve içmek için aşağıya inmişti. Bu arada yandaki kapıyı açmak aklıma bile gelmedi.

Yaklaşıp masasına baktım. O sırada gözüm masanın yanındaki büyük kâğıt sepetine ilişti. Elimdeki kutunun düğmelerini çevirdim ve bunu çöp sepetine bıraktım. Kutunun üstünü de kâğıtlarla örttüm.

Doğrulduğum sırada koridordan ayak ses-

leri aksetti. Sinirlerim gerilmişti. Tabancamı çektim. Kapının yanındaki duvara yaslanıp adamın yaklaşmasını bekledim. Tabancamı da kaldırmıştım. Zira içeriye girecek adamın Baron olduğunu sanıyordum. Fakat ayak sesleri uzaklaştı. Etrafı derin bir sessizlik kapladı.

Ben bu duruma bir manâ verememiştim. Birdenbire bir ses duyarak, irkildim. İçimden kendime küfürü bastım. Konuşan Baron'du ve arkamda duruyordu sanırım. Serseri soldaki kapıdan çıkmıştı.

Namussuz, "Ağır ağır dön!" diye emretti.

Serserinin yüzünü görünce korkunç bir kine kapıldım. Bütün yaptıkları aklıma geldi. Onu yakalayıp gırtlağını sıkmalı sonra da cesedinin üstünde tepinmeliydim.

Namussuz, gözlerini benden ayırmıyordu. "Tabancanı yere at."

İtaat ettim. Bir taraftan da fırsat kolluyordum.

-"Silâhı ayağınla it!" diye homurdandı. Onu da yaptım tabii. Fakat tabancanın uzaklaşması hiç de işime gelmemişti. Ben onu tabancayla tehdit edip sindirecekken, serseri beni köşeye sıkıştırmıştı. Onun çok tehlikeli bir mahlûk olduğuna tekrar karar verdim.

Eğilip yerden polis tabancasını alarak, cebine attı. Bu arada gözlerini benden ayırmamıştı. 32'liği tutan eli de titremiyordu namussuzun.

Nihayet adam düzgün dişlerini göstererek, tebessüm etti. "Ellerini havaya kaldır, Scott. Bu işe bir manâ veremediğimi itiraf etmeliyim. Buraya nasıl geldin?"

Ellerimi havaya kaldırdım. Vakit yaklaşıyordu her halde. Beşi çeyrek geçe oyun başlıyacaktı. "Her halde ölmemiş olmam seni çok şaşırt-

tı, Baron... Çoktan geberdiğimi sanıyordun değil mi?"

Namussuz, her şeye rağmen ihtiyatlıydı. "Hayır, böyle bir şey söylemedim. Sadece buraya gelmene şaştım, Scott. Büromda ne aradığını sorabilir miyim?"

-"Bunu tahmin edemiyor musun?" diye söylendim. "Başıma bir sürü iş açtın. Suçsuzolduğum halde Dane'i benim öldürdüğümü iddiaya kalkıştın. Birkaç kere beni öldürtmeğe kalktın. Ben de seni görmeğe geldim... Bana yaptıklarının hesabını soracağım."

Kaşlarını çattı. "Anlıyorum. Beni öldürmeye geldin demek. Senin gibi gözlerini kan bürümüş bir mahlûktan da bu beklenir zaten."

-"Katil olmadığımı çok iyi biliyorsun, Baron. Ben buraya Emmett Dane'e yardım etmeğe gelmiştim. Sen bundan hoşlanmadın tabii. Fırsatını bularak, bana iftira attın ve..."

Birdenbire .gözlerinde korkunç bir ifade belirdi. "Her halde her şeyi biliyorsun."

-"Evet, dalaverelerini öğrendim. Peşime adamlarını takıp beni kovalatmasaydın şimdiye kadar sana mâni olacaktım."

Baron, küçük tabancanın emniyetini açtı. "Bildiklerini kimseye anlatmak fırsatını bulamıyacaksın. Seni yaşatmıyacağımın farkındasın değil mi, Scott? Geberip gideceksin."

-"Beni burada öldüremezsin, Baron. Bunu yapmana imkân yok. Beni binadan çıkaracak olursan bu sefer de kaçmaya teşebbüs edeceğim."

Adam, soğuk bir sesle, "Neden seni burada öldürmiyeyim?" diye sordu. "Sen bir polis üniforması giyip beni öldürmek için zorla büroma girdin. Tabii kendimi müdafaa etmek için seni vuracağım. Daha doğrusu herkes böyle sanacak."Susup kaşlarını çattı. "İster inan ister inanma şim-

diye kadar kimseyi öldürmedim ben."

-"Emmett Dane'i öldürttün sen! "

-"Ne münasebet. Emmett'i Zimmermanöldürdü. O ve Gibbons..." Artık kendisini ikna etmeye çalışır gibi konuşuyordu.

-"Saçmalama, Baron! Bir adamı öldürmek için tetiği çekmeğe lüzûm yok. Zimmermann gibi kiralık katilleri tutup bu işi gördürmen de aynı kapıya çıkar. Norris ve adamları senden emir alarak, Dane'i öldürdüler. Fakat asıl suçlu sensin. Dane'i öldürmelerini sen istedin."

Sözlerimi anlamamış gibi yüzüme baktı. "Ben ... Senin hapiste olduğunu sanıyordum..... Daha doğrusu şimdiye kadar seni öldürmeleri lâzımdı." Saatine bir göz attı. "Evet, çoktan ölmen lâzımdı. "Bu işi anlıyamadım."

Pis, pis güldüm. "Daha senin bilmediğin bir çok şey var, Baron. Rüşvet verip kandırdığın namussuz Polis Müdürüyle arkadaşlarına nelerolduğunu biliyor musun? Sevgili dostlarınınbaşlarına gelenlerden haberin var mı?"

-"Ne... Ne dedin?" Tabancayı biraz yukarıya kaldırdı. Galiba kafama ateş edecekti. Fakat ben ölmek niyetinde değildim. Telâşla atıldım. "Beni vuracak olursan arkadaşlarına neler olduğunu öğrenemiyeceksin. Bunları tek başına anlamana imkân yok. Teşkilâtın dağılıyor, Baron. Bu şehri ele geçiremiyeceksin. Seacliff'in topraklarına sahip çıkıp milyonlarca doları cebine indiremiyeceksin. Bütün numaralarını anladım. Hem neler yaptım biliyor musun?"

Sesini çıkarmadı. Çenesindeki adeleler kabarmıştı. Dişlerini sıkıyordu anlaşılan. Fakat büyülenmiş gibi gözlerini benden ayıramıyordu. Devam ettim. "İstersen işe başından başlıyalım.Manning malikanesinde Dorothy Craig ve seninle tanışmamdan başlıyalım. O gün Dorothy Craig'i bana Lilith

Manning diye tanıştırdın. Zavallı Dane'e de aynı numarayı yapmıştın zaten."

Dudağını ısırarak, endişeli endişeli beni süzdü. Fakat ben vurulmadan bu işi bitirmek niyetindeydim. Konuşmam lâzımdı. "Sen şehri eline geçirmek istiyordun. Norris ve adamlarını buraya toplayıp şiddet kullanarak, bir çok kişinin evini ellerinden aldın. İş sahasının genişlemesi için bir usul bulmuştun. O vakit sahildeki arazinin fiyatı bindenbire birkaç misli artacaktı. Sen de yirmi, yirmi beş milyon lira kazanacaktın. Zavallı Dane bunları bilmiyordu tabii. Seaco şirketini kuranın sen olduğunu anlıyamamıştı. Arazisini satmak istemedi. Hattâ gangsterlerle mücadeleye kalktı.Sen adamlarını yollıyarak onu öldürttün. Bu arada suçu da benim üstüme yıkmaya kalktın. Carver ve Blake adındaki namussuz polisleri yollayarak, beni öldürmeye çalıştın. Fakat ben kendimi müdafaa ettim. Bu arada Blake öldü. Bu sefer de benim polis katili olduğumu etrafa yaydın. Thurmond, senin adamındı. Bu arada Dane'in vasiyetnamesini ortadan kaldırarak, şahte bir vasiyetname hazırlattın. Bu vasiyetnameye göre Dane'in sahildeki arazisi ve servetinin mühim bir kısmı Dorothy Craig'e kalıyordu. Dorothy Craig'in Dane'in nışanlısı olduğunu iddia edecektiniz. Sen o kadını Dane'e Lilith Manning diye tanıştırmıştın. Birlikte de bir, iki defa yemek yemiştiniz. O yemekler sırasında Dane'le Craig'in resimlerini çektirmiştin. Bunları kim görse Dane'le o kadının samimi olduklarını sanacaktı. Fakat ben dün gece senin adamın olan Avukat Ferris Gordon'un bürosuna girip vasiyetnamenin fotokopilerini aldım. Bunlar bir mütehassısın elinde şimdi. Dane'in imzasını taklit ettiğin ortaya çıktı. Bu arada zavallı Ed Whist'i de öldürttün."

Derin bir nefes alarak, devam ettim."Dün

gece beni Carver ve arkadaşları yakalıyarak, Polis Merkezine götürdüler. Sevgilidostun Thurmond, Carver ve Mac, bana saatlerce işkence yaptılar. Zira Dane'i öldürttüğümü itiraf etmemi istiyorlardı."

Bütün bildiklerimi sayıp döktüm. "Beni öldürtseydin rahat bir nefes alacaktın. Fakat ben ortadan kalksam bile artık plânını tatbik edemiyeceksin. Foyan ortaya çıktı. Zira buşehirdenamuslu insan çok. Herkesi zor kullanarak, veya rüşvet vererek, yola getirmek imkânsız. Manning Vakfına el atamıyacaksın. O milyonlar hayâl oldu."

Gözlerinde bir ışık yanıp söndü. "Muvaffak olacağım. Kimse bana mâni olamaz. Hiç kimse.. Hem kaç milyon kazanacağım biliyor musun, Scott?... Bu şehir benim olacak."

-"Hayır, boşuna ümitleniyorsun."

Sert bir sesle, "Bu kadar yeter!" diye bağırdı. Konuşmama müsaade etmişti. Zira şimdiye kadar adam vurmamıştı. Bunuyapabilmek için cesaretini toplamıştı. Yüzü bembeyazdı.

Ben dışarıya kulak vermiştim. Yedi kat aşağıdan bir ses duyabilmek için etrafı dinliyordum. Ama galiba sokakta çıt çıkmıyordu. Birdenbire uzaktan bir siren sesi aksetti. Belki polis arabası başka bir yere gidiyordu ama ben ümitlenmiştim. Bu serseriyi bir iki dakika daha oyalamam gerekiyordu. "Beni dinle Baron. Bir dakika dur. Thurmond'la iki ahbabını bağlayıp arabaya yatırdım. Kapının önündeki polis arabasında onlar. Şehirdeki diğer polisler... Yâni namuslu ve işine düşkün polisler durumu öğrenince Thurmond'u paralıyacaklardır. Nasıl olsa Thurmond dayanamayıp hakikati itiraf edecek o vakit seni de yakalayacaklar. Şimdiye kadar kimseyi öldürmediğini söyledin. Şimdi beni vurmağa kalkışıyorsun. Sen.... "

Haykırmağa başladı. "Sus! Sus! Başka çarem yok. Seni öldüreceğim." Yüz adaleleri gerilmişti. Beni vurmağa hazırdı artık. Ben tabancadan kendimi kurtarmak için yana sıçradım. Fakat çok ağır hareket etmiştim.

Yere düştüm. Baron, yaklaştı. Bu sefer de tabancayı kafama çevirmişti. Doğrulmak için bütün gücümü sarfetmiştim.

Bir saniye uzadı uzadı. Bana bir yıl kadar uzun gözükmüştü bu. Baron'un yüzü allak bullak olmuştu. Siren sesi etrafta derin akisler yapıyordu.

-"Baron! Dur! Tabanca sesini herkes duydu. Aşağıda en az bin kişi var."

Ben de bağırmıştım tabii. Nedense durdu. Tetiği çekmemişti. "Doğru söylüyorum. Son beş on dakika içinde konuştuklarımızın hepsini duydular. Artık şehirliler senin iç yüzünü anladılar. Beni dinlemen daha doğru olur Baron."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti. Şaşırmıştı galiba. Ben de dizlerimin üstünde doğruldum. Göğsüm ve midemin üstü kan içindeydi. Hattâ ılık kan ellerime bile bulaşmıştı. "Buraya kısa dalgalı bir verici yerleştirdim. Onun için konuşmamızı herkes dinledi. Bana inanmıyorsan, kağıt sepetine bak. Verici orada..."

-"Yalan söylüyorsun," dedi.

- İnanmıyorsan bak, Baron."

Yerinden kımıldamadı.

Siren sesi yükseldi, yükseldi ve birden durdu. Gözlerimi ona diktim. "Siren sesini duydun mu, Baron? Seni almaya geldiler. Hem bu seferki polisler senin dostun da değil. Hiç dostun kalmadı. Ahbapların çil yavrusu gibi dağıldılar. Norris, kiralık katiller ve bütün serseriler plânının suya düştüğünü anladılar artık. Hepsi kendi boynunu düşünüyor. Bana kalırsa onlar Seacliff-

den kaçmağa hazırlanıyorlar."

Gidip kâğıt sepetini karıştırmağa başladı. Küçük vericiyi görür görmez gözleri korkuyla büyüdü. Yüzündeki çizgiler derinleşti. Birdenbire yaşlanmıştı sanki. Kendisinden emin halinden eser kalmamıştı. Vericiyi eline alıp uzun uzun baktı. "Bunu nasıl yaptın? Ben senin odaya girdiğini duymuştum... Bu vericiyi sepete gizleyecek vakit yoktu." Gözlerini üstü kafesli küçük kutudan ayıramıyordu.

-"Fazla zamana lüzûm yoktu ki, Baron. Vericiyi sepete bıraktım. Hepsi bu kadar. Bu vericinin telleri filân yok. Hem pille işliyor bu. Öbür kutu da yarım blok ötedeki Kızıl Haç çadırının yanında duruyor. Senin sözlerini çift oparlör etrafa yaymakta. Şimdi durumu anladın mı? En az bin kişi konuşmalarımızı dinledi. Sonra tabanca sesini de duydular. Beni yaraladın ama artık bu da mühim değil. Karşında ben yokum. Binlerce.. Yüz binlerce insan var... Seacliff, senin iç yüzünü öğrendi."

Baron önce söylediklerimi anlamamış gibi yüzüme baktı. Sonra pencereye döndü. Ben de ona bakıyordum. İri yarı adam, bir omuz darbesiyle camı kırdı. Sonra onun aşağıya atladığını gördüm. Her şey çabucak olup bitti.

Bağırarak pencereye koştum. Mideme bir bıçak saplanmış gibi bir acı hissettim. Ama yine de buna aldırmıyarak, Baron'u yakalamağa çalıştım. Ayaklarına yapışmaya çalıştım ama olmadı.

Arkamdaki kapı açılarak, birileri içeriye doluştular. Ben halâ pencereden bakıyordum. Baron, havada bir takla attı. Hızla caddeye düştü. Ağzını açıp bağırmadı. Hiç sesi çıkmadı sanırım.

O O

O

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

Birinin omuzumu tuttuğunu hissettim. Fakat halâ kaldırıma bakıyordum. Birkaç dakika evvel benimle konuşan Baron'u düşünüyordum. Kaldırıma çarpıp yamyassı olan mahlûkla onun ne ilgisi vardı? Kızıl Haç Çadırının önü tıklım tıklım doluydu. Trafik durmuştu. İnsanlar Diamon binasına doğru koşmaktaydılar.

Karşımdaki adam, "Müfettiş Casey'im ben," dedi. "Haydi gel, Scott." Sesi soğuktu. Fakat kan içinde kalmış elimi görünce durakladı. "Yaran ağır mı, Scott?"

-"Bu yaranın beni öldüreceğini sanmıyorum. California Eyaleti idamıma karar vermezse daha biraz yaşarım."

Casey, gidip pencereden aşağı baktı. Tiksintiyle yüzünü buruşturarak geri çekildi. Tekrar bana baktı. Üstüm başım kan içindeydi. "Şu yarayı sardıralım. Belki senin yaşamana müsaade ederiz."

-"Konuşmaları dinlediniz mi, Müfettiş Casey?"

-"Birazını duyabildim. Fakat arkadaşlarım hepsini dinlemişler. Maamafih, şimdilik bu bir şey ifade etmiyor tabii."

-"Edecek."

-"Öyle olduğunu ümit ederim. "İçini çekti. "Baron'u sen itmedin değil mi? Bu halinde onu itmene imkân yok."

-"Baron, kendisini pencereden attı. Ayağından yakalayıp çekmeğe çalıştım ama olmadı. O

sıraḋa kapı açıldı. Her halde siz içeriye girdiniz."

Müfettiş Casey, tekrar içini çekti. "Otur,"

Koltuğa oturdum. Başım dönüyordu. Arkama yaslandım. "Norris'le adamları ne olacak. Ya onlar kaçarlarsa?..."

Kaşlarını çattı. "Bir şeyden eminim. Sen kaçamıyacaksın. Bu sefer seni bir hücreye kilitliyeceğiz, Scott. Belki de ömrün boyunca bir hücrede kalacaksın. Ömrün varsa tabii."

-"Olabilir. Blake'i mi kasdediyorsunuz?"

Dudağını ısırarak, beni süzdü. "Aşağıdaki arabaya da baktık. İçlerinden biri ölmüş."

-"Biliyorum," diye cevap verdim. "Onu ben öldürdüm. Fakat Carver, polis sayılmazdı. O da Blake gibi namussuzdu. Kendisi kiralık bir katildi. Bugün beni temizlemek için şehrin dışına çıkardılar. Fakat ben ellerinden kurtuldum. Carver'i öldürmek zorunda kaldım.

Müfettiş, küfretmeye başladı. Sonra susarak, masadaki kutuyu işaret etti. "BuAllah'ınbelası halâ işliyor mu?"

-"Öyle sanırım."

Bir dakika sonra da iki adam sedyeyle içeriye girdiler. Beni sedyeye yatırdılar.

Koridorlar tıklım tıklım dolmuştu. Betty de beni bekliyordu. Genç kadın, polislerin ellerinden kurtularak, sedyeye yaklaştı. Titrek bir sesle, "Shell dedi. "Yaran çok mu ağır?"

-"Hayır, sadece yoruldum. Bu adamlar yorulduğumu anlayınca beni sedyeyle götürmeye karar verdiler. Gülümsedim. "Çok teşekkür ederim yavrum. Fevkalâdeydin."

Asansörün yukarıya gelmesi için birkaç dakika bekledik. Betty, "Her şey tahminimden daha kolay oldu," diye izah etti. "Norris'in adamları beni platformda görünce yanıma sokulmaya ça-

lıştılar. Niyetlerinin kötü olduğunu biliyordum. Fakat konuşma başlar başlamaz hepsi donup kaldı. Önce Baron'un sesi yükseldi.

-"Öyle, Baron iki defa kafama ateş etti. Bu da beynimi sarstı tabii. Fakat beynim çok küçük olduğu için kurşunlar isabet edemedi."

Betty, hafifçe gülümsedi. "Anlaşılan fazla bir şeyin yok."

Asansörün kapısı açıldı. Sedyemi içeriye soktular. Kapı kapanacağı sırada Betty, seslendi. "Hastahaneye geleceğim."

-"Beklerim, yavrum."

Eylül'ün onaltısıydı. Gazeteler kırk iki seneden beri bu kadar sıcak olmadığını yazıyorlardı. Ama benim sıcağa filan aldırdığım yoktu doğrusu. Zira kumlara uzanmıştım. Denizin dalgaları arada sırada ayaklarımı ve bacaklarımı okşuyordu. Bıyığımı kesmiştim. Saçlarım da eskisi gibi beyazımsı sarıydı. Hapishaneden çıkalı da tam üç hafta olmuştu. Betty de yüz üstü kumlara uzanmıştı. Bana bakarak, gülüyordu. Hürriyetimi ona borçluydum.

Hastahaneden çıktıktan sonra beni hapsetmemişlerdi. Kefaleti ödeyip Seaeliff'de bir otele yerleşmiştim. Önce beni uzun uzun sorguya çekmişlerdi. Sonra da mahkemem başlamıştı. Ben suçsuz olduğumu iddia etmiştim tabii. Ama bir hayli de endişelenmiştim. Jüri suçsuz olduğuma karar verince de rahat bir nefes almıştım.

Dorothy'nin çırpınması boşunaydı. Zira kendisine yirmi sene vermişlerdi. Bu arada Ferris Gordon ve birkaç belediye azası da içeriye tıkılmıştı. Serseriler suçsuz olduklarını iddia et-

mekteydiler ama ne olacakları belliydi.

Norris'i yakalayıp dövememiştim. Fakat buna lüzûm da yoktu. Savcı onun idamını istiyordu. İdamdan kurtulsa bile bir daha serbest kalamıyacaktı. Dane'in vasiyetnamesinin sahte olduğu anlaşılmıştı. Vasiyetnamenin aslı bulunamadığı için arkadaşımın serveti kızına kalmıştı.

Thurmond'un davası henüz başlamamıştı. Bu alçağa ne yapacaklarını bilmiyordum. Fakat her halde onu da parlak günler beklemiyordu. Polis Teşkilâtında Thurmond, Carver, Blake ve Mac'dan başka namussuz olmadığı da anlaşılmıştı. Herkes de rahat bir nefes almıştı.

Doğrusu hayatımdan memnundum. Betty, "Pek sessizsin, sevgilim," diye mırıldandı.

-"Olanları düşünüyordum, yavrum. Neyse artık bunları unutabiliriz. O korkulu günler geçti.

Betty birkaç dakika sonra doğrularak, gülümsedi. "Haydi tekrar yüzelim, Shell. Hem üstümüzdeki kumlar çıkar, hem de biraz serinleriz."

-"Fena fikir değil."

-"Tabii. Haydi gel." Ayağa kalkarak denize koştuk. Betty'nin beline sarılmıştım ben. Birdenbire genç kadın ileriye atılarak, elimden kurtuldu. Ben de etrafıma bir göz attım. Seacliff'in bir kaç kilometre ötesindeki kumsaldaydık. Etrafra kimsecikler yoktu. Her halde bundan sonra sık sık buraya gelecektik. Betty durmuş bir şeyler söylüyordu. Sonra dudaklarını büzerek, bana bir öpücük gönderdi.

Su kalçalarına kadar geliyordu. Alıcı gözüyle baktım ona. Fevkalâde biçimli bir vücûdü vardı. Koşarak ona yaklaştım.

- S O N -

SHELL SCOTT

POLİS ROMANLARI SERİSİ POLİS RO

CEYLAN YAYINLARI MÜESSESESİ, Mayk Hammer, James Bond'la beraber Dünyanın en ünlü Polis Hafiyesi SHELL SCOTT'un birbirinden güzel ve heyecanlı on iki polisiye romanını sunmak bahtiyardır. SHELL SCOTT'un her 15 günde bir yayınlanacak olan bu serisinde çıkacak kitapların isimleri şunlardır:

1. DOST YÜZLÜ KATİL
2. CEHENNEMDEKİ CESETLER
3. ÖLÜMÜN EŞİĞİNDE
4. BİR KADININ PEŞİNDE
5. ÖLÜM PERİSİ
6. ÇİFTE BELÂ
7. HAYDUTLAR ŞEHRİ
8. MEŞ'UM GECE
9. SICAK ÖLÜM
10. TABUTTAKİ CESET
11. SOKAKTAKİ CESET
12. HIZLI KURŞUN

FİATI 5 LİRA